

Deze echt gebeurde Brugse bosverhalen situeren zich tussen 2001 & 2011. We beginnen met zieke (2008), castro (2010), Joke (2002) en fietseling (2001). Eindigen doen we met Lappersfort in literatuur & poëzie. Spiegel je zelf & spiegel je zacht in **9 levens van een boskat !**

Net als Frodo & Sam www.lordoftherings.net www.vbv.be/netwerk www.tolkien-movies.com in 'the Lord of the Rings' zijn wij www.ggf.be bijna thuisgekomen van een lange bosreis (videodagboeken <http://www.youtube.com/watch?v=iuMWLeisXIk>) . De wondes van kap & ontruiming blijven littekens maar jonge www.buitengoed.be Oostendse geboortegrond wenkt met zuurstofbomen & nieuw leven. De muzes blijven dromen in Brugse Lappersfort Poëziebos met kmo-zone & de Vlaamse regering werkt verder aan haar zonevreemde bossenplan. We blijven er hoopvol naar uitkijken, bosministers !!!

Part one

Ziekes dagboek vanuit het bezette Lappersfortbos

Een bos moet altijd bezet zijn, want het woont in ons. Zonder bos geen vertakking van gedachten, maar afstompende worteling tot alle voedsel verdwenen is. (Paul Demets, bosdichter Lappersfort Poets Society)

<http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php> www.ggf.be

'Valzieke' zit, anders dan de actienaam doet vermoeden, stevig vast, hoog in een kastanjeboom in het Lappersfortbos. Anderhalve week al strijden Valzieke en tientallen kompanen in dit stuk Brugse biotoop dat dra kan worden 'gekapt'. De wettelijke termijn om te kappen is verstreken, dus vrezende Valzieke & co in hun hutten boven of in hun fort beneden voor harde ontruiming. 'Valzieke' houdt een dagboek bij. Lees met ons mee.

Vrijdagnacht 19/09/08

De nacht begint zijn ronde en de maan staat op wacht. We zijn klaar, voorbereid en hebben de alertheid verspreid. We zijn op onze hoede, er is tegendruk, maar we gaan voor het bos, de bomen want ze zijn ons lief. Vannacht zou het gebeuren; de bezetting van het "kapklare" Lappersfortbos. We hadden vragen, we hadden onzekerheden (als je weet wat er in Brugge gebeurde in dit zelfde bos na de week van het bos 2002), maar hebben éénzelfde doel.

In zoveel mogelijk stilte gaan we het bos in. Het is donker en de maan staat op zijn helft en vind maar eens je weg. Ik word me langzaam gewaar van mijn omgeving en merk op dat er vele glimwormpjes aanwezig zijn. Ik zoek de boom uit waar een bedspiraal in mag en klim erin, uiteraard goed beveiligd. Het is een kastanjeboom met vele takken. Hij is ziek zoals alle tamme kastanjes; maar hij is stevig en staat daar mooi. Met hulp van elkaar trekken we de bedspiraal omhoog en hangen hem stevig en vast. Zo dit boomhutje is af. Terwijl ik bezig ben, weet ik dat er vele anderen zijn die hetzelfde doen. Er is een grondcrew bij elke klimmer, we zijn allen een helpende hand voor elkaar. In deze nacht hangen er plots een heel deel boomhutten in de bomen. Maar niet alleen de hutten zijn daar. Op de grond is er ook een groepje bezig aan een fort, een huis te bouwen. Ook zij maken zich veilig (maar 1 nacht is niet genoeg). De adrenaline blust zich langzaam uit en de vermoeidheid slaat toe. In de verte hoor ik de haan kraaien. Ik sluit mijn ogen en denk aan morgen. We willen nog veel doen. De nacht is goed verlopen en met een gerust gevoel zeg ik mijn kastanje slaapwel.

Geweldloze pracht Brugge 2002

**Soepele matrakken betrommelen de camera van het geweten.
(een uitzending Federale flikken om niet licht te vergeten)
Radde eekhoorns vangen in een herfstschon bos.
Punkkonijntjes uit pijpen jagen, 's morgens in de ochtendmist.
Laat de wet erop los:
zo'n verzet dient definitief geklist...**

**één vierde der goegemeente gromt heimelijk voldaan.
(één vierde vloekt schande en verontwaardigd spontaan).
Big Cheef Maankunst slijmt en piept het even uit:
"non Duae lex sed dura lex" orakelt die last of the lost.
Laat de goedendag erop los:
't alternatief dient definitief ontbost...**

**Hoogtewerkers, gladde advokaten grijpen beroepsmatig in 't rond
(Exkuzes en verwondering blijven plakken. In hun bloedserieuze mond.)
Geweldloze pracht blijkt makkelijk te breken.
De vloek van het bos dwarrelt langzaam omlaag.
Riposterend de dwingend- degoutante regel
van industrieel aanbod en kapitale vraag...**

**Edoch, om het proper én sierlijk in uw welvoeglijkheid te rammen, heren
(gezien o.a. uw Electrabel voorlopig oppermachtig blijft regeren),
willen wij - in vertaling - citeren
wat Miguel de Unamuno ooit vermocht te beweren:
"vous avez vaincu, messieurs, vous n' avez pas convaincu"...**

**Brugge 2002? Tevens: theatraal jaar met prestige stank.
En "die Stille" slaapt verder.
Als een kanten Sneeuwvitje.
Maar dan wel tamelijk mank.
A.E. Maretak, Lappersfort Poets Society**

Zaterdag 20/09/08

Goede morgen Sunshine. Wakker worden met zonnestrallen in je gezicht. Wat een prachtige vue zo hoog in een boom. Het ochtendconcert van de vogels klinkt als de mooiste muziek. Vrolijk zingend verwelkomen de vogels ons hier. Alsof ze blij zijn dat we hen komen beschermen. Nu beseft ik echt dat ik ook een stukje van het geheel ben. In harmonie met alles rondom mij voel ik me zo tot rust komen. Opgeladen, bruisend als het geritsel van de bladeren begin ik met m'n soulmates naarstig materiaal voor de boomhutten en het fort te sjouwen. Wel hard labour, maar het geeft voldoening onze bezettersnederzetting te zien groeien. Twee ervaren klimmers leren mij samen met nog drie anderen hoe je veilig naar boven klimt en veilig terug afdalt. Na het eten volgt er nog een uitputtingslag. Elke balk lijkt zwaarder en zwaarder te gaan wegen. Toch geef ik het niet op en help ik nog wat bedspiralen vastknopen. Daarna begin ik wel serieus vermoeid te worden en val ik bijna in slaap. Het is genoeg geweest voor vandaag. Ik raap al mijn moed samen en begin in een boom te klimmen. Als ik bijna boven ben verspringt mijn touw even in de musketon. Volledig in paniek probeer ik vlug terug beneden te geraken tot ik beseft dat het veel verder is naar beneden dan naar boven. Dus klim ik toch vlug in mijn boom. Oef, het is gelukt. Nu nog in het bedspiraal zien te komen. Beneden zijn ze lustig aan het zingen, begeleid door een gitaar: 'Stand by tree'.

Herfst

***Als het bos van het Lappersfort verdwijnt,
laten de bomen in Vlaanderen
hun bladeren tegelijk
vallen.***

Bruges la morte

***Als het bos van het Lappersfort weg is,
kan de industrie in Vlaanderen
weer opgelucht
ademen.***

Flandre la morte

Wally de Doncker, Lappersfort Poets Society

Zondag 21/09/08

Het moet wel heel vroeg zijn, want het is nog donker als ik wakker word door lawaai aan de straatkant van het bos. Een flits van paniek slaat door me heen. Ik denk: 'oei, ze zijn daar, ze komen ons halen, ze zetten alles vroegtijdig klaar.' Maar dan moet ik lachen als ik tot de conclusie kom dat het zondag is en dat de marktkramers zich aan het opstellen zijn voor de marktdag aan Ten Briele. Ik val terug in slaap richting herfstig dromenland. Veel te laat naar mijn goesting word ik wakker, al had ik de slaap nodig. De hele straat is in vervoering net zoals het bos. Het is een mooi tafereel. Ik zie een marktkramer die luidkeels reclame maakt; mensen zitten wat verderop in de bomen te werken aan de hutten en mijn vrienden delen flyers uit aan de marktbezoekers. Ze gaan met een open geest naar de mensen toe en vertellen hen waarom we dit GroenFront! axiekamp zijn opgestart. Sommigen luisteren graag, anderen moeten er niets van weten. Ieder heeft zijn visie, ieder heeft zijn wil. Maar de belangrijkste vraag is: "waar sta je het liefst op een zondagmorgen; langs een bos of langs een betonnen gebouwencomplex van kantoren, loodsen en parkings?" Als de zondagsmarkt ten einde loopt, doen we een ronde van de kraampjes en vragen achter etensrestjes. Groenten die niet meer verkoopbaar zijn en anders toch worden weggesmeten. We zijn heel dankbaar voor de groenten en de kaas die we meekrijgen. Het voelt goed te weten dat er vele mensen zijn die hun steun aan ons geven. Er zijn mensen die dekens komen brengen, mensen die vragen wat we nodig hebben; anderen die warm eten komen brengen. Een hart onder de riem. Dit is een teken dat we goed bezig zijn.. Solidariteit, ja solidariteit.

We blijven bezig, heen en weer sjouwen. Gezonde stress en een gezonde controle willen behouden. We willen aan de ene kant het bedreigde lapje bos open stellen, of blijven open houden voor de wandelaars die elke dag hun toer doen of voor mensen die een kijkje willen komen nemen naar een prachtig stukje natuur dat weg moet. Maar aan de andere kant willen we het bos ook gesloten houden om een aanval van de politie tegen te gaan. Tegen de macht van geld en wet, tegen het pure winstbejag om nog meer geld te winnen. Het maakt je triest en neerslachtig. Want wie zijn wij tegenover machtige geldbazen? Ja, we zijn een groep mensen met een duidelijke mening, en met liefde voor elkaar en ons bos. We geven de strijd niet op, want als we dat doen, dan gaan we blind met de stroming mee en dan is het te laat. Zuurstoftekort en mist op komst. Dan kijk je TV en word je meegezogen in een illusionaire wereld en vergeet je wie je bent. Je dooft uit en het kan je niets meer schelen. Dan dans je de dodenwals aan de rand van de afgrond.

Waar is, daar was

**Trek de pijl uit mijn hart, laat varen de ikpersoon
ontspan je hemelboog, treed mee buiten de oevers
we planten kikkerpoelwoorden op dodenakkers
onze zinnen wapperen in de wind voor dit kind
hoort het paard van Sinterklaas op haar vliegende fiets**

**De wind vertelt d'histoire van het Lappersfortbos
van lapje bos tot fort, aan d'overkant van 't vaartje
koning eik, prinses linde, trawanten van het mos
vechtend tegen hakbijl, pletwals, oprukkend beton
regendruppels als naalden en de stervende zon**

**Jonge bomen vervangen zomaar niet de oude
reuzen – vossen zijn voortvluchtig en dassen hebben
koude neuzen – wachtend op de bus waar de beuken
(kruinen zo groot als 't wortelgestel) elkaar steunden
fopzwam ondergronds een kous maakte voor de boswilg**

**Strijk een lucifer voor de populieren die hier
tierden, voor de blauwe schicht van het ijsvogeltje
(ook vogels kunnen high worden), voor de plooirokjes
die hier zwierden en zoals het vuur het hout beklimt
en sap dat uit de stam komt zweten: zeg dat het niet**

**waar is, het bladergeruis werd geen verkeersgeraas
de gordel geen stalen long – levend hout, levend vuur
van kist tot as: waar een toren stond, krast nog de kraai
boomklevers op uitkijk waar de struikrovers klommen
aan 't Zuidervaartje, aan d'overzijde van de brug**

Peter Holvoet-Hanssen, Lappersfort Poets Society

Maandag 22/09/08

Vannacht droomde ik over regen. Ik word wakker gemaakt door G die iedereen komt optrommelen. En raar maar waar! Het begint te regenen. Alsof mijn onderbewustzijn één geworden is met de natuur en het bos. Zoals ze in sommige culturen geloven. Gelukkig komt er na regen terug zonneschijn en klaar het vlug terug op. Er zijn al veel mensen naar school en gaan werken; dus alle handen zijn welkom. We doen het voor het Lappersfortbos en alle andere 10.000 ha zonevreemd bos in Vlaanderen. Het kan toch niet zijn dat de laatste restjes natuur in Vlaanderen zomaar kunnen verwoest worden. Waar gaan we dan nog geuren, kleuren en geluiden vinden? Gaan de machines en het beton ons dan volledig verslinden? Gestresseerd leven en niets meer hebben om te aarden. Dat wil toch niemand aanvaarden. Wij houden als mensen van geuren en kleuren. En wat met onze oren? Daar is iedereen toch mee geboren? Vandaar dat we kunnen luisteren naar de noodkreet van het bos. Hierbij een oproep aan alle mensen van goede wil die 10.000 ha zonevreemd bos willen behouden. Help ons aub. om dit laatste lapje bedreigd Lappersfortbos op te kopen van de eigenaar Suez-Fabricom Gti. Dan kan dit geredde bos blijven leven en de wetgeving een nieuwe leidraad geven. Binnenkort lanceren we een voorstel om 35.000 vierkante meter Lappersfortbos te kopen. Als we 3.500 mensen vinden die elk 10 vierkante meter willen beschermen dan moet het ons lukken? Nu reeds kunnen mensen hun interesse aanmelden via www.ggf.be de Groene Gordel Front site van het netwerk van vrienden en vriendinnen van het Lappersfortbos. Wie meer

info wil over de huidige bezetting kan eens langskomen of een kijkje nemen op www.groenfront.be de site van de bosbezitters. Wie durft met ons meedromen en geschiedenis schrijven als grondleggers van een nieuwe wereld?

Even

***na al dat belegeren, verbrijzelen, vechten en slechten
van wallen, tinnen en torens bevlagen met bloed***

***na dat gif op de pijlen, die kokende pek in de pannen
de stormrammen, de hellebaarden, de donderbussen***

***na al dat lijf aan lijf, man tegen man, te vuur en te zwaard
in het harnas, in het heetst van de strijd, totterdood***

***even tegen je schaduw aanleunen, de vraatzuchtige tijd
in zijn staart laten bijten, de zon in je kerker***

***haar licht laten schijnen, de wapenrok afleggen, het oor
buigen naar de wind zijn hilarisch verhaal***

***de bogen, de spieren ontspannen, even wapenstilstand
tot nader order, tot het tegendeel is bewezen***

Peter Theunynck, Lappersfort Poets Society

Dinsdag 23/09/08

We worden tijdig wakker gemaakt door de ochtendpermanentie. Hoedje af voor zij die vroeger opstaan dan de rest. Zij maken koffie voor het kamp en kijken na of er niet teveel spullen verdwaald in het bos liggen. Deze permanentie is nodig. Er zijn spionnen die al te graag informatie willen inwinnen om het ons lastig te kunnen maken. Ze spelen rolletjes en komen op elk onverwacht moment. Ja het is een kat en muis spel, er is geen ontkomen aan.

Ik glij omlaag uit de kastanje en ga naar de gezamenlijke plaats en bedien mezelf met een tas lekkere warme koffie. Ik bekijk met pretoogjes de net wakkere gezichten. Zoveel verschillende individuen die er toch samen wat van kunnen maken. Niet makkelijk voor iedereen, maar waar een wil is is een weg. Vandaag loop ik wat verloren. De dag heeft zijn plateau vol aanbiedingen. Misschien moet ik één iets van het plateau nemen ipv. tien dingen. De walk way. We helpen elkaar bij het spannen van een walk way. Deze walk way is niet evident, maar het lukt. Langzaam maar zeker veranderen de dingen in het bezette bos.. De mensen leren elkaar kennen en misschien hoe ze zijn in een groep? De pers laat zich ook kennen. Het is soms moeilijk met de pers om te gaan. Er zijn mensen als persspreker aangesteld. Ze doen het wonderwel, al heb je niet altijd zicht of controle op wat er uiteindelijk op papier komt te staan. Fotografen zijn soms stiekeme mensen en trekken graag foto's van wat we liever niet hebben. De pers is soms een moeilijke kwestie in een axiekamp, maar het is een middel om onze boodschap over te brengen naar de buitenwereld. Je hebt niet altijd de controle zelf in handen. Sommige bladen houden van het persoonlijke verhaal, de drijfveer van een individu. Maar bij ons gaat het om meer dan de politieke kwestie. We willen mensen wakker schudden en hen zeggen: "Hé, waarom laat je dit alles gebeuren, denk er eens over na."

Denk eens na over wat je nodig hebt en wat je kan missen. Kinderen zijn gelukkig bij het spelen in een bos, kampen bouwen en insecten observeren. Hier in het Lappersfortbos zijn geen auto's. Hier in het bos is er zuurstof en een levensenergie

die je nergens anders vindt. Er is al veel te veel beton en er zijn nog zoveel lege en verlaten bedrijfsterreinen. Waarom zou dit bos behouden dan onzin zijn?

Heren van het bos

***Wat zeg je, 3,5 ha kappen? Wie kappen?
Wat kappen? Waarom kappen?***

***Dat ze beginnen, die heren, met zichzelf te kappen.
Verdomd, er zijn kappers genoeg om ze te kappen.
Dat ze hun luizen kuisen, dat ze zich laten wassen,
friseren, golfkrullen, het kan ons niet schelen.
Maar bossen kappen. Wat zeg je, 3,5 ha bos kappen.
Je moet durven, de zee kap je toch ook niet.
De golven, wie kapt ze? De schuimkrullen
wie durft het aan?***

***Wat zeg je, 3,5 ha kappen? Hebben ze geen gekapt genoeg?
Dat ze zichzelf kappen, kappers kunnen ze vinden om elke hoek.
Maar laat ze mijn bos met rust, mijn bos verlangt rust, het is
een rustig bos. Laat het met rust zoals ik rust verlang.
Lang al naar bosrust verlang.***

***Roestige heren zijn het, zeg het, roestige heren zeggen we,
die onze bossen kappen om er onzin te poten, onzin
te planten: beton, beton, beton en nog eens beton.
Van beton zijn die heren, hersenen van beton
hebben die heren. Betonnen heren
zijn het. Ze hebben een gat van beton
en een pik van beton en een maag
van beton. Van breed beton zijn ze.
Kortom , Heren van Beton.***

***Maar wij zijn Heren van het Bos.
Hedwig Speliers, Lappersfort Poets Society***

Woensdag 24/09/08

Aaah, jeuk. Ik voel me voedsel voor het bos. Die Brugse muggen kunnen er weg mee. Maar ja, de vogeltjes moeten ook eten ! De kring is rond. Amaai wat heb ik weer lang geslapen, de zon is al over zijn hoogtepunt. Nu ja, dat mag ook wel na zo'n boomhutten bouwen marathon. Het leukste aspect van een boomhut vind ik toch veruit het naar beneden tapellen. Kriebels in mijn buik. Wat moeten die eekhoorns een lol hebben, zij hebben ook geen klimtouw nodig. Er lag er helaas ook eentje platgereden door een kamion langs de straatkant aan Ten Briele. Tijd voor een douche bij een buurtbewoner. Heerlijk dat warme water. Ik voel me terug kiplekker. Als ik terug in het bezetterskamp ben zijn ze aan het eten. Wat een luxe. Ik ben hier met mijn gat in de boter gevallen. Als kers op de taart is er ook nog akoestische muziek. De gitarist van dienst is terug lekker aan het spelen. Ik kan de verleiding echt niet weerstaan en dus zoek ik vlug een lepel en een potje om op te trommelen. Klets, klets, kling, klang ! Yeah ! Wow!

Donderdag 25/09/08

Elke ochtend is het heerlijk opstaan. Dat hoef ik niet meer te vertellen. Nog steeds geen specht gezien en toch zijn ze hoorbaar aanwezig. We hebben veel geluk met het weer. Ik glij naar beneden op weg naar de koffie en van de koffie op weg naar mijn accordeon, die daar voor even stond. De deuntjes zijn van korte duur want mijn hoofd begeeft zich op vele wegen. Ik ontdek de charmes van een goedgebouwd toilet, een compost WC. Door de deurkier zie ik zie ik een tafereel van een journalist die wil leren klimmen. We geven hem een klimgordel en een klimcursus. Ik volg niet verder hoe het voor hem is meegevallen en of de boomervaring goed is verlopen. Maar dat zal wel. Morgen is het vrijdag, bijna een week dat we hier dit stukje Lappersfortbos bezetten. Er kan binnenkort vanalles gebeuren. Net zoals vandaag of overal. Er gebeurt ook vanalles op onze werelddol, maar het meeste weten we niet. We weten niet welke vrouw haar clitoris op dit moment wordt weggesneden met botte mesjes of welk kind sterft van de honger. Kan het je wat schelen beste lezer? Ja, maar wat kan je er aan doen? Misschien wel meer dan dat je zou denken? Ik klim een boom in om een bedspiraal recht te hangen. Ik klim zelf nog niet zo lang. Maar de rust en het zelfvertrouwen in een boom is ontzettend groot. Bomen zijn voor mij een thuis, maar ik woon er alleen maar in als het nodig is. Om zijn schoonheid te kunnen bewaren en behouden in volle aarde. Vanwaar de gedachte dat bedrijven en rijke mensen bomen kunnen bezitten? Het begint te schemeren en het kampvuur komt in de branding. De lieve mensen met warm eten zijn gearriveerd en gezamenlijk genieten we de maaltijd. We zetten ons bij dit vuurmoment in een kring en bespreken wat nodig is. De hogere macht wil ons met alle geweld uit dit stukje bedreigd bos jagen. Misschien morgenvroeg al. Ach, welke woorden moet ik er aan vuil maken? Kom op en sta recht en laat je stem horen. Geef ons en dit bedreigde Lappersfortbos je solidariteit. Kom op voor je rechten! Is dit een ideologie of een drang om voor te leven? Ik weet het niet. Maar ik kan niet omgaan met onrecht. Staan we er alleen voor in dit bezette bos of kunnen we met velen zijn? Vele groeten vanuit het bezette Lappersfortbos. Hopelijk staat alles er morgen nog...

Fabricom

***Staal heeft een plan. Het hamert zijn wil
waar dauw met bosgroen vergadert
en slaat zijn platte hand op tafel, een vlam
in de pan. Staal heeft een gezicht. Niet***

***te onderscheiden in het ochtendlicht.
Bestond staal in het wild, een jager dan
die, van zichzelf verzadigd, wel wat wil
met lood, maar liever alles voor hem uit***

***ziet vluchten dan zelf te kijken in starre
ogen, het gerafeld vel van een dierlijke dood.
Staal maakt ons koud. Begint ons aan te raken,
gaat over onze tong. Hoe staal dan***

***naar binnen gaat, zoekt naar ons vuur,
ook onze vlammen likt, onze as eet op de duur.
Dat staal zijn wij. Glanzend lonkt het graf.
Maar hier geworteld te zijn, niet van elkaar***

***te onderscheiden, bedrijven wij. Het is
onze natuur: nooit af.
Paul Demets, Lappersfort Poets Society***

Vrijdag 26/09

Het bos ontwaakt en ik word wakker. Ik staar wat uit mijn kastanjeboom en overloop de voorbije dagen. De wereld is hevig aanwezig en we zitten er middenin. Ik glij uit mijn boom richting koffie natuurlijk; zwart, goed sterk, zonder suiker, zonder melk. Ik zoek een stukje brood dat niet te oud is en besprenkel het met bosbessenconfituur. Mijn ochtendtaak is binnen. Ik spring de fiets op en ga om tabak voor de groep en koop de krant. Het Laatste Nieuws maakte een update van 1 week bosbezetting. Je kan er lezen wat we eten en waar we onze behoeften doen. Nu, ja, dat is bijzaak zeker? Misschien is het niet slecht ons mentaal voor te bereiden op de komende ontruiming, dat doen we al. Of voor een langere tijd van bosbezetting en betere zelfvoorziening. De signalen die we krijgen zijn heel verward. Bezoekers komen langs, ze brengen hun sympathie en steun over. Het bos ligt in hun achtertuin. Ze brengen eten en warme dekens. Het is een mooie gebaar van warme solidariteit. Waarvoor dank. Mensen voelen zich niet langer alleen wanneer woorden en dromen daden van geweldloos verzet worden: directe axie. Mijn armspieren zijn kleine tennisballen aan het worden. Ik zou ze beter wat stretchen. Er moeten nog hutten gebouwd worden, walkways, barricades en een fort. We hebben veel materiaal nodig. Liefst krijgen we onze spullen ook terug als de hoogtewerkers & het lock on team komt en de boomzagen en de bijlen hun vernietigende werk gedaan hebben. Hopelijk niet. Anders zouden we hier niet zijn. Het GGF – de vrienden van het Lappersfortbos – schreef een open brief aan de Ministers Anciaux, Crevits, Keulen en Van Brempt. Benieuwd wat die over onze actie denken en of ze de noodkreet van het bos horen. Ik zoek materiaal bijeen en klim de boom in. Jullie kunnen nu allemaal met mij de boom in.

Zaterdag 27/09

Morgen is het zover. De 25 dagen nadat de bouwvergunning werd toegeleverd aan Suez-Fabricom Gti zijn dan verstreken. De spanning hangt in de lucht. Komt er een mogelijke ontruiming met kap in de moeder der zonevreemde bossen. Zijn de met bijlen zwaaiende politici zo meedogenloos om zo de komende week van het bos in te zetten? We bereiden ons voor met overleg op vuurmomenten en met alarm- en veiligheidsoefeningen. De weergoden blijven ons gunstig gezind. Bezoekers melden dat het mooi weer blijft tot maandagavond.

Zondag 28/09

Er hangt een dichte mist over het bos. Het is marktdag. Wat zal er opdoemen uit de mist: vriendelijke mensen uit de buurt of politie met relwagens en wapenstokken? Wij anticiperen en hebben *Cirque Del Mundo* en muzikanten van D' Onderhond naar het bos gebracht. Met muziek en vrede geloven we dat het echt mogelijk is om dit lapje Lappersfortbos redden. U kan ons helpen door de bevriende sites te bezoeken. Axie nieuwe bezetters vrijbos Lappersfort volg je op www.groenfront.be. De online petitie 'stop de oorlog tegen de zonevreemde bossen' vind je op www.ggf.be en je kan een on line protestbrief verzenden aan de Brugse burgevader via www.navanadi.com. Het bossennetwerk waarbinnen het Lappersfortbos groeit is www.vbv.be/netwerk. Als het noodlot morgen toch toeslaat kom dan zo vlug mogelijk naar de brug van Steenbrugge en naar het Lappersfort. De avond van de kapdag verzamelen we om 20 u op het Zand voor een grote protestbetoging. Voor de 10.000 andere ha bedreigd zonevreemd vlaams bos.

http://www.cultuurweb.be/CNETPortal/DetailOffer.aspx?id_event=5009986C-D79F-76AA-F8FBC846485DFA84&language=nl&locale=nl-NL Nu reeds dagelijks van zonsopgang tot zonsondergang kunt u in het beschermde deel van het Lappersfortbos wandelend gedichten lezen op de levende poëzieroute langs het Hugo

Clauspad. Kom je ook eens op bezoek bij de bezetters? Videodagboeken zie je op <http://www.youtube.com/watch?v=oW74Rj0RVl4&feature=related> (tunnel 2002) Eigenaar platenmaatschappij blokkeerde lappersfort-filmpje 2007 wegens muziek 'Rage against the machine' & dus is er nu copyleftmuziek filmpje te bekijken <http://www.youtube.com/watch?v=iuMWLeisXlk> U ziet elfjes & struikrovers. <http://www.youtube.com/watch?v=IYC8p7HfJNs&feature=related> <http://www.youtube.com/watch?v=5V4tQTOPcYU&feature=related> http://www.youtube.com/watch?v=G51h2_qnCvQ&feature=related <http://www.youtube.com/watch?v=qzRVdjghbDo&feature=related>

http://www.youtube.com/watch?v=w_mnDsgj0hE&feature=related <http://www.youtube.com/watch?v=ElNDYSzl6s4&feature=related> http://www.youtube.com/watch?v=Hvk_ZZJttjA&feature=related <http://www.youtube.com/watch?v=SiGVEpA57Bc&feature=related> <http://www.youtube.com/watch?v=b6GYxQoshFc&NR=1>

Part two

Vrijdag 10 oktober 2008

De herfst is reeds een tijdje begonnen. Ik blader door de herfst, het kleurenlandschap wandelt door me heen. De wind ruist door mijn bomen en de ochtend is welgekomen. Het kleurenpalet verandert van groen tot geel, van rood tot bruin. Het is kastanjetijd, we poffen ze op het vuur en eten ervan met enorme smakelijkheid. De dagen worden korter, het licht doet zoveel, maar het donker ook. De ogen staan meer op wacht, voor het lezen van de nacht.

Vandaag gaan we bouwen, zoals we elke dag doen. We bouwen, we creëren, we zoeken ideeën om de wereld in te treden. We smeden plannen voor de toeschouwer die achter het witte doek is verschenen. Hij speelde het lied voor de avond. Zij stopte het vergeten en was onderweg – geen idee naar waar – hij had alles mee, een appel in de hand, een geweten in de broekzak. Als ik moe ben slaapt de wereld aan mijn zijde...

We willen zoveel, maar vind maar eens een deftige structuur, je plaats in de groep en de prioriteiten. We komen er wel. We zitten hier niet voor niets bij het warmende vuur. Het vuur verliest het vuur niet. Het valt makkelijker aan te wakkeren dan je denkt.

Zaterdag 11 oktober 2008

Ssssst! Wees eens stil. Ik hoor de uil. Hij zoekt, hij roept, hij zegt, ik weet het niet. Maar hij is daar en dat is wonderbaar. Wie hoort er nog een uil, zo dicht bij de bewoonde stad? Vandaag zijn er in de Lappersfortress, het bezette Vrijbos bij hartje Brugge engelsen toegekomen. Er wordt veel in het Engels gepraat zodat iedereen mekaar verstaat. Mijn Engels is een ramp; maar het lukt.

Je leert veel in een axiekamp. Er komt zoveel op je af. We hebben zopas een doos appelsienen gekregen, lekker veel vitaminen en lekker vruchtensap. Verse energie voor de strijd.

Zondag 12 oktober 2008

De dag wordt wakker. Hij kondigt zich prachtig en zonnig aan. De zondagsmarkt gaat beginnen, net zoals wij. Ja, wij hebben ook een kraampje op de markt. Niet alleen

een kraampje, maar ook zelfgemaakte muziek. We verkopen niets, we geven. We geven een woordje uitleg met plezier aan wie het horen wil. Maar ook rondleidingen in het bos en klimworkshops. Vandaag eindigt de week van het bos.

Wanneer de zondag een mooie dag is gaan de mensen wandelen. In het bos, langs de velden of aan zee. Om rust op te zoeken. Rust kan je ook in de zetel vinden, maar het is niet te vergelijken met de natuurlijke omgeving van de aarde.

Er waren veel mensen voor de klimworkshop vandaag. Kinderen en ouderen. Er is een adrenaline, een nieuwsgierigheid, een jonge angst, een grensverlegging. En ze zijn zo blij bij het bereiken van een zekere hoogte in de omgang met een boom. Een glimlach op het gelaat doet deugd.

Het bos is in beweging en we putten krachten uit sterk voedsel. Vandaag eten we rijst, groentepot, linzen en sla. Bij de warme avondmaaltijd eten we veganistisch. Er schuilt geen dierenleed achter. We hebben een grote voorraad brandhout gekregen van een vriendelijke mens. Dus koken we op houtvuur. Zo sparen we de gas. Straks is er vergadering, zoals bijna elke dag. Soms is dat een kleine of grote uitputtingsslag.

Dinsdag 14 oktober 2008

Het is zes uur in de ochtend. Iedereen slaapt en ik ben wakker. Het is nog donker en de vogels beginnen langzaam met het opzetten van hun ochtendconcert. Ik maak het vuur aan, zet koffie en havermoutpap voor de groep. Om halfacht maak ik Castro wakker want die moet naar school. Castro wakker maken is geen lachertje. Je moet haast bijna eerst het hele bos wakker schreeuwen voordat die wakker wordt. Zijn touw hangt veilig en dus kunnen we niet naar boven. Er zijn veel bezetters die naar school of universiteit gaan. Hoedje af voor die dubbele dagtaak.

Vandaag is het 6 jaar geleden dat in 2002 de eerste Brugse bosbezetting werd ontruimd. Na 14 maanden slapen in de armen van een boom sloeg de arm van de wet genadeloos toe. Lees <http://www.regiobrugge.be/newsread.php?sid=1&aid=713> het eerste verhaal van de bomen, het bos, de mensen nu het zich als Brugse geschiedenis herhaalt. Morgen is er in het geredde Lappersfort een herdenkingspersmoment. Naast het bos herdenkt de overheid op haar eigen manier. Op het tracé van de 2-vaksbaan zijn de werken al een tijdje gestart. Het oogt ontluisterend. Zal het zich herhalen in ons geliefde laatste lapje bedreigd bos? Gelukkig is het verhaal verteld voor het oor van de wereld door www.ludoenckels.be (slapen in de armen van een boom) & <http://inge-misschaert.skynetblogs.be> (Bioboy in Klapperbos). Ook Marijke Libert schreef er een roman over: 'Enkel de daad'.

Woensdag 15 oktober

De ochtend maakt me wakker. Ik tuur naar buiten en laat mijn gedachten zweven langs de wind en de ritselende bladeren. Ik denk terug aan een ochtend vroeger. Alles lag buiten onder een lichte laag ijs. Een vriend was doodgereden. Hij was op weg naar mij, om te vertellen over de geboorte van zijn zoon. Het raakt me meer dan ik wil weten. Ik sta op en haal de krant.

Er is een plek in het kamp die ze de Petteflet noemen. Naar het huisje van Pluk die de torteltuin redde en torenkamertje van de Petteflet kraakte. Zo zijn bos nu & fictie 1971 (<http://www.warnerbros.com/movies/plukvandeletteflet/html/home.html> http://www.annie-mg.com/huiskamer/annies_werk/boeken/pluk1.html <http://www.indymedia.be/node/27102>) in dit Vrijbos met elkaar verbonden.

Er was zopas een geslaagd persmoment. Iedereen was van de partij: de eerste bezetters uit 2002, de Lappersforters en de nieuwe bezetters de GroenFrontiers, JNM Jeugdbond voor Natuur en Milieu, GGF Groene Gordel Front, de bosdichters van de Lappersfort Poets Society <http://www.flanderstoday.eu/jahia/Jahia/pid/867>, de on line brief actie Navanadi naar burgervader Moenaert en Fabricom, de vzw Groen <http://users.pandora.be/a150254> die al dertig jaar in Brugge de anders gaan leven beweging vorm geeft. Wie weet er nog wie de groene fietsers waren? Met fantasie en verbeelding gingen zij de strijd aan met de dodende krachten. Wordt het Lappersfort een nieuw signaal voor de milieubeweging in Vlaanderen?

Donderdag 16 oktober 2008

Tuut, tuut, tuut... de wekker gaat! Shit, hoe laat is het? 4 uur het is nog donker? 'Ben je wakker?' hoor ik onder me roepen. Ik til het zeiltje van mijn boomhut op en kijk naar beneden. Vijftien meter onder mij staat de nachtwacht, wachtend om afgelost te worden. Ik heb ochtendienst. Aan mij de taak om op te letten of het kamp veilig is gedurende de komende uren. Ook moet ik voor ontbijt en koffie zorgen en iedereen op tijd wakker maken.. Gelukkig ben ik niet alleen. Al pratend en thee drinkend komen we de vroege uren door. We zien de zon opkomen en rond tien uur maken we iedereen wakker. De dag verloopt nogal traag. Het regent en niemand heeft zin om wat te doen. Gelukkig wordt er aan het Fort al druk gebouwd. Ook de aanvoer van nieuw materiaal ligt niet stil. 's Middags besluiten we met een groepje om verder te bouwen aan betere boomhutten. Degelijk en echt bedoeld om de winter te kunnen trotseren. We verwachten dat we hier nog een tijd moeten overleven alvorens de kap/de redding gebeurt. Het wordt dus nog een hele tijd in het bos wonen...

Dinsdag 28 oktober 2008

Het nest krioelt (mensen lijken als mieren een nest te vormen met elk hun geboortegrond en/of functie). Er is veel volk – van alle talen en kleuren – in het bezetterskamp. We komen op verschillende manieren bij elkaar. Op vlak van de taal die je spreekt; hoe lang je elkaar al kent; vroegere werkervaringen met elkaar; liefdes en vriendschappen. Of we nu willen of niet, we vormen groepjes. Maar we hebben allen vlinders in onze buik voor de (bedreigde) bossen. We zijn allen rond hetzelfde vuur verzeild geraakt. Het gaat vriezen zeggen de weervoorspellers... Wij geloven dat het echt mogelijk is om dit lapje Lappersfortbos te redden. U kan ons helpen door de bevriende sites te bezoeken. Axie nieuwe bezetters vrijbos Lappersfort volg je op www.groenfront.be. De online petitie 'stop de oorlog tegen de zonevreemde bossen' vind je op www.ggf.be en je kan een on line protestbrief verzenden aan de Brugse burgevader en aan de directie van Fabricom via www.navanadi.com. Het bossennetwerk waarbinnen het Lappersfortbos groeit is www.vbv.be/netwerk. Als het noodlot toch toeslaat kom dan zo vlug mogelijk naar de brug van Steenbrugge & naar het Lappersfort. De avond van de kapdag verzamelen we om 20 u op 't Zand voor een grote protestbetoging. Voor de 10.000 andere ha bedreigd zonevreemd vlaams bos. Zie alarmsite www.lappersfort.tk

http://www.cultuurweb.be/CNETPortal/DetailOffer.aspx?id_event=5009986C-D79F-76AA-F8FBC846485DFA84&language=nl&locale=nl-NL Nu reeds dagelijks van zonsopgang tot zonsondergang kunt u in het beschermde deel van het Lappersfortbos wandelend gedichten lezen op de levende poëzieroute langs het Hugo Clauspad. Kom je ook eens op bezoek bij de bezetters van het Vrijbos?

(*) Tot 3 november kan er naar de raad van state gestapt worden om de bouwvergunning voor Fabricom juridisch aan te vechten. Daarna zijn 7 voetbalvelden symboolbos **echt** vogelvrij. GGF heeft samen met Groen vzw en VBV gezocht naar geponde argumenten maar heeft geen voldoende rechtszekerheid

voor de bedreigde bomen gevonden. We betreuren het dat de leefomgeving vernietigen wettelijk in orde is. De strijd gaat voort en gelukkig zijn er elders wel <http://www.nieuwsblad.be/Article/Detail.aspx?ArticleID=K8221U06> juridische successen te boeken. We danken allen die zich ingezet hebben & vragen alertheid de komende week. Diplomatie www.ggf.be blijft. Axie www.groenfront.be www.lappersfort.tk Fabricom <http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php?p=101> is na 18 jaar politieke inzet toe aan zijn zoveelste bouwvergunning. Zullen ze het nu echt verzilveren op de markt of rest er een vleugje hoop? Gaat de Brugse kei(e)zer naakt? <http://nieuwsblad.typepad.com/brugge/2008/10/lappersforters.html>

Ter info ontbossing in Vlaanderen & de wereld: waarom Lappersfort symboolbos is ?

Ontbossing in Vlaanderen

Enkele veelzeggende cijfers: Tussen 1994 en 2006 ging in Vlaanderen 4.154 ha bos verloren. Zonevreemde bossen zijn heden een vogel voor de kat. Er gaat nog steeds bos verloren: er werden in 2006 voor 140 ha ontbossingsvergunningen uitgereikt. Bovendien werd in 2006 377 ha ontbost na ontheffing. Het boscompensatiefonds heeft een achterstand van 490 ha. Nochtans stelt het RSV een bosuitbreiding van 10.000 ha voorop. Indien de recente ontbossing in rekening wordt gebracht, betekent dit dat er nog 11.400 ha bos moet bijkomen tov. 1994. Door fijn stof zijn er 13.000 vroegtijdige sterftes per jaar. Bomen maken lucht 25% schoner, een bufferzone van 500 m betekent een reductie van de stofconcentratie van 37%. Bossen zijn een landschaps- en geluidsscherm. Hoop en zuurstof voor het leven.

Ontbossing in de wereld

FAO gegevens rond ontbossing. Deze zijn bijzonder pessimistisch. Zo schat FAO dat er jaarlijks nog steeds 10.4 miljoen ha tropisch bos permanent vernietigd wordt. De ontbossingsindex is tov 1990 met 8.5 % gestegen en voor primary forest zelfs met 25 %. Meer concreet verdwijnt er in het Amazonegebied elk jaar 25 à 30.000 km² bos. Ook de oppervlaktes bos die verdwijnen in Indonesië en Kameroen spreken boekdelen. Voorlopig is het Congolees oerwoud nog één van de meest ongerepte plekken op aarde. Het wordt echter een gegeerde prooi voor houtfirma's.

De top-10 stijgingspercentage van de ontbossing toont heel duidelijk de rampzalige situatie van bossen in Malesië (85.7%), Cambodja (71.3%), Burundi (47.6%) en Togo (41.6 %). Maar ook de volgende in het lijst zijn bijzonder dramatisch: Nigeria, Sri Lanka, Benin, Brazilië, Uganda en Indonesië.

Ontbossing leidt zonder twijfel tot een bedreiging van de biodiversiteit. Wereldwijd is bijvoorbeeld 12% van de vogels bedreigd, 25% van de zoogdieren en 32% van de amfibieën. In regenwoud leeft ongeveer 50% van de soorten wereldwijd. Het regenwoud is dus een zeer kwetsbaar ecosysteem. Bijkomend is het ook heel belangrijk te benadrukken dat regenwoud ook een levensbron is van inheemse volkeren.

Ontbossing en Klimaat

Er wordt gestreefd naar een reductie van 70-80% CO₂ tegen 2050. EU streeft naar een reductie van 20% tegen 2020. Ontbossing is verantwoordelijk voor 17% CO₂-uitstoot. 'Avoided forestation' is daarom de goedkoopste manier om het klimaatprobleem aan te pakken. Het is uiteraard niet dé oplossing, die het klimaatprobleem zal oplossen. Maar het is wel een zeer belangrijke factor, die dringend ernstiger moet worden genomen. Nicolas Stern (ex-Wereldbank) berekende de kosten om schade ten gevolge van klimaatsveranderingen op te ruimen. De bedragen zijn gigantisch. Elke ton CO₂ veroorzaakt vandaag al 85 dollarschade, de kost van niets doen kan oplopen tot 20% van het wereldwijde BBP, dat betekent niet minder dan 50.000 miljard dollar. Hij stelt voor om 1% van het wereld BNP (274

biljoen €) te besteden aan het oplossen van het klimaatprobleem. Dat zou betekenen voor België een uitgave van 3 miljard euro. Zo zou bijvoorbeeld ontbossing kunnen vermeden worden door financiële compensatie.

Part tree

Verdere dagboek (3) uit het Lappersfortbos (*)
enkele dagen uit het leven, of een leven gegrepen

Voor het eerste en tweede deel zie <http://ovl.indymedia.org/news/2008/10/24077.php>
<http://ovl.indymedia.org/news/2008/11/24202.php>

Men zou denken, met de winter die langzaam in buien binnenslui(p)t, dat iedereen wegdruppelt. Maar het tegengestelde is waar. Mensen komen toe, van overal onderwege. Het actiekamp heeft naam gekregen en trekt mensen aan. Het is een plaats van herkenning, onder kameraden, om samen te strijden voor elkaar en tegen de onverschilligheid, wat nog het moeilijkste is. En om samen te leven; met minder, met liefde, in tegendruk van de zware betonmolen van de heerschappij.

Het is nat en de modder spreidt zich onder de voetzolen. Het druppelorkest, door dauw, mist en regen veroorzaakt, blijft dag en nacht doorgaan, van blad op blad de aarde in. Maar het vuur en de kachels blijven branden in deze grijze dagen.

Ondertussen is de bezetting al meer dan 3 maanden aan de gang. Wie had dat gedacht?

<http://www.nieuwsblad.be/Article/Detail.aspx?ArticleID=1P24I3VS&PostCode=8000>

En nog zijn we geen informatie rijker: de Fabricom-bosplannen en tot hoeverre deze zich strekken in de huidige crisis? Misschien stropt er wel iets? Wat betekenen wij voor Gdf-Suez-Fabricom Gti, zijn we enkel een groep dwarsliggende bosjeskakkers? En hoe kunnen wij hun zwakste punten raken? Het nieuws is geen nieuwtje meer. Zo erg is het niet, laat ons even ademen, op onszelf wezen, energie sprokkelen om opnieuw in de aanval (of verdediging) te gaan. Ondertussen gaat toch alles door. We blijven bouwen en sleuren. Ideeën komen afgestormd, strategieën worden besproken en bedacht.

Soms is het onderscheid moeilijk te maken tussen woon-en actiekamp. En toch is er een verschil. Je moet weten je energie en taken te verspreiden, zoals in elk leven. Je moet je voorzien in het zoeken van voedsel om te eten, brandhout om ons op te warmen, mate-riaal om te bouwen, water om te drinken, koken, toiletten opzetten, verdedigingslijnen be-palen, de vuilnis in de gaten houden, aankopen in wat moet, de communicatie onder el-kaar, ...overeen komen. En daarnaast moet je naarbuiten komen met je actie. Mensen te pakken krijgen die willen organiseren en daden verrichten. En rekening houden met elke visie en mening van de inwonenden. Als je met niet te veel bent kan het makkelijker zijn. De wil is groot, dat is al een begin...en het valt niet te ontkennen dat je trekkers en volgers hebt.

Buiten de wekelijkse markt-en flyeracties en een persconferentie hebben we ook een klein festivalletje (zie ook www.groenfront.be) en samen met andere Brugse actiegroepen een SOS leefmilieu betoging op poten gekregen. Een klein verslag van naderbij; het festival-letje. Voor de 7.12 SOS-betoging kan je het meeste zien op www.ggf.be de affiche, het algemeen motto, de toespraken, enkele persknipsels.

De dag is begonnen en geëindigd met een portie mooie, natte en lekkere regen. Zo is het, men kan niet voorspellen of de dagen ingekleurd zullen worden met wolken, zonneschijn, regen of vrieskou, of van alles een beetje. De regen heeft zeker een rol

gespeeld voor mensen om af te komen. Jammer genoeg. Een groepje vrienden uit Holland, die vaak ook in het bos vertoeven hadden ons voorzien van 2 mooie legertenten. We hadden heel wat voorzien; klimworkshops, een parcours voor kinderen om te gaan vliegen met de vogel, een lezing, muziek, poëzie, een spandoekruimte en doorlopend soep, warme choco en drank, en dat aan vrije bijdrage. Het was de bedoeling dat de mensen uit zichzelf bewegen. DIY, do it yourself, noemen we dat.

We zijn van start gegaan met een lezing over de olie-en energieproblematiek, en hoe we in staat zijn een alternatief te bieden, al beginnend bij onszelf. Dit werd vervolgd door Sigur de dichter, de politieke raaskalpoëet. Aansluitend verscheen er wat verder in het bos een wezentje, een beetje gebocheld en met zijn clownstamboerijn zich voort bewegend. Hij droeg iets op zijn rug, dat nog niet zichtbaar was, toch voor sommigen. Er sprak iets op zijn gelaat, woordenloos dat we volgen moesten! Bij de open plek aangekomen haalde hij zijn accordeon boven en speelde, sprak en zong over heden, verleden en de eeuwige strijd. Het was mooi om te zien hoe Pjotr de mensen in de ban te pakken kreeg. Net zoals de Bucketboys, een groepje uit Amsterdam dat daarna muziek speelde. Met z'n drieën waren ze, alles akoestisch. Met een banjo, zelfgemaakte bas en drum kregen ze de hele massa aan het dansen. En zingen dat ze konden. De golven van de muziek verspreidden zich onder de voeten tot in de lichamen.

Na de Bucketboys werd het tijd iedereen het bos uit te jagen naar het zaaltje te St. Kruis. Een groepje vrienden uit Leuven had daar gekookt voor iedereen naar believen. Zoals in een volkskeuken, daar in het zaaltje in Sint Kruis, waar ook de andere optredens door gingen. Nu, daarover vertellen kan ik niet veel want ik ben in het bos gebleven bij de honden en met een paar medebezitters. Maar wat ik wel kan vertellen is dat het eten ongelooflijk lekker was en dat iedereen uitgelaten en vol vreugde terug kwam van dat zaaltje gelegen in sinte kruis. Op naar 2009. Zieke www.lappersfort.tk www.groenfront.be

PS. Wie niet naar bezette bos kan komen en toch iets wil doen om de dreiging af te wenden kan via www.navanadi.com een protestmail sturen aan Fabricom Gti of aan de burgemeester van Brugge.

(*) Wat vooraf ging aan het Lappersfront kan je nalezen in 2 voorbije dagboeken Joke, ex-bezetter van het Lappersfort 2002 op <http://www.regiobrugge.be/ggfbrieven.php?p=58> <http://www.regiobrugge.be/ggfbrieven.php?p=59>

Boscompensatie krijgt duw in de rug (bosnieuws vlaamse leefmilieukoepel)

Als een zonevreemd bos gerooid wordt om plaats te maken voor woningen of bedrijven, moet het gekapte bos gecompenseerd worden. Dat kan door nieuwe bebossing in natura uit te voeren of door een bijdrage te storten in het boscompensatiefonds, waarmee de overheid vervolgens zelf nieuwe bossen aanplant. Dat laatste loopt echter niet van een leien dakje. Door allerhande problemen met eigenaars en omdat er te weinig terreinen aangeduid zijn om herbebossing uit te voeren, komt er van de boscompensatie door de overheid weinig in huis. In de periode 2001-2007 werd 1209,24 ha ontbost en maar 463,84 ha gecompenseerd door feitelijke herbebossing. Op zes jaar tijd was er door de gebrekkige werking van de compensatieregeling dus een daling van het bosareaal in Vlaanderen met 745 ha. Ondertussen zit er al 15 miljoen euro in het boscompensatie-fonds, maar gebeurt er weinig of niets op het terrein. Op voorstel van de Vlaamse volks-vertegenwoordigers Bart Martens en Joris Vandenbroucke

werd nu echter een aanpassing van het bosdecreet goedgekeurd om deze middelen te activeren. Daardoor kunnen gemeenten en provincies zelf middelen uit het boscompensatiefonds aanwenden voor de aankoop en aanleg van bossen in gebieden die zij daar zelf voor bestemmen. Tot nu toe kon alleen het gewest dit geld gebruiken. Hopelijk zullen de gemeenten en provincies deze taak ook opnemen – wat in het verleden niet altijd het geval was – zodat de activering van de middelen uit dit 'slapend' fonds een belangrijke stap vooruit zijn in het behoud en de verdere ontwikkeling van ons toch al schrale bosareaal. Erik Grietens www.bblv.be
www.vbv.be/netwerk

Part four

Verdere dagboek (4) bezette Lappersfortbos (*)

In deze GGF-bijlage dagboek Zieke –VBV bezoekt nieuwe bosbezitters – Anarchistisch congres Berlijn – Romero & Lappersfort – aanbevolen sites (zie ook www.ggf.be)

1) verdere dagboek Zieke

*de winter, een splinter van kou
de kou, glimmend ijs
neerslag, alles smelt, modder kleeft zich aan de aarde*

Het witte landschap verwelkomt ons niet al te vaak in de ochtend, maar vandaag vergeet ik niet gauw. Het was zeven uur in de ochtend als Blauwe me wakker riep. De lucht was grijs en grauw. Ik hief mijn hoofd, richtte de ogen door de ruitjes naar buiten; alles ziet er normaal uit, geen straatafzetting of ongewone passages, ...Ik dommel terug in, moeheid overwint.

Soms denk ik dat de winter een rustpauze zou mogen zijn. Voor allen en iedereen naar believen . Mensen crossen als bezetenen door het leven, de tijd is te kort en er moet nog zoveel gebeuren. Maar kom, het is winter, neem je rust en ontdek de schoonheid van het slapen. Een beetje zoals bij de dieren. Al is het voedsel hier bij ons onbepaald aanwezig. Overleving voor de maag is geen probleem, maar de overleving voor het brein,...het is een stalen plaat geworden in deze westerse wereld. Depressie volgt de kop op...

Waar was ik? Ik was opnieuw in slaap gevallen, en zo koud was het niet toen ik wakker werd. Het gehele bos was wit. Het licht verandert en helderheid spreidt zijn vleugels uit. Het kale landschap van een grijze winter was opgevuld met een sneeuwtaaij. Voor de mensen uit het zuiden die hier wonen, zoals uit Australië bijvoorbeeld is dit bijzonder, ook voor ons, dat wil ik gerust toegeven, maar in Australië, daar is het nu 47°C, droogte strekt zich uit, de opwarming doet niet alleen smelten...

Het is een strengere winter, het heeft gevoren en gekraakt! Het was mooi want het gaf heldere en frisse blauwe dagen. Dagen van koude tenen, bevroren waters, alles bevroren en moest dus gesmolten worden. Het eten wordt niet rot, de aarde is hard en niet modderig. Ik denk dat de mens dezer dagen dan goed moet nadenken niet ziek te worden. We worden in het bos bestormd met vragen; is het niet koud? Natuurlijk is het koud, maar deze vraag en ons antwoord is relatief. Onze temperatuur in het bos schommelt niet al te veel. Maar als je van binnen bij de kachel komt naar buiten... Voor mensen die dagelijks de wisselingen aangaan van 21°C binnen naar -7°C buiten is het veel moeilijker de koude te verdragen en

makkelijker ziek te worden. Voor mij persoonlijk is het soms bijna onmenselijk een café binnen te stappen; direct 4 kledinglagen uit en aanpassen met een bonkende kop van de verwarming in de binnenruimte. De druk, de hitte en de geuren van een minder gewassen lichaam strekken zich uit, ik zweet, het is een feit, maar de geur van een smerig parfum neemt mijn goesting weg hier de smaak te proeven.

Ik denk dat het belangrijk is als het zo koud is en je in een bos leeft, dat je redelijk bewust met je lichaam en de koude samenwerkt. Warme dranken, vitamines binnenwerken, goede kledij en in mijn geval, veel vette dingen eten, liefst gebakken...

Het is een aardig gegeven, in een groep wonen, maar het is moeilijk ook. En afleiding is er overal voor mensen, die zich moeilijk kunnen concentreren. Het is ook duidelijk dat niet iedereen dezelfde gang van zaken heeft in een actiekamp, misschien maar goed ook. Maar mensen verdwijnen daardoor en andere mensen stromen toe daardoor. Hoe bouw je een relatie met de buitenwereld op, zonder al te veel pers en hoe breng je dit naar buiten? Met pers en media uiteraard. Wat is de behoefte van de bezetter en wat is het plichtsgevoel van de bezetter. Het is horen zeggen dat we meer op een actiekamp uit Engeland lijken, dan van ergens anders, maar dat weet ik niet zo goed, aangezien mijn ervaring hier omtrent redelijk beperkt is.

Het leven is een spel. Wat misschien ook niet iedereen zo ervaren wil, mensen gebruiken elkaar. Dit is niet slecht gemeend, het is een keuze van woorden die net door inkt en ikzelf zijn neergepend. Gebruiken in de vorm van leren. Al gebruiken mensen elkaar ook in de slechte zin. Individuen, visies, gesproken en niet uingesproken meningen vallen op elkaar en staan weder op onder het alledaags gebaar.

10 van de 50 sneeuwballen heb ik ontvangen vandaag, uitgespat op mijn dikke kledinglaag. Mikken, dat is mijn zwakke punt, maar kom, 't is hun gegund. Hier sluit ik af, dat het een mooie witte dag was. Maar alles gaat voort, het begaan der wegen, het gaan der tijd, we zijn allen aan boord !

verdere verloop van het bos: waar staan we en is dit wel een goede vraag?

De lente is op komst, kleine groene sprietjes begeven zich door het aardoppervlak naar buiten, de knoppen aan de bomen worden schijnbaar groter...

Ondertussen zijn we al aan een goede 5 maand bezetting. De tijden vliegen en er is al veel gebeurd, maar bijna niemand weet wat er al allemaal gebeurd is. Maar goed ook, laten we dat zo houden...

Het wordt steeds duidelijker – of zo lijkt het toch – dat Fabricom geen directe plannen heeft met het te kappen bos. In hoeverre is het Suez-hoofdbureau te Parijs al op de hoogte van de bezetting en wat betekent een stukje bos met bezetters voor hun? Ze hebben geld, laat het vuile werk maar aan anderen over... Maar nu zitten we in tijden van crisis, in hoeverre zijn zij er ook de dupe van? Geen idee, ik kan niet inschatten wat de crisis allemaal met zich meebrengt. En wie wil er in deze tijden van crisis een stuk bosgrond met bouwvergunning (aflopend september 2010) kopen? En dan nog bezet met een troep "linkse radicalen", boomknuffelaars...Dit zorgt voor onduidelijkheid.

Langs de ene kant is de bezetting een aantrekkingsplaats geworden, nog steeds een bezetting, nog steeds het geloof, "no compromise in defense of the earth", maar het is ook een ontmoetingsplaats, gecreëerd door activisten, reizigers. Dit is amper

ergens toegelaten bij wet. Er is weinig toegelaten bij wet, en wij kunnen ons ook moeilijk vinden onder wet en dwang. En zeker in dit stadje Brugge dat ons kwijt wil. We zijn rebels, we zijn vuilaards die niet werken, we maken de stad onveilig,Wat ons nu het meest duidelijk is, is dat burgemeester Moenaert en andere schepenen van Brugge (ze hebben een naam, ze gebruiken die graag in tegenstelling tot ons) proberen zoveel mogelijk druk op Fabricom te zetten om eindelijk de procedure te starten. Het lijkt er ook op dat er tussen Fabricom en de stad Brugge niet veel communicatie is. Er zijn door Fabricom nog geen stappen naar ons ondernomen.

Enkele weken geleden verscheen toekomstig groenschepen (2011) van Brugge met zijn woorden in de krant. Het bos ligt er vuil bij en de spandoeken zijn buiten de orde van de wet. Dit maakt onze hoofden redelijk driftig en triest ook, mensen die hier nog nooit een voet in het bos hebben gezet, spreken er de woorden vol van; nuja, deze meneer heeft een klinkende naam. Focus, de regionale TV-zender belt even na de verschijning van het artikel en zal over een uurtje komen. Als we Focus willen gaan opwachten van voor aan de hekken zien we Franky Demon (**) staan, hij praat voor de camera. Als we naar hem toe willen gaan voor communicatie en waarom hij zulke dingen zegt tegen de wereld en niet tegen ons, stapt hij in de auto en wordt door een chauffeur weggebracht. Hypocrieter kan niet. Door enkele gebeurtenissen is hij toch naar het bos (ik was er niet, Lassie wel) gekomen, al probeerend zijn naam een proper beeld te geven, helaas....

<http://www.stadsomroep.com/detail.asp?NUM=26751> (reactie burgemeester)

Ik kan nog duizend keren herhalen dat de wereld ziek is en om zeep, en wij als mensen zijn daar zeer schuldig aan, dus grijp het leven bij de keel en vergeet niet te aasemen.

Voor meer info over de bosbezitters zie www.lappersfort.tk of www.groenfront.be

(*) Wat vooraf ging aan het Lappersfront kan je nalezen in 2 voorbije dagboeken Joke, ex-bezetter van het Lappersfort 2002 op <http://www.regiobrugge.be/ggfbrieven.php?p=58> <http://www.regiobrugge.be/ggfbrieven.php?p=59> Voor deel 1, 2 en 3 van de dagboeken van Zieke zie <http://ovl.indymedia.org/news/2008/10/24077.php> <http://ovl.indymedia.org/news/2008/11/24202.php> <http://ovl.indymedia.org/news/2009/01/25094.php>

(**) Ondertussen was er in het bezette bos via GGF-bemiddeling opbouwende dialoog met Franky Demon & de bezitters. We gaven boswensen mee voor bosminister Crevits (nvdr)

Gedicht voor Hilde en Mathilde Joris Denoo, Lappersfort Poets Society

<http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php>

Mathilde word wakker
en ontsla de houthakker.
Minister Hilde
zeg aan Mathilde
dat in een koninkrijk zonder bomen
een kind niet meer kan dromen
en sprookjesprinsessen
niet meer thuis kunnen komen.
Hilde, Mathilde,
kom uit je schulp.
Hilde, Mathilde,
weg met de pulp.

2) VBV bezoekt nieuwe bosbezitters Lappersfort aan Ten Briele

Op vrijdag 16 januari 2009 brachten VBV en GGF een solidariteitsbezoek aan de bezitters van het bedreigde Lappersfortbos. Het was even heel surrealistisch om een powerpoint van Natuurpunt & VBV over de zonevreemde bossen te bekijken bij het kampvuur en de boomhutten aan BPA Ten Briele in de moeder van de zonevreemde bossen. De fakkel is doorgegeven en de voornaamste kritiek aan de overheid ook. De boodschap blijft : ' Stop dweilen met de kraan open. Kap geen bossen wanneer er zoveel tekort zijn. Gebruik eerst de leegstand op de afgebakende industrieterreinen. De beste manier om je bossen uit te breiden is immers ze te behouden. Bossen moeten uitbreiden. Industrie moet inbreiden. ' Zie www.vbv.be

Het Groene Gordel Front www.ggf.be ontstond tijdens de laatste zes maanden van de eerste bezetting van het Lappersfortbos in 2002. Sinds de herfst, september 2008 is het Lappersfortbos opnieuw bezet (deze keer door www.groenfront.be). De cirkel is rond. We wachten met een bang hart op de bijen. De eerste uitdaging voor 2009 is groot. Kiest het rood-oranje-blauwe Brugse stadsbestuur samen met de Vlaamse overheid ervoor om 3,5 hectare Lappersfortbos te kappen of redt ze een stuk bos voor het nageslacht? Hoe cynisch te strijden tegen een bussestelsel in 2002. En kantoren en loodsen ervoor in de plaats te krijgen in 2009.

Er zijn al drie leesboeken geschreven over de eerste Vlaamse bosbezetting in 2002 en de eerste eindigt het pessimistisch met de volgende woorden:

" De droefenis hangt tussen de bomen. Alles valt naar beneden, niets valt naar omhoog. Ik zei dat je moest vertrouwen op wat je zag, maar dat er ver voorbij het zien nog belangrijker dingen waren. En dat het dan kon dat iets plotseling naar boven ging. Als je dat maar hard genoeg geloofde dan gebeurde het ook. Klim jij maar ver weg. Hoe hoger je bent, zoveel later zullen de vlammen jou bereiken. Ik beneden ben niet veilig meer. Ik kan het niet meer. Hier sta ik, tussen de dertig en de dood, terugkeren kan niet meer. **Slotwoorden uit 'Enkel de daad' van Marijke Libert, dank aan uitgeverij Cossee "**

De jeugdroman 'Bioboy' & het Vlaams Filmpje 'Slapen in de armen van een boom' eindigen hoopvoller met een open einde. Laat ons hopen dat het jonge vuur van de nieuwe bosbezitters hoop en redding mag brengen voor de bossen van Vlaanderen. Als GGF blijven we dit dappere verhaal van zuurstof voor het leven linken naar de politici en de grondeigenaar Gdf-Suez-Fabricom Gti. Wie weet kan Vlaanderen in actie de wereld verwonderen door een symboolbos te redden. Of door een Vlaamse klimaatwet te stemmen die de zonevreemde bossen legaliseert...?

Meer info over het bossennetwerk en de VBV op www.vbv.be/netwerk en op www.ggf.be vind je een portret van de nieuwe bosbezitters van Brugge en ommeland.

3) Onder het motto "Anarchisme in de 21ste eeuw, anarchie organiseren." organiseert de Anarchistische Federatie Berlijn en hun vriend(inn)en in het paasweekend van 2009 een anarchistisch congres in Berlijn.

Tijdens dit vier dagen durende congres worden verschillende sprekers en vertegenwoordigers van internationale en lokale anarchistische groepen uitgenodigd om te discussiëren, van gedachten te wisselen, te netwerken en om nieuwe ideeën voor het anarchisme te ontwikkelen. Het zou ons plezier doen jou daar te ontmoeten!

"Anarchisme in de 21ste eeuw"

Historisch heeft het anarchisme sinds de 18e eeuw in verschillende situaties een centrale rol gespeeld. Bij de maartrevolutie in Duitsland en de Parijse Commune speelden anarchis-tische ideeën mee en tijdens de 20ste eeuw slaagde men er in Bayern, Mexico, Spanje en Oekraïne in gedurende korte periodes anarchistische organisaties met een breed maatschappelijk draagvlak op te richten. Het anarchisme bracht een uitgebreide verzameling voort van theoretische werken, nieuwe stromingen en acties. Daardoor heeft het belangrijke impulsen gegeven aan kunst en cultuur.

Welke rol speelt het anarchisme nu? Thematiseert het bestaande maatschappelijke verhoudingen en biedt het analyses en oplossingen ervoor? Welke nieuwe beginselen biedt het? En hoe verwerkt het nieuwe ideeën en inzichten van de wetenschap? Baseren protagonisten van het huidige wetenschappelijke discours en van lokale bewegingen zich op het anarchisme, of is het slechts een marginale scene zonder invloed?

Hoe staat het tegenwoordig globaal met het anarchisme. Zal het binnen afzienbare tijd weer een beweging worden? Welke weg kan het op in de 21ste eeuw, en waar zijn mogelijke aanzetten? Deze vragen, en vele andere komen tijdens het congres aan de orde.

"Anarchie organiseren"

De geschiedenis van het anarchisme heeft verscheidene structuren voortgebracht, van federaties, vakbonden en partijen tot tijdelijke autonome zones, kleine projecten en autonome affiniteitsgroepen. Welke vorm heeft welke voordelen? En welke risico's zijn er aan verbonden? Hoe kunnen we het anarchistische discours maatschappelijk relevant maken?

Het congres biedt de mogelijkheid om met de ervaringen en werkwijzen van verschillende anarchistische projecten, groepen en federaties kennis te maken, er van gedachten over te wisselen en om nieuwe verbintenissen aan te gaan.

Het anarchistisch congres vindt plaats in Berlijn, van 10 tot 13 april 2009. Er wordt gezorgd voor centrale ruimtes en voor slaapplekken. De precieze locatie wordt kort voordien bekendgemaakt. Breng een slaapzak, een matje en je tandenborstel mee.

Naast voorbereide lezingen en workshops, is er parallel een open ruimte. Na het congres wordt een reader uitgegeven. Daarom vragen we iedereen een beschrijving en samenvatting van hun workshop op te zenden.

De voorbereidingen van het congres kan je volgen via de wiki op <http://projekt-menschwerdung.com/wiki>

4) We stuurden basisgroeplid Piet Declercq een mailtje voor zijn zeventigste verjaardag in Zuid-Amerika en kregen van deze Romero-vriend een berichtje terug

Beste Lappersforters,
Hartelijk dank met de beste wensen voor me. Toen ik laatst met vakantie kwam waren jullie mijn eerste verdediging. Ik nam in Brugge een taxi om thuis te komen na de lange reis vanuit Latijnsamerika. Ik werd opgehouden door politiewagens en de taxist legde me uit dat het tegen de lappersforters was die niet willen werken enz en

willen in de bomen leven. Maar ik verdedigde jullie tot hij zei als een echte: "Ja er zitten ook flinken tussen, pas op, ik ben er niet tegen." Dank voor jullie wensen en de strijd gaat verder. Piet. --- El mié, 11/2/09, Lappersfort Poets Society escribió:
Asunto: Happy Birthday Para: "Piet Declercq" Fecha: miércoles, 11 febrero, 2009
4:49 <http://www.reddemorgen.be/petitie>

5) Aanbevolen sites om te leren van de bureu

<http://www.milieudefensie.nl/ruimte/doemee/lokatie>
www.nosenfantsnousaccuseront-lefilm.com
www.regenwald.org/international/englich
www.ourmediaindymedia.blogspot.com
www.myspace.com/bilstonwoods
<http://bilstonglen-abs.org.uk>
<http://www.activeforest.com>
www.salvalaselva.org

[part five](#)

Lentedagboek Zieke Lappersfortbos * Lezersbrief GGF 1 mei * Lappersfortontruiming dra ? * Brugge moet boeten & hopen !

1) Lentedagboek Zieke vanuit het bezette Vrijbos

Het is iets over de middag en ik zit tegen de wilde kastanje aangeleund. De zon staat re-delijk hoog, maar de bladeren groeien zo rap dat ze elke dag meer schaduw reiken. De bloesems komen er prachtig uit. En we moeten snel zijn om dit alles waar te nemen, want vele bloesems of korttijdige bloemen zijn al verdwenen. De kleuren veranderen elke dag.

Mijn gezicht is niet naar de straat gekeerd, maar naar de andere kant. Ik heb niet de behoefte aan de volgende passerende wagen, of de zoveelste flikkencombie, die traagglurend en dreigend voorbij rijdt! Zoals de nachtelijke intimidatiespelletjes, waarbij ze met de daklichten van hun wagens op onze hutten schijnen.

Ik wrijf me met de handen door de haren en zucht. Ik wil genieten van de schoonheid hier, vooraleer ze alles willen kleinkappen, ik wil de lucht ademen en de bloesems ruiken, de eekhoorns zien spelen. Ik wil niet denken aan de "buitenwereld" om het zo even te noemen. We worden slecht bepraat in de media, de ene na de andere wordt opgepakt en we zijn het allen zo beu.

De onderkruipsels zoals we zijn die nog zo naïëf zijn te geloven de aarde een beetje te redden in goedwil voor iedereen. Toch zijn wij het uitschot. Het idee dat we ons eigen leven in handen willen hebben, zelf keuzes willen maken en niet onder een ander willen staan stoort mensen. De stad heeft geen controle over ons, in hun ogen, omdat we onze namen niet willen geven. We willen niet betalen voor een bos, biotoop dat gekapt moet worden. Maar dit maakt dat er weinig controle over ons is, omdat ze niet weten wie we zijn. Mijn naam gaat me toch niet vertellen wie ik ben ?!

Er is angst gekomen bij ons, en dat is niet goed. We zijn ongerust als er iemand het bos verlaat en zich een tijdje niet laat zien. Mensen durven amper het bos uitkomen omdat de combi al staat te wachten om de hoek van de straat. Paranoia, geraaskal,... Zitten we werkelijk in Hollywood? Worden we gepakt door flikken in het zwart gekleed, is dit realiteit? Moeten we voor alles toestemming vragen aan iemand

die hoger staat dan ons en hebben we daarvoor het geld? This is what democracy looks like.....Ik kom tot rust, maar het maakt me zo ziek en kwaad, al dit onrecht,

Hoewel de energie opgeslokt wordt door de gebeurtenissen (wie wordt de volgende ?), gaat alles goed in het bezette bos. De passerende fietscaravaan naar de G-8 top in Italië rukt op in allerlei toonaarden; de gekste fietsen komen tevoorschijn, nieuwe mensen komen erbij, zelfgemaakte nuttige allerleitjes vormen de molen die draait. Amerikaanse muzikanten waren al even onderweg, en rijden mee met hun tallbikes. Ik denk dat het voor enkelen goed gaat doen het bos eventjes te verlaten. Weg van de controle, weg van Brugge en hups "de vrije" wereld in ! Andere mensen zijn ook weer toegekomen. Het vult zich perfect aan. Het Brugse Vrijbos is live and kicking.

Onlangs hebben we Fabricom laten weten dat we er nog steeds zijn en hopelijk komt er een reactie, al verwacht niemand dat. Het zal vooral van Moenaert afhangen, in hoeverre hij veel druk zal leggen op Fabricom of uiteindelijk gewoon ons toch zelf weghaalt. Hij wil Fabricom allesinds heel heel graag een helpende hand bijsteken, zegt hij in de krant vandaag.

Er is een wet in België, dat men niet mag kappen in het broedseizoen, toch? En waarschijnlijk staan er ook planten in die beschermd zijn in België, dit gaat nog naar verder onderzoek... Huiszoeking, identiteit, de eenden strijken neer in het water, ik ben afgeleid, maar dit is niet erg, het zijn de eenden, ze zijn mijn vrienden, het koppeltje van de vijver,ik wou dat ik ook kon vliegen

U kan in het bezette Lappersfort Vrijbos (zie ook www.lappersfort.tk) elke eerste en derde zondag vanaf 13u. op bezoek komen in het boscafé. Maar dagelijks van zonsopgang tot zonsondergang kan U ook komen wandelen in het Lappersfort Poëziebos (hoofdingang ANB-bord hoek Ten Briele-Vaardijkstraat) en U kan dan altijd eens bij de nieuwe bosbezitters binnenspringen achter de villa.

http://www.uitinvlaanderen.be/agenda/e/redirect-from-cultuurweb/5009986C-D79F-76AA-F8FBC846485DFA84&language=nl&locale=nl-NL?id_event=5009986C-D79F-76AA-F8FBC846485DFA84&language=nl&locale=nl-NL

wordt dra vervolgd.....

2) Lezersbrief GGF, Bomen zijn ridders, *Brugsch Handelsblad* 30 april 2009

Het *Brugsch Handelsblad* brengt geregeld verslag uit over het wel en wee van de mensen en de bomen in Brugge en Ommeland.* Zo konden we lezen dat Vera Dua op zondag 19 april 2009 een bezoek bracht aan het Lappersfortbos en er tot ridder geslagen werd. Met haar werden de bedreigde bomen en alle aanwezigen geridderd.

Er is een grote behoefte aan politici als Vera Dua. Zij is een van de beleidsmakers die de dialoog met de verontruste jonge generatie bosbezitters durft aangaan. Bij die jongeren leeft veel terechte woede om wat er allemaal aan natuur vernield wordt. Zij liggen wakker van de genadeloze machine die als een pletwals bomen, bossen en open groene ruimte platdrukt en opslokt. Zij staan heel sceptisch tegen de grote politieke machten die deze machine een hand boven het hoofd houden.

Met het Groene Gordel Front en de bosdichters van de Lappersfort Poets Society proberen wij met positieve ogen naar Brugge te blijven kijken. Elke keer dat er een boom geplant wordt, haalt ons hart opgelucht adem. Toch ervaren ook wij alom de dreiging. Elk stukje landschap dat Brugge vandaag mooi maakt, kan morgen verdwijnen onder asfalt of beton. De magie van het

landschap wordt op vele plaatsen onttoverd. Bomen als geluidsschermen en fijnstofzuigers worden in mootjes gehakt. Wie maalt er om?

Zeven jaar lang hebben wij geprobeerd duidelijk te maken dat 'het dweilen met de kraan open' moet stoppen. Al zes jaar plant men 'kom op tegen kanker bomen', maar in die 6 jaar heeft men slechts geplant wat Vlaanderen in één jaar aan bos kapt. GGF heeft na 7 jaar strijd de hoop in de politiek (nog) niet verloren. Maar we worden wel ongeduldig. Daarom vroegen we aan enkele politieke partijen wat ze van plan waren met de bomen en de bossen. De antwoorden schreeuwen om daden. U kunt ze lezen op www.ggf.be.

De bedreigde bomen in het Lappersfortbos zijn eigendom van Gdf – Suez – Fabricom Gti. Zijn er echter geen grenzen aan 'eigendom', wanneer het milieu en de gezondheid van onze kinderen op het spel staan? Bomen zijn wachters, bewakers, beschermers. Bomen zijn ridders, omdat ze kost wat kost hun ding blijven doen, tegen de stroom in. Maar bomen kunnen zich niet verdedigen. Wie voor de bomen opkomt, mag zich van Het Kapersnest – www.kapersnest.be – Bosridder noemen. We hopen dat er in Brugge nog veel meer bosridders opstaan, die met ons meedromen. Laat hen hun stem gebruiken om te kiezen voor het behoud van zonevreemde bossen.

Peter Theunynck, Lappersfort Poets Society * Luc Vanneste, Groene Gordel Front (*) 19 december 2008, Snoei de linden * 9 januari 2009, Het oerwoud van Brugge verdwijnt * 23 januari, Foute bomen, druk verkeer * 27 februari Geen kaalslag maar heraanplant * 24 april 2009, Tot hier en niet verder. Als krant verdient het Brugsch Handelsblad hoe dan ook een duurzame pluim vanwege die brede interesse.

3) Lappersfortontruiming dra ?

30.04.09 Burgemeester Moenaert wil snel af van bosbezitters

<http://www.nieuwsblad.be/Article/Detail.aspx?articleID=1U29MSPB> (zet uw reactie !
U dient U zich dan wel eerst te registreren zodat het debat niet anoniem verloopt)

BRUGGE - Het Brugse stadsbestuur kan 'voorlopig niets doen' om de bezetting van het Lappersfortbos te beëindigen. 'Maar als er een bevel tot ontruiming komt, zullen wij een stevige hand reiken.'

De bezetting van het Lappersfortbos, die ondertussen al meer dan zeven maanden duurt, was op de afgelopen gemeenteraad opnieuw voorwerp van discussie. De Vlaams Belang-fractie vroeg zich af hoelang het stadsbestuur de bezetting nog wil laten doorgaan. 'We maken ons internationaal belachelijk door dit zo lang te laten aanslepen', klonk het.

'Het gaat om privéterrein, dus de stad kan zelf niets doen', reageerde burgemeester Patrick Moenaert (CD&V). 'Het is aan de eigenaar (*het bedrijf Fabricom, red.*) om een bevel tot ontruiming te verkrijgen. Vanaf het moment dat dat het geval is, zullen wij hem een sterke hand reiken. Het is op dit moment een zaak die we met veel tegenzin aanschouwen, maar we zijn gebonden door wetten en reglementen. Maar alles komt goed', zei Moenaert nog.

Hij heeft alvast minister van Justitie Stefaan De Clerck (CD&V) gecontacteerd. 'Omdat de bezitters die opgepakt worden door de politie, vaak weigeren om hun identiteit bekend te maken', zegt hij. 'Dat stoort mij uitermate, en ik wil dat daar dringend een oplossing voor gevonden wordt.'

Op de Franstalige zender RTL-TVI was deze week een reportage te zien over de

bosbezitters, die bij Fabricom werden ontvangen voor een onderhoud. Maar dat contact, dat met een verborgen camera gefilmd werd, liep al snel uit op een dovemansgesprek: de bosbezitters vroegen om de 3,5 hectare bos die nog bedreigd zijn te sparen en elders het geplande bedrijventerrein aan te leggen.

'Maar het gaat om grond die altijd al bedoeld is geweest om industriezone te worden', zei de topman van Fabricom, die niet bij naam werd genoemd. 'We hebben de toelating om kantoren en loodsen te bouwen en daar is ook veel vraag naar in Brugge.'

De bezitters noemden de Fabricom-topman daarop 'een stuk uitschot' en dropen af.(tlb)

<http://www.stadsomroep.com/Detail.asp?NUM=27625> (actie GGF aan gemeenteraad)

(noot : hopelijk kan je spoedig de RTL-Tvi-video van VBV-GGF & bosbezitters bij Fabricom bekijken op www.ggf.be)

4) Brugge moet boeten & hopen !

29.04.09 Vrijgelaten Lappersforters moeten het land verlaten + reactie GGF

BRUGGE - De drie bezitters van het Lappersfortbos, die vorige vrijdag uit de cel werden vrijgelaten, moeten het land verlaten.

De drie Lappersforters - twee vrouwen en een man - die vorige week werden opgepakt en opnieuw werden vrijgelaten voor vernielingen op een bouwwerf, krijgen van het ministerie van Binnenlandse Zaken tot vandaag 29april de tijd om het land te verlaten. Zoniet zullen ze manu militari uit het bos worden gehaald en overgebracht naar een gesloten centrum. 'Zover zal het nog niet meteen komen', zegt advocaat Siegfried Sergeant, die het opneemt voor de bosbezitters. 'We zullen beroep aantekenen, waardoor de uitwijzing zal worden opgeschort. De drie worden om twee redenen uitgewezen. In de eerste plaats omdat ze geen identiteitspapieren hebben en ten tweede omdat ze door hun tijdelijke aanhouding voor vernieling een bedreiging zouden vormen voor de openbare orde. Deze uitwijzing is werkelijk absurd. Een van de meisjes komt uit Spanje, maar kan niet naar haar land terug. Dit uitwijzingsbevel ontzegt haar immers de toegang tot elk Schengenland. De politieke druk om het bos ontruimd te krijgen, neemt toe. Werkelijk alle middelen zijn goed. De politie ligt constant op de loer om bezitters, die even het bos verlaten, te onderscheppen. Zullen ze nu proberen alle buitenlandse bezitters het land uit te wijzen?' (aft) Hieronder de link voor reacties op de site van het Nieuwsblad.

http://www.nieuwsblad.be/Article/Detail.aspx?articleID=0229LEE&utm_source=newsletter&utm_medium=text&utm_campaign=regionewsletters&utm_content=regio_artikel&PostCode=8000

Op www.ggf.be staat bij april een uitgebreide reactie van GGF op deze gebeurtenissen. Wij van het GGF doen al jarenlang een oproep aan de bestuurders om te dialogeren. Telkens opnieuw weigert men een echt, volwassen gesprek. Men zegt dat alles beslist is en vastligt. Vaak worden we arrogant en uit de hoogte behandeld. Alsof onze rechtmatige bekommernissen (en die van velen met ons) niet valabel zouden zijn. We blijven moedig voor de zachte wegen der geleidelijkheid kiezen. Hoewel we het niet goedpraten, hebben we enig begrip voor mensen die bij zoveel onwil van de overheid hun geduld dreigen te verliezen. De hinderlagenleggende overheid stuurt al jaren op een confrontatie aan en lijkt alleen te zitten wachten tot een paar jonge actievoerders hun geduld verliezen, om tot de

mogelijke actie over te gaan. De aanklacht, van de hand van dezelfde onderzoeksrechter die eerder al twee Lappersforters liet aanhouden met duidelijk valse voorwendselen als zouden ze afval hebben gestolen uit een container van Delhaize in Steenbrugge – iets wat allerm minst het geval bleek te zijn – , is deze keer gebaseerd op een wetsartikel dat volledige vernieling van een weg of dijk zou bestraffen, iets wat volgens de advocaat helemaal niet is gebeurd. Het lijkt erop dat herstel mogelijk is en het zou minimale schade betreffen <http://www.stadsomroep.com/Detail.asp?NUM=27588> Meer dan ooit lijkt dialoog met elkaar hier nodig. Kwade (met reden!) milieujongens- en meisjesstreken los je niet op met gevangenis en elkaar vanuit de hoogte benaderen. Overheid, dialoogeer !! Dialoog is al altijd het democratische middel om radicalisering te voorkomen. Wie een mug slaat zal een zwerm oogsten.

Ondertussen hebben wij als GGF haast betere contacten opgebouwd met de lokale politie dan met de lokale schepenen. Het lijkt de omgekeerde wereld wel. Maar helaas voor onze wereld ontploft iets wat niet opgelost geraakt. De democratische tijdbom tikt verder midden de mensen. Van christelijke, socialistische en liberale politici van een stad als Brugge verwachten wij de moed van een open en eerlijke dialoog met het Groene Gordel Front wil aangaan. In de christelijke betekenis van boeten (het vissersnet herstellen) moet er in Brugge geboet worden. De band tussen het stadsbestuur en het brede GGF-netwerk van burgers en verenigingen van bosgroene wil moet hersteld worden. Aangezien niemand van ons al heilig is gaan we er beter van uit dat we samen verantwoordelijk zijn voor de toekomst van Brugge. Het verleden kunnen we toch niet meer ongedaan maken.

Laat ons van het Lappersfort een Fabricom Vredesbos maken, een rust - en stilteplek van poëzie en cultuur. Het GGF verkiezingsmanifest <http://www.indymedia.be/nl/node/32695> biedt een uitweg tot een duurzame grondenruil. Waar wachten we op ?

Part six

Ziekes zomerdagboek vanuit het bezette Lappersfortbos

De vorige dagboeken kan je nalezen op www.ggf.be bij oktober, november, december in 2008 & bij maart en mei 2009. Dagboeken Joke, ex-bezetster van het Brugse Lappersfort 2001-2002 op <http://www.regiobrugge.be/ggfbrieven.php?p=58> <http://www.regiobrugge.be/ggfbrieven.php?p=59>

20 juli 2009. De tijden gaan te snel, mijn gemoed en bewustzijn vliegen eraan voorbij....

Het is het uur van de tien. 10 klokslagen, 10 maanden bosbezetting, nog 10 minuten en de duisternis komt zich langzaam vertonen. We steken de kaars aan en zitten met de hoofden bij elkaar. We zitten niet aan het kampvuur, maar in de building. In de building zijn er muren, muren kunnen privacy geven, maar ook licht tegenhouden. Het zijn span-nende tijden en de klok tikt verder, maar steeds komt het tikken meer op de voorgrond.

OP REIS

Er gebeurt veel en lange tijd ben ik niet in het land geweest. We hebben met onze muziekgroep enkele weken de straten van Frankrijk en verder bespeeld. Ongeveer diezelfde periode, rond de 1ste mei is ook de G8-fietscaravaan vanuit het bos vertrokken. Mensen zijn graag onderweg, maar velen – zeker niet allemaal – komen ook heel graag terug thuis, als er een thuis is om naar terug te keren.

Onderweg begin juni hoorden beide reisgroepen dat er begin juli een festivalletje zou zijn in het bezette bos en dat wonder boven wonder boseigenaar Fabricom by himself is langsgelopen. Om koffie te brengen? Of deze zo vriendelijk was, weet ik niet, maar het is niet bij deze ene keer gebeven, en dat is goed, hoop ik. Twee weken voor het festivalletje zijn we terug in het land gearriveerd, maar we vertrokken bijna direct naar het no border camp te Calais. Samen met onze mobiele veganistische actiekeuken gingen we koken voor de mensen aldaar. Zowel in Calais als op de g8 die later was, werd het actievoeren ingesnoerd door een massale aanwezigheid van de politie. Een kreet naar onrecht, naar een andere wereld wordt niet getollereerd en direct staan we onder toezicht van verdedigingswapens, het is waanzin. Verwonderlijk zijn we op het bosfestivalletje met rust gelaten en niet verwonderlijk komen de werelden van de reisgroepen en het bos tesamen. Vele mensen van het no-bordercamp zijn neergestreken in het Lappersfort. Van de rustige voorbije weken transformeerde het bos tot een vermenselijking. Meer monden om te voeden, de vuurplek werd te klein en tentjes doken op. Maar dit is niet van lange duur. Het is in alle geval een hart onder de riem, mensen die de actie steunen, of omdat het feest is?

CHAOS STAAT VOOR DE DEUR. NU SKIPPEN IN BRUGGE STEEDS MOEILIJKER WORDT EN DAT WE DE STOMME CONSEQUENTIES AL HEBBEN MOETEN DRAGEN, MOESTEN WE BIJ NOG MEER WINKELS TE VRAAG GAAN NAAR HUN GROENTENRESTEN. EN DAT GING, MENSEN ZELF BRACHTEN OOK WAT MEE. TOCH BLIJFT HET DUIDELIJK DAT MENSEN ETEN, ETEN ZONDER NA TE DENKEN, ETEN ZONDER DANKBAAR TE ZIJN EN TE BESEFFEN DAT WE MOETEN DELEN.

De building was weer helemaal opgelapt en omgetoverd tot verborgen ruimtes. Een ruïne die 6 maand geleden gedeeltelijk gecreëerd was, staat nu weer helemaal recht en proper. Een labyrint werd neergeknutseld, een poëtische zithoek, een verkleed-en transformatie-ruimte, een podium, een bar, foto-en woordtentoonstellingen tegen de muur, een info-stand, ...Het bleef chaos, het zal ook altijd chaos blijven, en dat is goed zolang je er geen erg in neemt. Pas op, we zijn allemaal individuen natuurlijk. Maar alles gebeurde zeer spontaan; het is ook een DIY-festival en dat leken de mensen wel te begrijpen. We bieden een ruimte aan, zorgen voor muziek, een beetje eten en drinken, workshops, een gedicht geeft een kans wat dichters bij elkaar te komen en elkaar te leren kennen en zelfs onverwachts uit de hoek te komen. En dat gebeurde ook. Er waren workshops als oa. kennis van de planten die groeien in het bos, cider maken, capoeira leren, kraken, massage, hoe het er feitelijk in Calais aan toe gaat, direct actievoeren, bosactiekampen in

Tasmania; de strijd tegen de bulldozers die de bomem omver maaien,zelfs kamagurka is gekomen, als dat voor mensen wat zeggen wil omdat hij een naam draagt, ... En na-tuurlijk klimworkshops. Ik weet niet in hoeverre er zoveel te vertellen valt over dit festivalletje. 3 dagen was meer als genoeg, maar er zit iets in dit bos, er heerst een goede vi-bratie en energie. Ik heb hier vele mensen teruggezien en vele herinneringen opgeslagen.

Het is de tijd van de musquitos. Ontelbaar veel wonen er in het bos, ze gaan dood in het bos en bloed willen ze. Na nachten van gekrab en gejeuk wordt ook dat al meer een gewoonte, iets dat je lichaam mee verdraagt. En zoals het radionieuws al verkondigde, er is een hoger aantal aan wespen in het land gesignaleerd, maar hoe zit het met de bijen? Overall wespen, maar ze steken niet rap...

En nu op de dag van vandaag, bij het uur na den 10-nen. De kaars is al meer dan halverwege. De hoofden zijn moe. Gisteren was het weer zo'n dag dat vele mensen toekwamen. En dit was leuk, vele mensen van weggeweest kwamen terug. Maar zo

gaat dat in dit bos, een afscheid of een hallo betekent veel en meestal komen we elkaar ook ergens elders weer tegen. Maar ik ben in een a-sociale bui, en kan niet meer zo goed in groep leven, maar net als de wind waait dit heen en weer.....

Er zijn vele woorden gevallen, gesmeten en geworpen met de grondeigenaars. We zijn rustig gebleven en tot hun verschoot kunnen we ook praten als normale mensen en zijn we geen duistere agressieve actievoerders...(meer dan een om te kopen bende nietsnutten)

Ik ben blij dat we aan het onderhandelen zijn geweest met Fabricom & GGF. Nog altijd aan de dialoog bezig zijn en dat er een mogelijke oplossing komt. Uit de regering hun woorden genomen, kunnen we een ja zeggen. In het Ruimtelijk Structuurplan van Vlaan-deren willen ze de bossen behouden die er zijn en ook meer aandacht vestigen aan de stadsrandbossen en de leefmilieuminister wil zich meer richten naar de zonevreemde bossen,... Laat ons verstandig zijn. We willen voor de bomen spreken en dat doen we, want de bomen kunnen niet spreken. Met enkele mensen waarbij het hen zoveel pijn doet – dat alles wat natuur is vernietigd wordt – werpen wij mee ons lichaam in de strijd. Het valt niet te beschrijven hoe onrealistisch de mens bezig is, ...dit is een soort pijn die zo diep zit, en we weten allemaal dat dit eeuwig zo blijven zal (of toch in mijn leven). Hoe breng je een mens dit bij? Dat ze maar eens goed naar hun kinderen kijken !

Mijn blik staart naar de leegte van mijn blad, het is tijd, we kunnen de boom in. In de kastanje, samen met de musquitos een boek verder lezen, ik hoop dat ze meelesen en me voor de rest met rust laten..... zieke www.lappersfort.tk

**Ook bossen verdienen respect
(open brief aan politici van goede wil 2007, archiefje)
Het Lappersfortbos...**

1970 - 1974: Herinneringen van toen je een kleine spruit bent, heb je niet veel. Veel van mijn herinneringen komen tot leven door foto' s en dia' s te bekijken. Het Lappersfortbos is voor mij een "aards paradijs", ik heb nog steeds de beelden van een uniek en prachtig park, een park met bos waar schoolkinderen op bezoek komen om over "het bos" te leren. Een park waar het frisse groen langzaam groeide en de grote open plaatsen tussen de bomen versierde. Immense bomen waar gods zonnestralen doorheen glinsteren en een tafereel van "immense schoonheid" schilderen. Het Lappersfortbos: een stilte die enkel door vogels verbroken wordt.

Glimlachende mensen, genietend van de natuur.
Dat is wat het Lappersfortbos voor mij is.

In september 2007 ben ik het bos en zijn ruïne opnieuw gaan bezoeken, onder de uitvoerige uitleg van mijn ouders, die met tranen in hun hart een herconstructie dienden te maken van het prachtige park. Wat mij opviel was dat heel veel mensen kwamen wandelen, een beetje gods "nieuwe" schoonheid komen opsnuiven. Nieuw vermits het park zich grotendeels heeft omgevormd tot een echt bos.

Wat mij voor de borst stoot bij deze politieke strijd, is dat de politiek elke dag opnieuw spreekt van bezuinigingsmaatregelen, belastingen en bewustmaking om de natuur te verschonen, om het broeikas effect tegen te gaan. Wetende dat één boom hetzelfde koeffect heeft als minimum 5 airconditionings, dan is het rekensommetje snel gemaakt, dat er op deze 18 hectaren Lappersfort een echte "natuurfabriek" bestaat, een paradijselijke constructie met duizenden "afkoelelementen" die wij zo hard nodig hebben.

Wanneer zal meneer de politieker eindelijk eens zijn gezond verstand en zijn daden kunnen en durven verenigen? Of moet men zoals altijd wachten tot het de tijd is dat beloften gemaakt worden, beloften die enkel dienen te gedijen tot de kiesbrief is ingevuld?

De macht van cement en geld is vaak sterker dan de kleur groen en de geur van natuur.

Brugge heeft één prachtig park, aan het "zuid", de mogelijkheid ligt zo voor de hand om een fantastische trekpleister te construeren met wandelpaden voor de Bruggelingen, met een stilte voor de weinige vogels die er nog zijn, een broedplaats zodat deze weinigen tot velen kunnen worden.

Een raadgeving aan elke politieker: ga eens RUSTIG, alleen zonder collega's of constructeurs in het bos gaan zitten. Bekijk de lucht, de bomen, de bloemen, de grootsheid van dit bos. Snuif de bast van de bomen, de aarde. En weet dat je daar veilig bent. Als je dan terug naar huis gaat, zal je misschien beseffen waarom dit bos bestond en verder dient te bestaan....

Aan elkeen die voor dit bos vecht of gevochten heeft: dank je ! Zonder jullie bestond dit bos waarschijnlijk al lang niet meer. De enkele idealisten die blijven geloven in het ideaal. Het ideaal dat ik heb mogen "beleven" toen in klein kindje was en er woonde in de villa 1970-1974 !

Aan allen : geniet van het bos nu het nog kan en geef de hoop niet op...Vereniging maakt macht! Ik steun bij deze de bede van het Groene Gordel Front & partners (www.ggf.be) die als Brugse bosbeweging opkomt voor het integrale behoud van het Lappersfortbos. Waarom moeten bossen steeds wijken voor kantoren, loodsen en wegen? Wie heeft de moed om de jarenlange verwaarlozing van het groene erfgoed eindelijk een halt toe te roepen?

Zo'n 10 ha van het huidige Lappersfortbos wordt voor 5 jaar gehuurd door de Vlaamse overheid. Dit stuk van het bos is voorlopig veilig. 3,5 ha blijft echter accuut bedreigd! 1,5 ha kan ingenomen worden voor een 2-vaksbaan. Die 5 ha. mogen niet verloren gaan, want het sterk verstedelijkte Vlaanderen heeft meer dan ooit nood aan groene longen. Daarom steun ik hun oproep aan politici van goede wil , in het bijzonder aan de nieuwe bosminister Hilde Crevits : " Bestudeer alle mogelijke pistes om het integrale Lappersfortbos als stadsbos te vrijwaren (aankoopoptie industrieel gedeelte, BPA-wijziging, nieuw groen RUP, duurzame grondenruil, Fabricom-bos-stichting met schenking voor 1 symbolische euro,...) Gert Remmerie

PS. GGF heeft oude foto's van de villa (met dank aan Katrien) in het Lappersfortbos toen ze nog heel was (nu een ruïne) eind jaren 80. Er zijn best wat verhalen rond bos en erfgoed te vertellen. Misschien een project voor open monumentendag 2010 ? Je zou de bevolking van St. Michiels kunnen vragen om verhalen uit hun kindertijd te vertellen toen het Lappersfort nog als park gekend was en waar de mensen jaarlijks kastanjes mochten gaan rapen. Hierboven verhaal van een arts die één van de laatste bosbewoners was in de villa Lappersfortbos van 1970 tot 1974. Ook de laatste directeur, Frank Denis van FN - Brugge zit in ons beschermcomité

Handboek van de bosbezetter

(Opgedragen aan de bezetters van bos Fort III Borsbeek, Hutsepotbos, Hoppebos en Lappersfortbos. Werd geschreven naar aanleiding van de politie-ontruiming van het bezette bos Fort III te Borsbeek, 9 augustus 2006)

In de bomen wonen: daar moet je huizenhoog voor inzetten.

Zeldzaam dier als lef.

Oud maar teder tapijt tegen touw en balken, zacht ondergoed voor de wintereik.
Bulldozer- noch kettingzaagproof: tegen kwaadwil helpt het beste Perzisch niet.
Streektaal voor de merels, hazelnootcake voor de kleine vliegende eekhoorn.
Spiegeltjes en kralen voor de krijgers van Minos, zo kaal onder hun kepies.

Balken, planken en palletten, multiplex (wat een hemelmuziek in die platen). Dekzeil,
bedspiralen (voor de vederlozen), ramen met kozijnen om de zon
die Zeppelin over het Fort te zien en al de nachtelijke pirouettes
van de vlammende vleermuisfanfare. De ochtend zal naar kerosine smaken.
En de projectontwikkelaar zegt tegen haar:
'Martine, ik ga hier dik mijn kost verdienen!'

Vanwege geen vleugels klimmateriaal: gordels, klimtouw, karabijnhaken, achtjes:
hoe sierlijk die rastafari's hoog door het bladerdak deinen. Te licht bevonden
voor de grond, te lief, te luchtig, te lichtvoetig voor de heren van beton.
Maar met hun lock-ons om zo lastig. Zo armlastig als beton. Ze hebben het
gezocht – aldus de armen van de wet. Hun cellen kraken van de nadorst.

Durf en dikhuid tegen die heiligste huisjes van ons. Heilige Fokker. Kap voor ons.
Heilige haven. Kap voor ons. Distributie en diamant. Kap voor ons. Heilige
middenstand. Kap voor ons. Met mijn auto om de krant. Kap voor ons. Mijn charter
naar Ibiza. Kap voor ons. Mijn vrouwke nog een pizza. Kap voor ons.
Een building voor een bos. Kap voor ons. Voor astma, leukemie en vorst.
Kap voor ons.

Jezusnagels (groot). Tuinkaarsen en slaapmatjes, Sokken en emmers. De sultan
en de olifant op sokken het land uit. De massa schreeuwt van "kap voor ons".
De olifant crepeert van kap voor ons. Krijgt mensen op zijn hand, de menigte
tot bloedens toe verwant. Van kap voor ons. We zijn spektakelvolk en laf.
We zijn het koren niet, het kaf. We zijn niet de beloning maar de straf.
Van kap voor ons. Kap voor ons.

Van de laatste boom bevrijd het land, zo skinheadglad en biljartvlak,
zo lintbebouwd, en nachtbevlucht, zo vlinderleeg en autostradedicht.
De middenstand regeert het land. Erger dan tevoren. Staat van beleg.
Staat van beton. Staat van asbest. Staat van varkensmest.
Frieten, biefstuk en amfetamine. En op zondag: kotkonijn met kerosine.

Peter Theunynck, Lappersfort Poets Society
<http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php>

[Part seven](#)

Ziekes herfstdagboek 09 vanuit het bezette Lappersfortbos

De vorige dagboeken kan je nalezen op www.ggf.be bij oktober, november, december in 2008 & bij maart, mei en augustus 2009. Dagboeken Joke, ex-bezetster van het Brugse Lappersfortbos 2001-2002 op <http://www.regiobrugge.be/ggfbrieven.php?p=58> <http://www.regiobrugge.be/ggfbrieven.php?p=59>

HERFST

Als het bos van het Lappersfort verdwijnt,

laten de bomen in Vlaanderen

hun bladeren tegelijk

vallen.

Bruges la morte

Als het bos van het Lappersfort weg is,

kan de industrie in Vlaanderen

weer opgelucht

ademen.

Flandre la morte

Wally de Doncker, Lappersfort Poets Society, Powered by www.regiobrugge.be

zondag 20 september 2009, Wenen te sociaal centrum

...ik zet een voet in de gastenkamer: " slecht nieuws " flappen de woorden uit mijn mondhoek." slecht nieuws" : komt uit een tweede mond die aan de andere kant van de gastenkamer op de vensterbank zit;" maar jij eerst".

Wel euhm, stamel ik, ik heb wat geld verloren van de pot gisteren, ik stak het op de vloeiende volle glazen die de nacht ervoor passeerden. Maar wat jij?

Maar ik wist het al, hij is het internet gaan bezoeken; " de grondenruil bezette bos Brugge gaat niet door ". Ik zwijg. Stiekem wou ik geen hoop koesteren.

Natuurlijk, de kans dat de bomen konden blijven leven; onder het stof der ruimtelijke papieren, onder het stof der woorden en de financiële middelen, het stof blijft ruisen. Maar toch was de hoop groter als gedacht, alles begint opnieuw.

Het gaat me moeilijk de realiteit te aanvaarden. De realiteit der economie, welvaart en eigenbelang der groten, die zomaar levens omverwerpen. Wie kan ik zijn in deze grote wereld?

Maar toch, wat hebben we gedaan?

Gaan aankloppen met bosbezitters en GGF bij de eigenaar; gepraat, gediscussieerd. Discussies waarin onze taal langzaam andere vormen ging aannemen, een wereld betreden die eigenlijk niet de onze is, en zo hebben ze ons te grazen genomen. Zijn we werkelijk zo naïef geweest? Ja, Suez is verdikke slim, een stelletje pientere sluwe mannen in maatpak met alle middelen in de handen.

Voor een deel mensen hebben we een goed voorbeeld gegeven, we zijn de legale weg opgegaan, niet radicaal en maakten van compromissen, allemaal erg vreedzaam. We zijn in zee gesprongen, onbekend en de Vlaamse regering en de politici hebben ons er niet uitgehaald.

Drie bosbezitters en het GGF hebben ze in een glazen kooi gestoken " het is jullie verantwoordelijkheid, we hebben jullie namen, dus we kunnen doen met jullie wat we willen ". De financiële dreiging. Vergeet niet dat ze nog altijd 13 andere mensen uit 2002 onder dezelfde dreiging zetten. Wij hebben niet veel geld, is dat dan zo belangrijk?

Veel kritiek hebben we ontvangen, we hebben ons laten doen door Suez, het is misschien waar. Maar zoveel visies belemmeren het zicht. We zagen het meer als laatste kans, een laatste boskreet. (hoe het allemaal begon lees je onderaan)

En wat weten wij van al deze dossiers, de werkelijke gang van zaken? Alles is reeds vastgelegd en het kost fortuinen om deze plannen te veranderen. Waar zijn we mee bezig?

Laat het dan nog maar eens een bewijs zijn, waarom we ons distanciëren van deze bedrijven en politici. Laat het dan nog maar eens een bewijs zijn dat compromissen sluiten tussen naamloze aardeverdedigers en een grote multinational praktisch onmogelijk is. Laat het nog maar eens een bewijs zijn...

Zondag 18 oktober 2009

dag van de symboliek
einde van de week van het bos
contractuele einddatum en start opkuis
de geldinzamelcampagne van Friends of the Earth goes Focustelevisie
laatste poeziewandeling 2009 met de finish in het bezette bos

DE MORGEN komt langs op het goede uur van de ochtend. Ik volg niet echt, maar het lijkt wel een hartelijk gesprek. Er wordt gelachen, inwendige mopjes, een mening wordt geuit, de situatie is triest. Maar toch heeft het iets lachwekkends. Lachen we met onszelf, of met de wereld? Geen idee, maar lachen kan geen kwaad. De fotografe van de Morgen krijgt een klimles toegediend, om een paar kiekjes te trekken van bovenaf, wat een ervaring voor haar, ik zag haar nog afdalen, ze moest ook glimlachen.

Ik neem mijn accordeon in de hand en ga de zondagse markt op. Een beetje musiceren voor een beetje geld voor de pot, voor een beetje propaganda, voor de mensen. Maar het is altijd hetzelfde liedje als ik een plaatsje zoek, de marktkramers zien het niet zitten dat ik muziek speel. Neeschuddende hoofden zeggen me weer dat ik weg moet gaan, dat ik hun verkoop kwaad aandoe. En telkens probeer ik me er niet door te laten neerhalen, mij afvragend wat ik hier in godsnaam doe. Ik neem mijn plek in en speel. En meestal draaien ze bij, als de melodie de straat vult.

Wat voor soep gaan we maken vandaag? We gaan voor het psychologisch brouwsel. Eentje met een aroma, eentje met een wrange nasmaak. Een soep zonder knoflook, zonder patat, zonder groenten, zonder linzen, een soep van een prefab verpakt bos. Kom mensen, aanschouw het nog een keer, een laatste maal voordat we aan de afbraak beginnen. Waarom kom je vandaag je steun betuigen en loop je erna weer weg? Wat jammer wat jammer, gaat er door de hoofden. Nou, dat vind ik ook. Ze hebben niet van de soep geproefd, waarom zou je ook?

Vandaag komt bosverhalenverteller Don Fabulist www.donfabulist.be , dat maakt me blij, ik heb hem graag. Vele mensen komen vandaag. Zijn het toeristen? Zijn het solidaristen? Zijn het belangrijke types qua naam en status? Of komen ze kijken welk stukje bos ze willen kopen? En neem me de benaming van "ze" niet kwalijk, ik

bedoel het niet verkeerd. Want het doet goed dat mensen komen, dat ze zeggen dat ze aan onze kant staan, maar

dat ze zelf zo niet leven kunnen. Zullen wij het wel doen, daar neem ik vrede mee, denk ik? Het rekeningnummer om 50 euro te storten voor de reddende aankoop van het bedreigde Lappersfortbos vind je op www.saveforest.be

Vandaag heb ik hoofdpijn, vanwaar deze druk in mijn brein? Is er genoeg koffie? We hebben niet genoeg tassen. Is er genoeg drinkwater? Wie geeft er een rondleiding en wie geeft de klimworkshops?

Vandaag moeten we sociaal zijn, maar ik voel me niet zo sociaal.

Morgenvroeg om 7uur in de ochtend komt de radio om sfeerbeelden weer te geven. Om de wereld te laten zien dat we al druk bezig zijn aan de opkuis. En ja, natuurlijk zullen we ze op hun wenken bedienen, want we moeten de media als vriend behouden, want van hun hangt de mening van het publiek af. En dat ligt me zwaar.

Wij, ik en de media? We kuisen op, dat moeten ze zien. Kunnen we het hier gewoon zo bij laten? Is er iemand die zich verzet? Kan dit zomaar? Afdruipen?

Het is al goed op weg naar de vroege vooravond en de mensen vertrekken weder naar hun huizen, naar hun kleine zekerheid. Maar weet je, het leven is niet zeker.

maandag 19 oktober 2009

Het is donker, het is al 10 uur in de ochtend en het is nog donker. De zon schijnt, maar het licht komt nauwelijks binnen, toch wringt ze zich tussen spleten en gaten door. Het licht tracht zijn weg tot binnen te zoeken tot ze me uiteindelijk bereikt. Verdorie, de radio's en de camera's zijn al gepasseerd en ik heb niet paraat gestaan. Het licht der dagen is zo kort geworden, ik zou nog bijna de indruk hebben me te willen haasten, maar sinds kort weiger ik me te haasten. Er is een neiging de dingen voor te willen lopen en zo verdwijnt alles wat rondom je gebeurt, onbewust passeert alles en dat is niet goed.

Vandaag wil ik naar boven. Er is een rij bomen grenzend aan het parkbos die mag blijven leven. Ook al zitten hier pracht van boomhutten in verzameld, toch help ik ze graag van hun gewicht af. Van wat we met eigen handen hebben opgebouwd. Deze creatieve, primitieve kleine huisjes. Het doet me wat.

(op dit eigenste moment, terwijl ik dit blad papier aan het bekladden ben bij kaarslicht, word ik afgeleid, ze zijn beneden aan het praten over de geesten van het bos....ik blijf afgeleid.....)

zaterdag 31 oktober 2009

zonder titel, zonder datum, zonder naam, zonder ...

Het lukt me niet uit de woorden te komen, is dit het laatste dagboek? Is het allemaal voorbij? Kunnen we het hier allemaal bij laten zonder slag of stoot?

hier is een gedicht van een bezetter die deze woorden heeft geschreven bij het begin van de bezetting, ik vind het wel mooi

afscheidsbrief

Aan de vogels die me 's morgens wakker zongen
vergast door de uitlaten, vaarwel!

Aan de eenden die de broodkruimels kregen:
vijvers leeggepompt, zij verdronken in beton, vaarwel!

Aan de bomen die hier eeuwig stonden,
ontworteld en versnipperd, vaarwel!

Afscheid genomen. Zie hem aankomen, de stenen woestijn
ik voel me leeg, verdwaald en verloren....mijn zijn.

Hij is overgevlogen, ons verraden en bedrogen. Maar toch sta ik hier
Alleen wel huilend, huilend op de stenen rivier.

Zieke

PS. Historiek van een bezet vlaams bos in Brugge die scone...

Zonder gehoord of gezien te worden het bedreigde Lappersfort binnensluipen en in het donker, zonder licht de boomkruinen bezetten. Dat was het doel van een groep van zo'n twintigtal milieuactivisten toen ze 's avonds laat het bos in de Brugse zone Ten Briele naderden op 19 september 2008, ondertussen al zo'n een jaar geleden. Het lukte hen. En ze waren niet alleen. Een kleine groep lokale jeugd was al op eigen houtje begonnen boomhutten te bouwen op hun eigen manier, nadat ze een dikke twee weken eerder gealarmeerd werden door de overrompelende politiemacht die Ten Briele, de Vaartdijkstraat en de hele buurt omsingelden. Friese ruiters met prikkeldraad, helikopters, relwagens, oproerpolitie,... Drie shifts van 250 politieagenten. Burgemeester Patrick Moenaert van Brugge (CD&V) had kosten noch moeite gespaard om de bulldozers te escorteren die ongehinderd een strook van 1,5 ha Lappersfortbos moesten vrijmaken voor de kap van een rij statige populieren langs de Vaartdijkstraat. Voor een fietspad, meende de burgemeester. Een fietspad dat zo breed en verstevigd is dat vrachtwagens er heen en weer over kunnen denderen? Ook over de aanleg van deze tweevaksbaan toonde een tiental activisten dat de zaak hen niet beviel door 's nachts stiekem door de politielinies te glippen en zich in de bomen vast te ketenen. Een dikke doorn in het oog van de politie, die de bezetting van de bomen vol ongeloof hoorde van de pers. Maar door de enorme politie-aanwezigheid duurde het natuurlijk niet lang voor ze de activisten uit de bomen hadden gehaald.

Maar waarom nu net al die commotie? Wie heeft er baat bij de kap van dit beruchte zonevreemde bos? En waarom is het blijkbaar zo belangrijk om dat bos te beschermen?

Laten we, om het allemaal wat beter te vatten, terugkeren naar het begin van deze eeuw. Dan leeft er in het kleine maar bekende stadje Brugge een groep jongeren die zich voor allerlei doelen inzet. Hun naam is Uitgezonderd. Ze doen acties voor dierenrechten, voor milieu, tegen racisme en zo verder. Op een dag komen ze te weten in een babbel met een bewoner van de Vaartdijkstraat, niet ver van het NMBS-station & de vesten rond de stad, dat er plannen bestaan om het bos dat daar ligt, omver te kappen. Het gebied is reeds gedeeltelijk ingekleurd als industriegebied en er hebben lang geleden ook al gebouwen gestaan. In de 19e eeuw had je er bijvoorbeeld het parkbos Ten Briele, natuurlijk met bijhorend kasteel, koetsiershuis en alles erop en eraan. De Eerste Wereldoorlog bracht de wapenfabrikant F.N. naar het gebied. De bosgrond maakte kennis met betonnen gaten die als bunkers en munitiedepots moesten gaan dienen. Er kwam zelfs een fabriekje op het door bomen

omringde terrein. Dit Lappersfort zou geen dienst blijven doen tot het einde van de 20e eeuw. De munitie was al weg nog voor de Duisters Brugge bereikten. Na de tweede wereldoorlog werd overgegaan tot civiele productie, getuige daarvan BEP naast het bos dat aanvankelijk in breinaalden en roltrappen deed. In 1988 werd BEP⁽¹⁾ opgekocht door industriegigant Fabricom. Het godverlaten gebied zat mee in de aankoop om er in de toekomst misschien iets mee te doen. In afwachting daarvan liet het enkele gebouwen in BPA⁽²⁾ Ten Briele slopen en plantte rijen populieren. In de decennia dat Fabricom het gebied links heeft laten liggen, kregen de al aanwezige bomen en gewassen de kans om samen met nieuwe planten en dieren te groeien, te blijven groeien en de hele ruïne te overwoekeren tot je door het bos de bakstenen niet meer herkennen kon.

- (1) *Ondertussen is BEP zelfstandig.*
- (2) *bijzonder plan van aanleg*

En het plan om er iets mee te doen is er ondertussen, vertelt die buurtbewoner de jongeren van Uitgezonderd dus. De stad Brugge plant er op dat moment de bouw van een bussestelselplaats, parking een

KMO-zone en een industrieterrein; te ontsluiten door een viervaksbaan richting Chartreuse, Novotel en NMBS-station. De zogenoemde zuidelijke ontsluiting. Het parkbos blijft bewaard. Rondom rond komt een cirkel van beton en asfalt. Om en bij is dat gehele bos zo'n 18ha groot. Dat willen ze wel eens in het echt zien. Wanneer ze er in het voorjaar van 2001 rondlopen, besluiten ze dat ze alles op alles moeten zetten om Fabricom en het stadsbestuur van hun plannen af te brengen. Petities, flyeracties, fietsactiviteiten, betogingen,... Maar Moenaert luistert niet en Fabricom is doof.

Wat kunnen ze nog meer proberen? De jongeren hebben al veel gereisd en sommigen van hen zijn al wel eens bij bosbezettingen te gast geweest in het buitenland. Ze besluiten dat een bosbezetting de enige manier kan zijn om het bos nog te redden en beginnen boomhutten te bouwen. Anderen bouwen hutten op de grond of trekken de bestaande bunkers in. Het vervallen koetsiershuis staat er nog en wordt helemaal opgeknapt. De ondergrondse gangen van F.N. zijn ontoegankelijk, maar dan graven de bezetters toch gewoon zelf tunnels. Ze proberen een eventuele ontruiming en de toegang voor kapmachines zo moeilijk mogelijk te maken. Op tijd en stond trekken ze ook de stad in voor acties voor het bos. Het Lappersfront is geboren! We schrijven augustus 2001.

Niemand begrijpt het echt. Fabricom en Moenaert geloven dat het om een kwajongensstreek gaat die wel zal overgaan eens de winter nadert en de luxe van hun warme huisjes begint te lonken. "Ik heb ook nog een korte broek gedragen." aldus Moenaert, alsof het over een op hol geslagen scoutskamp zou gaan. Bovendien zijn de bouwplannen nog niet voor meteen en is het volgens hen dus nog veel te vroeg voor dergelijke radicale acties. Ook vele Bruggelingen vinden een bos vol ongewassen punks, hippies en andere alternatievelingen maar een raar gedoe. De Lappersfronters denken er anders over. Ze blijven tot het bos gered is! Na een tijd krijgen ze bezoek van enkele buitenlanders. De bezetters houden zich wel bezig. Met de dagelijkse beslommeringen, met acties buiten het bos, met openbare activiteiten zoals een wilgenknotdag. Hoe langer ze er vertoeven, hoe meer sommigen deze kleine bosgemeenschap echt als hun thuis en woonst gaan zien. Anderen staan erop dat de nadruk echt op het actievoeren blijft liggen. Hier en daar verschijnen Earth First! insignes in het bos. Earth First! is een informele roepnaam die vrij te gebruiken is wanneer je een geweldloze directe actie wil ondernemen voor de natuur, met kritiek op de economie van het winstbejag.

Rond april 2002 wordt door lokale buurtbewoners en de Brugse milieu- en natuurbeweging het Groene Gordel Front ⁽³⁾ opgericht ter ondersteuning van Lappersfort en Chartreuse als deel van de groene gordel en ter ondersteuning van de bosbezitters. Ze kanten zich tevens tegen de Zuidelijke Ontsluiting naar de Chartreuse-hoofdkwartierzone in de zuidelijke groene gordel. Die Zuidelijke Ontsluiting kan je een beetje vergelijken met de Ring rond Eeklo en de Lange Wapper, waar het gemeentebestuur bepaalde grote autowegen en knooppunten met elkaar wil verbinden. Begin juli 2002 trekken bosbezitters & Groene Gordel Front naar het kabinet van minister van mobiliteit Steve Stevaert (SP.a) en die schrapt de plannen van De Lijn in het zonevreemde bos en besluit om de bussestelselplaats toch maar elders in te planten ⁽⁴⁾. Ook al onder Stevaert en Dua werd de 4-vaksbaan geschrapt wegens onbetaalbaar.

En zo gaat de tijd voorbij. Een jaar lang. Tot op een bepaald moment het idee ontstaat bij het Lappersfront om een kunstenfestivalletje te organiseren in het bos. Tegen die tijd zijn Moenaert en Fabricom het activistisch hoofdkwartiertje op hun grond al grondig beu. Ze verbieden het kunstenfestival of ze zullen iedereen het bos uitjagen en opsluiten. Wie had verwacht dat een bende vastberaden activisten in een bos zich daardoor zou laten temmen? Het festival gaat door. Eind juli 2002 raakt bekend dat Fabricom de bosbezitters voor de rechtbank daagt. De ontruiming vindt plaats op een vroege en natte maandagmorgen, 14 oktober 2002.

(3) www.ggf.be

(4) *Heel binnenkort in 2010-2011 worden die op de leegstaande terreinen van Bombardier vlakbij het NMBS-station gerealiseerd.*

De ontruiming is hard! Verscheiden mensen geraken gewond in het bos, één meisje wordt zelfs zo hard aangepakt dat ze bijna uit een boom valt. En ook op de spontane betogingen voor het behoud van het bos tijdens de ontruiming deelt de politie rake klappen uit. Perslui moeten het niet minder bekopen. Een VTM-cameraman krijgt eveneens van de stok en moet brommen. In de cel vragen mensen om medische bijstand, maar die wordt geweigerd. Honden die aanwezig waren krijgen ook hun verblijf in de cel, met name het dierenasiel en moeten weer door hun eigenaar vrijgekocht worden. Dertien mensen van wie de identiteit gekend is, worden als leiders van het Lappersfront aanzien en riskeren voor de enorme ontruimingskosten van 50.000 euro te moeten opdraaien. Heel veel politiemensen, heel veel geld en heel veel heisa. Niet dat het bos al gekapt wordt, want de plannen zijn nog lang niet rond. Moenaert en Fabricom zagen gewoon een gevaar in de bezetting, die aan sympathie en aandacht won.

Op een bepaald moment stelt Moenaert het GGF nog voor om de plannen voor in het zonevreemde Lappersfort niet daar maar in het Chartreusegebied aan de rand tegen Loppem uit te voeren, een landelijk gebied vol open velden. Doch, de ene natuurvernietiging voor de andere ruilen, slaat niet aan.

De politie-ontruiming van het Lappersfortbos choqueert. Meer dan vierduizend mensen komen de Brugse straten op om hun steun te betuigen aan de bosbezitters. Die mensen wilden toch gewoon voor het behoud van natuur vechten, geweldloos. Daar staan toch geen lijfstraffen op. De kranten staan er vol van. We zijn ondertussen in oktober 2002 beland en de Belgische verkiezingen van 2003 naderen. Uiteraard beginnen dan ook politici zich te mengen. Moenaert doet of zijn neus bloedt en schuift alle verantwoordelijkheid af op Vera Dua (Agalev), minister van leefmilieu. Zij was namelijk al betrokken in onderhandelingen over de aankoop van het bos en ze had zich maar moeten haasten. Fabricom vraagt echter een buitensporige som voor het bos en het aankoopplan gaat begin 2005 de mist in. Dua is dan reeds vervangen door Sannen en Tavernier en juli 2004 is de nieuwe minister van leefmilieu Kris Peeters.

Nochtans is een verkoop niet wat de bosbezitters gevraagd hebben. Aanvankelijk pleiten voor de schenking van het bos door Fabricom voor een prijs van één symbolische euro. Aan de overheid vragen ze om het bos als bos te (h)erkennen en dus als dusdanig in te kleuren, niet langer als industriegebied of KMO-zone. Voor Fabricom als eigenaar zou dit betekenen dat het verschil in financiële marktwaarde tussen beide landtypen zou vergoed worden. Het loopt voorlopig allemaal op niets uit. Moenaert belooft wel dat het bos gespaard blijft. Plannen de koelkast in. De verkiezingen passeren, de tijd gaat voorbij, de meute wordt gesust.

Maar dat is buiten de ex-bezitters van het Lappersfront en de mensen van het GGF gerekend. De Vlaamse overheid is dan wel een deel van het bos aan het huren volgens een Vlaamse overeenkomst begin 2005 die zegt dat de KMO-zone groen blijft en samen met het parkbos verhuurd wordt –Fabricom wordt eigenlijk gewoon elke maand uitbetaald om niets te doen– een veel te dure en onduurzame oplossing.

Tevens ontgaat het de ex-bezitters en het GGF niet dat de gemeente een strook bos gekocht heeft langs de Vaartdijkstraat. Blijkbaar is Moenaert toch nog steeds van plan om die baan daar neer te poten voor de Zuidelijke Ontsluiting. De viervaksbaan is gereduceerd tot een 2-vaksbaan, halverwege middendoorgesneden door betonblokken aan Bombardier.

In 2008 is het feest. Het Lappersfort is gered. Minister Crevits (opvolgster van Kris Peeters) heeft de koop van 13ha Lappersfort rond gekregen, welliswaar voor een bedrag dat veel hoger ligt dan de aanvankelijke prijs. Samen met de stad Brugge koopt de Vlaamse overheid een deel van het Lappersfortbos aan. Er komt wel nog een fietspad, maar de rest is gered. Zo zegt Moenaert.

Maar wanneer op 2 september 2008 de gemeenteraad de aankoop van het bos bevestigt - met de media als grote getuige - begint de politie de omgeving van het Lappersfortbos hermetisch af te sluiten. De volgende dag rijden bulldozers en kapmachines richting Lappersfort onder overrompelende begeleiding van oproerpolitie, zoals we al zeiden. “Is dit de Belgische politie of het Chinese leger?” spreekt een krantenkop. Terwijl de chef van de ordediensten verklaart dat dit nodig is om te voorkomen dat activisten het bos zouden kunnen bereiken, filmen cameramensen de jongeren die enthousiast de bomen bezet hebben. GroenFront! ⁽⁵⁾ roepen ze. Dit is de roepnaam die Nederlandstalige directe activisten gebruiken voor wat internationaal als Earth First! bekend staat. Al snel worden ze uit de bomen geplukt door middel van wat de politie “een redelijke mate van geweld” noemt. Het gaat om een gloednieuwe generatie activisten. De oude bezitters houden zich namelijk afzijdig vanwege de ontruimingskosten die nog dreigen als ze zich in het bos durven tonen.

(5) www.groenfront.be

En die nieuwe generatie wacht geen maand om terug te keren, het andere bedreigde deel te bezetten en de burgers die nog van niets weten, van het ingewikkelde dossier op de hoogte te stellen. Velen blijken immers niet te weten dat Moenaert aan Fabricom heeft gevraagd om loodsen en kantoorruimtes neer te pletsen in het Lappersfort op een oppervlakte van zo'n 3,5ha aan de straatkant van Ten Briele. Geen bussen maar loodsen, kantoren en parkings dus... Cynisme regeert! Deze zouden dan verhuurd of verkocht worden. Om wat makkelijker bij dit nieuwe industrieel centrum te geraken, is er dus de nieuwe tweevaksbaan die aan de zijkant moet komen en toevallig ook de gehalveerde Zuidelijke Ontsluiting bewerkstelligt. De Vaartdijkstraat wordt een fietspad met er naast, in het bos, een tweevaksbaan en industrieterrein. Niet dat er echt al bouwplannen, kopers, of zelfs maar

bouwpromotoren gevonden zijn voor de gebouwen. Maar toch heeft het gemeentebestuur al een bouwvergunning met kapvergunning uitgevaardigd. Daarbij hoort ook de sloopvergunning voor twee vervallen gebouwtjes die nog rechtstaan langs BPA Ten Briele. Dat alles ingaand vanaf de week van 26 september 2008.

En dan rijst natuurlijk de vraag: Wat willen zij nu eigenlijk? Het antwoord op die vraag hangt sterk af van wat

je met “zij” bedoelt. Er is enerzijds het Groene Gordel Front, een netwerk van vrij gematigde burgers en organisaties met duurzame ideeën, die vooral via symbolische activiteiten aandacht voor de Lappersfort-diplomatie vragen. Zo organiseren ze fietstochten, sturen ze bijvoorbeeld open bosbrieven naar politici, hun bosdichters houden poëzietochten door het bos en noem maar op. Zij zetten samen met de Vereniging voor Bos in Vlaanderen (VBV)⁽⁶⁾ de zonevreemde bossen op de Vlaamse kaart. Hun grote lokale doel is om het Lappersfortbos te vrijwaren van kap via een terreinwissel. De duurzame grondenruil of Het Fabricom Vredesbos. Ze stellen dus voor aan Fabricom om een ander gebied – liefst één van de vele leegstaande bedrijventerreinen- in te ruilen voor het bos, zodat ze elders hun plannen kunnen uitvoeren. Moenaert is hier geen grote fan van, aanzien zijn droomweg er dan gedeeltelijk voor niets lijkt te liggen, zeker als de ruilgrond zich buiten Brugge zou bevinden. Fabricom⁽⁷⁾ houdt de optie open.

(6) www.vbv.be/netwerk
www.openruimteademruimte.be

(7) *GDF-Suez is het Franse moederbedrijf van Fabricom waarrond ongeveer een jaar geleden zo veel heisa was omdat het de Europese energiemarkt dreigt te monopoliseren. Onlangs kocht het enkele grote energiebedrijven op, waaronder Fabricom en Electrabel en probeert het zichzelf als een ethisch en duurzaam bedrijf voor te doen via grote reclamecampagnes en de sponsoring van projecten rond natuur. Ondertussen plannen ze in verschillende landen wel de opening of heropening van nucleaire centrales en koolstofmijnen. En ook de kap van het Lappersfortbos. De bezetters laten weten dat het niet onwaarschijnlijk is dat de acties tegen Suez kunnen toenemen, zeker wanneer het een harde ontruiming zou aanvragen. Toch hopen ze natuurlijk in de eerste plaats een duurzame oplossing, zijnde het volledige behoud van het bos. De overeenkomst die met de bezetters en het GGF gesloten is, biedt hiertoe in ieder geval een kans.*

Daarnaast heeft men de bezetters. De oude bezetters van het Lappersfront uiten natuurlijk hun steun, maar zijn eigenlijk niet betrokken bij de nieuwe bezetting. De groep nieuwe bezetters bestaat uit verschillende individuen met elk hun eigen ideeën en motivaties. Ze beamen het argument dat het absurd is om de waardevolle buffer tussen de reeds bebouwde industriezone en het parkbos teniet te doen, als er nog zoveel industriële leegstand is in en buiten Brugge. Maar voor velen onder hen kan het ook geen doel zijn om Fabricom in haar uitbreidingsplannen te steunen door voor hen andere expansiegrond te zoeken. Voor de huidige bosbezetters is dit een directe actie die tegelijk een grote symbolische waarde bezit. Het gaat hem niet puur over 3,5 hectare. In heel Vlaanderen is er amper nog bos over. En meer dan een vierde van dat beetje is zonevreemd, beschikt niet over de juiste papieren, is illegaal. Dit is een product van de oude gewestplanning (nu het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen). Dat werd opgesteld toen onze politici enkele decennia geleden rond te tafel gingen zitten met een map en kleurtjes in de hand en beslisten welke gronden in Vlaanderen in de toekomst voor welk doel zouden instaan. Met de reële situatie ter plaatse werd niet altijd veel rekening gehouden. Zo kwamen mensen, hun huizen, hun recreatieruimtes,... en dus ook 40.000ha bosareaal in gebieden te liggen waar ze wettelijk gezien niet meer thuishoren. Verschillende zonevreemde woningen werden afgebroken, maar een

heel deel eigenaars wist hun huizen ook te legaliseren. De bezetters zijn van mening dat we het ons anno 2009 niet meer kunnen permitteren om nog over illegale bossen te spreken en dat dus alle bossen geregulariseerd zouden moeten worden, ook het Lappersfort.

Dit is zo ontzettend belangrijk omdat iedereen wel weet dat er een ecologische crisis woedt. In de Derde Wereld veel harder dan hier. Maar de situatie wordt overal ernstiger. En wij hier in de "Lage Landen" kunnen niet anders dan ons ernstige vragen beginnen te stellen. Er is een nijpend tekort aan bossen en natuurgebieden. Het ijs is aan het smelten. Dieren en planten blijven maar uitsterven. Mensen praten over het milieu, koolstofdioxide is op de vrije markt geworpen en de grootste vervuilers menen belang te hechten aan de gezondheid van onze planeet. Maar als er niet dringend echt een mentaliteitsverandering komt en dus ook een ommezwaai in ons gedrag, dan loopt het helemaal fout. Een groot deel van het probleem zit hem in de drang naar onophoudelijke groei in onze economie. Maar we kunnen niet nog meer vervuilen, nog meer vernielen. De slogan "Krimpen of verzuipen!" spreekt dan ook boekdelen. Bij de bosbezetters klinkt het dat we geen compromissen meer kunnen sluiten met de grote natuurvernielers op onze planeet. Zij moeten drastisch inkrimpen. We moeten allemaal drastisch inkrimpen. We kunnen de feiten niet langer verdoezelen. Want anders zullen we verzuipen in de gevolgen van onze eigen fouten.

Daarom dat de bezetters niet meer enkel vriendelijk aan de politici willen vragen of ze eventueel rekening met hen willen houden. Ze eisen hun stem op door het hen onmogelijk te maken om de plannen door te voeren zonder de tegenstand in rekenschap te nemen; liefst zelfs de plannen helemaal onmogelijk te maken. Ze menen dat het te laat is om voor minder dan het effectieve behoud van onze natuur te gaan. Vandaar ook dat ze de strijd die in 2001 voor het volledige Lappersfort begon, blijven verder zetten. Dit koppelen ze aan middelen om te kunnen experimenteren met meer ecologische manieren van leven. Dit gaat dan van het leven zonder onze dagelijkse luxe die een te grote ecologische voetafdruk met zich meebrengt, tot het ontdekken hoe je in een habitat als een bos kan leven met een zo klein mogelijke typisch menselijke impact.

De internationale aandacht voor deze bezetting is sprekend voor hoe het onderwerp van natuurverdediging leeft. Het proces tegen Shell vanwege haar vervuilende activiteiten in de Niger Delta en de moord op inheemse activisten daar ter plaatse, past binnen de hele ecologische en economische crisis waar de bezetters zich tegen willen verzetten. Sinds de gebeurtenissen rond de Amazone in Peru onlangs, hebben de activisten nog meer vuur om in hun strijd - die ze in hun eigen woorden een "antinationale" dus globale strijd noemen - te volharden.

We are not fighting for nature. We are nature fighting back!

La Selva no se vende. La selva se diefiende! (Het bos wordt niet verkocht. Het wordt verdedigd!) www.lappersfort.tk

part 8

Wat vooraf ging toen het bos ons lief was en toen van onze kinderen
www.ggf.be www.regiobrugge.be

zaterdag 30 januari 2010 Auteur: (gpl) De Standaard

De groene omgeving van het Lappersfortbos in Brugge is dertig hectare groot (oa. ook terreinen van Infrabel); achttien hectare zijn oorspronkelijk in handen van het bedrijf Fabricom GDF Suez.

Midden 2001 bezetten actievoerders, met de steun van onder meer het Groene Gordel Front (GGF) www.ggf.be , voor het eerst het bos om te verhinderen dat er kantoren en loods en komen. Op 14 oktober 2002 maakt de politie een einde aan die bezetting.

Begin 2008 verkoopt Fabricom vijftien van zijn achttien hectare aan de Vlaamse overheid en de stad Brugge. Dat deel van het gebied blijft bos.

In september 2008 begint een tweede bezetting om ook de laatste 3,2 hectare in handen van Fabricom te redden.

In mei 2009 zoekt Fabricom toenadering. Het bedrijf gaat met het GGF en een groep bezetters rond de tafel zitten. Na maanden van onderhandelen komen ze tot een akkoord dat in een contract wordt gegoten: Fabricom wil afstand doen van zijn overgebleven 3,2 hectare als de Vlaamse overheid het bedrijf een ander gelijkwaardig terrein aanbiedt. In ruil zullen de bezetters tegen 30 november 2009 het bos ontruimen.

Op 14 september 2009 trekken Fabricom en de actievoerders naar de Vlaamse ministers Muylers en Schauvlieghe, maar die kunnen het bedrijf geen ander terrein aanbieden. Wel beloven ze een plan uit te werken voor het probleem van de zonevreemde bossen in Vlaanderen en zeker 60 tot 75 hectare zonevreemd bos te herbestemmen.

De bezetters ontruimen tegen 30 november het Lappersfortbos, maar een klein deel blijft en krijgt versterking van een nieuwe ('derde') groep bezetters. Zij zijn het niet eens met de deal met Fabricom en bouwen de afgebroken hutten weer op. Het GGF distantieert zich van de 'herbezetters'.

Het GGF en enkele andere organisaties doen een ultieme poging om bij het publiek geld voor het bos in te zamelen en alsnog de overgebleven drie hectare te redden, maar ze krijgen niet genoeg bijeen: de teller staat voorlopig op 36.000 euro, maar er is anderhalf miljoen nodig. Wel zouden de actievoerders duizenden bomen kunnen kopen in Oostende, waar een stadsrandbos wordt aangelegd.

De overgebleven bezetters moeten, zo heeft de rechter onlangs beslist, het Lappersfortbos verlaten, maar tot een ontruiming is het nog niet gekomen. Fabricom en de Brugse politie zaten onlangs aan tafel om de situatie te bespreken, maar volgens de Brugse politiechef is er nog niets beslist.

'Het bos is mijn lief'

- zaterdag 30 januari 2010
- Auteur: Griet Plets

Een tiental bezetters verzamelt 's avonds rond het kampvuur om te keuvelen en zich te verwarmen.

Hij gaat als elke tiener iedere dag naar school, maar zijn huis is een hut hoog in de bomen, zijn 'familie' een groep bosbezetters. 'Alles wat ik kan, heb ik hier in het bos geleerd.'

FOTO's Jimmy Kets

'En, hoe was het op school?', vraagt een kerel aan het haardvuur. 'O, dat viel best mee', zegt Castro. 'Het is al erger geweest.' Hij schuift zijn benen onder een plastic tafel en rolt een sigaretje. Het is vijf uur en het schemert al – het enige licht komt van het kampvuur en van enkele kaarsen. Naast het vuur staat een versleten zitbank, waarin twee meisjes zachtjes keuvelen.

Castro heeft geluk, hij is vroeg thuis vandaag: meestal moet hij na schooltijd nog nablijven – strafstudie. 'Omdat ik vaak te laat kom 's morgens. Ik probeer op te staan als het licht wordt, maar in de winter is dat natuurlijk veel te laat. Ik zou graag leven zoals het licht leeft in de winter. Ik vind het onmenselijk om mensen uit hun bed te halen als het nog donker is en hen terug naar huis te sturen als het licht alweer verdwenen is.'

Toch is dat niet de enige reden waarom hij vaak te laat komt. 'Ik probeer 's morgens zo lang mogelijk hier te blijven omdat de kans reëel is dat de politie dan komt om alles te ontruimen. Soms ga ik de hele voormiddag niet. Maar als ik 's morgens hier zit, zit ik 's avonds gegarandeerd op school.'

'Hier' is het Lappersfortbos in Brugge, dat negen jaar geleden voor het eerst werd bezet. Zoveel belangstelling als er toen voor de bezetting was, zo stil lijkt het nu rond het bos geworden. 'Mijn vader was negen jaar geleden een van die eerste bezetters', vertelt Castro (*zijn naam is een pseudoniem*). 'Als kind ben ik hier haast opgegroeid: ik speelde in het bos, ik klom in de bomen, ik leerde boomhutten maken. De overheid kocht uiteindelijk vijftien hectare die bos konden blijven, maar in september 2008 kreeg Fabricom, de eigenaar, wel een bouwvergunning voor de resterende drie

hectare. En toen dacht ik: "ik ben zeventien, nu is het mijn tijd". Ik ben met een vriend het bos in getrokken en heb er mijn eerste hut gebouwd.'

Moederziel alleen

Zijn collega-bezetters lachen als hij over die eerste nacht in het bos begint: 'doodsbang was je!' Er heeft zich intussen een man of tien rond het kampvuur verzameld. Iemand heeft zijn bottines uitgetrokken en warmt zijn voeten aan het vuur, een ander zit op een stoel spruitjes te schillen. In een barakje dat van hout en doeken is gemaakt en dat als keuken dienst doet, liggen zeker nog tien netten met spruiten. 'Dat heb je met die voedselbanken', klinkt het laconiek, 'dan krijg je plots veel te veel.'

'Ach, natuurlijk was ik bang die eerste nacht', geeft Castro wat aarzelend toe. 'Ik was hier moederziel alleen en ik dacht dat de politie elk moment kon komen. En ik ben af en toe goed geschrokken, van een plotse ritseling of een dier in de buurt van mijn hut. Gelukkig zijn er al snel andere bezetters bijgekomen en ben ik avontuurlijk opgevoed: ik kon klimmen en sjorren en ik had al vaak gekampeerd.'

Toch was het voor zijn ouders schrikken toen hij in het bos ging wonen. 'Als je zoon van zeventien ineens het huis uit gaat, is dat altijd emotioneel, denk ik. En ze hebben de strijd voor het bos al die tijd gesteund, maar het moment dat ik besliste om mee te doen, zal wel confronterend zijn geweest. Hoe vaak ze niet te horen krijgen hoe het mogelijk is dat ze hun zoon in een bos laten wonen! Maar ze staan achter me: ik heb intussen al meer dan vierhonderd nachten in het bos geslapen.'

Daarmee is hij zonder twijfel de 'ancien' van deze groep bezetters – maar wel een ancien die nog elke dag naar school moet. En die hier 's avonds zijn huiswerk moet maken. 'Ja', zucht hij, 'kun je je voorstellen hoe lang een wit blad wit blijft als je het op deze tafel legt? Zeker als je net uit je boom bent geklauterd en je handen groen zijn. Sommige leerkrachten willen mijn taak niet verbeteren omdat het blad te vuil is.'

Hij spuwt de zin uit, verbaasd over zoveel kortzichtigheid.' Er zijn wel leraars die het fascinerend vinden wat ik hier doe, maar van anderen, ook van medeleerlingen, krijg ik heel vaak scheve opmerkingen. *Hoe zie je er weer uit?* zeggen ze dan. Of: *Het stinkt hier naar kampvuur* als ik de klas binnenkom. Of: *Je maakt te veel lawaai met die ketting*.

Hij wijst naar de fietsketting die rond zijn pols hangt. Een sieraad lijkt het wel, maar Castro's uitleg is minder idyllisch. 'Overal in het bos staan buizen die zo dik zijn als een arm. Als de politie komt, steken we onze arm daarin en ketenen we ons aan de binnenkant vast. Alleen wijzelf kunnen ons dan bevrijden; als de politie iets wil doen, moet ze er een drillboor bijhalen. We zullen nooit geweld gebruiken, maar we willen het de agenten wel zo moeilijk mogelijk maken.'

Spiderman

Dat is ook waarom Castro zijn hut zo hoog heeft gebouwd, haast twintig meter boven de grond, in een boom waaraan geen einde lijkt te komen, dicht bij de ingang van het bos. 'Ik heb een fantastisch uitzicht hier', zegt hij niet zonder trots, en hij legt uit hoe je zo'n bouwwerk maakt. 'Eerst gooi je een paar touwen naar boven om de boom te testen. Als je een goede boom gevonden hebt, takel je één balk naar boven, die je tussen twee takken legt. Je gaat even op de balk zitten om te zien of die goed vast blijft en als dat het geval is, takel je nog een balk naar boven. En daarna een dwarsbalk voor de vloer.'

Castro heeft zelfs twee vensters – van echt glas – in zijn boomhut zitten, gerecycleerd uit een leegstaand gebouw wat verderop. 'We gebruiken geen nagels voor de bouw van onze hutten. Als je nagels nodig hebt of je moet beginnen zagen, dan ben je verkeerd bezig. Je moet je boom zorgvuldig kiezen en vertrouwen hebben.'

Aan zijn broek bungelen touwen en musketons, zijn basisuitrusting. Als hij even later gezwind 'zijn' boom in klimt, lijkt hij Spiderman wel. Boven in zijn hut staat een emmer met proviand – 'voor het geval de politie komt en ik hier even vast zit' – en er ligt een matje met een slaapzak en twee dekens. Het is koud, rond het vriespunt wellicht, maar daar heeft Castro geen last van. 'Mensen zijn altijd over de koude bezig, maar als je een paar keer per dag naar boven klimt, krijg je het wel warm. En ja, als het vriest, moet je eerst ijs breken voor je koffie kunt zetten of een douche kunt nemen, maar dat word je snel gewoon. Regen is lastiger, dan heb ik wel eens last van mijn gewrichten. En als het waait, is mijn hut net een wiebelend schip.' Hij zou het moeilijk vinden om weer in een 'gewoon' huis te moeten wonen, zegt hij als hij opnieuw met beide voeten op de grond staat. 'Het is al twee maanden geleden dat ik nog in een bed sliep: mijn peter wou graag dat ik even op bezoek ging. En als ik bij mensen thuis kom, denk ik altijd: *wat is de vloer hier proper, hopelijk laat ik niets vallen.*'

Brandnetelpaté

Van Castro's hut gaat het terug naar de centrale verzamelplaats, langs een slingerend pad door het bos. Overal zitten boomhutten verstopt, zelfs op een kleine vijver ligt een bouwsel. Aan een houten toren hangt een vlag met een doodskop. Het heeft iets apocalyptisch, alsof de bosbezitters de enige overlevenden van een zware natuurramp zijn.

Maar aan het kampvuur is de sfeer opperbest: er wordt gelachen en gepraat, in het Nederlands maar vaak ook in het Engels – de helft van de bosbezitters komt uit het buitenland. 'Ik kon geen woord Engels toen ik hier aankwam', zegt Castro. 'En nu zeg ik wat ik wil. Alles wat ik kan, heb ik hier geleerd: bouwen, met mensen omgaan, andere talen spreken, koken. Ik maak wilgenthee, kastanjepuree, brandnetelpaté: allemaal hier geleerd.'

'Soms vraag ik me af waarom ik nog naar school ga. Ik vind het stom om de hele dag op die bank te zitten terwijl ik zoveel beters te doen heb. Eigenlijk was ik van plan ermee te stoppen zodra ik achttien was, maar dat zou voor mijn familie financiële consequenties hebben. Dus doe ik nog even door, maar niet voor dat papiertje. De mensen hier zijn het grootste bewijs van hoe mooi en hoe gelukkig je kunt worden zonder diploma.' En dan, in vlekkeloos Engels tegen een jonge kerel met een hoed: *Hey John, I love you, hé, don't I?*

Het is intussen pikdonker en half Vlaanderen zit aan zijn tv-scherm gekluisterd voor de finale van *De slimste mens*. Maar Castro en de andere bezitters moeten het zonder tv of computer doen. Lastig? 'Absoluut niet', klinkt het beslist. 'Dat wordt er natuurlijk in gepompt: dat je naar dát programma moet kijken om gelukkig te worden, dat je een computer moet hebben. Maar ik voel er niets voor om in een grijze doos achter een scherm te gaan zitten. Eén uurtje achter de computer en ik voel me misselijk: al die bewegende beelden!' Hij gooit zijn armen in de lucht om zijn ergernis kracht bij te zetten, al moet hij toegeven dat het niet altijd makkelijk is, zonder computer. 'Voor veel schoolwerk heb je tegenwoordig een computer of internet nodig. Ik probeer al mijn taken nog met een balpen te schrijven, maar als ik echt een computer nodig heb, kan ik bij sympathisanten in de buurt terecht.'

Pensioensparen

Dat hij op school een buitenbeentje is, wil hij niet gezegd hebben. 'Ik heb vrienden, hoor, op school: één vriend brengt af en toe eten mee en komt soms helpen. En ik ga wel eens met kameraden naar een feestje. Maar eigenlijk zegt dat me niets. Ik ben tijdens het weekend liever hier bezig: water halen, een nieuwe toren bouwen, de afwas doen.'

Hij wijst naar een stapel potten en pannen die op een rekje staan te drogen. 'Mijn klasgenoten denken wel eens dat wij vies zijn. Maar wist je dat citroen ideaal is om te ontvetten? En dat het de beste shampoo is? Alles wat we nodig hebben, vinden wij hier in het bos.'

En een lief, mist hij dat niet? Hij lacht, maar het antwoord komt snel: 'Mijn lief, dat is het bos.' Of die geliefde nog te redden valt, weet hij niet, maar hij blijft hopen. 'Fabricom GDF Suez maakt miljarden winst, maar drie hectare grond kan het bedrijf niet missen. Dat is toch onvoorstelbaar. Ik blijf hopen dat er een oplossing komt, maar de politie kan hier elk moment binnenvallen. Dat ze maar doet: we zijn voorbereid.'

Hij klinkt vastberaden, maar onderweg naar de uitgang van het kamp, geeft hij toe dat het niet altijd makkelijk is. Terwijl hij van dag tot dag leeft, plannen zijn leeftijdsgenoten hun hele toekomst. 'Als je in het laatste jaar zit, smijten ze je om de oren met studiekeuzes en beurzen. Studeren, trouwen en kinderen krijgen: dat is het plaatje. Sommige van mijn klasgenoten doen zelfs al aan pensioensparen, stel je voor. Maar ik wil geen kinderen, er zijn er al genoeg op de wereld. Ik wil reizen en bossen redden. Ik denk dat ik in mijn leven meer bereikt zal hebben als er een paar bossen blijven staan dan wanneer ik 3.000 euro per maand zal hebben verdiend.'

www.lappersfort.tk

We were all wounded at Lappersfort Bosbrief GGF aan de ex-bosbezettters,

De stad ademt in wat wij uitademen, laat het in hemelsnaam liefde zijn. (Italo Calvino)

Vandaag is het tien dagen geleden dat het laatste bedreigde deel van het Lappersfortbos ontruimd en gekapt is. Als Groene Gordel Front www.ggf.be hebben we ons gedistantieerd van de derde bosbezetting (20 november 2009 - 4 maart 2010). Op de dag van de kap treurden we thuis. Vandaag wordt er betoogd in Brugge en we zijn erbij. We hebben onze redenen en leggen die graag uit. Zo kan de wonde helen.

Wij betogen niet in eerste instantie tegen de overheden of tegen GDF SUEZ Fabricom. Onze situatie is enigszins anders dan die van de bosbezettters. Wij hadden het onvermijdelijke einde al in de ogen gekeken en hadden aanvaard dat boseigenaar en politie geen andere weg meer uitkonden. Maar we hebben wel onze bedenkingen bij de methodes die de politie hanteerde. En we vinden dat er lessen getrokken moeten worden uit deze ontruiming (goedgekeurd door een vrederechter), zodat dergelijke ingrepen in de toekomst zo geweldarm mogelijk kunnen gebeuren. In elk geval was het fout om op de avond van de ontruiming de betoging van milieuactivisten repressief de kop in te drukken. Die mensen zijn geen semi-criminelen. Wie net een trauma heeft opgelopen, verdient betoogruimte & spreekrecht.

We hebben respect voor de beweging van bosbezettters (hoewel we de laatste tijd andere strategische keuzes maakten) en hebben bijna acht jaar samen lief en leed

gedeeld en het Brugse bosverhaal verteld in poëzie en proza. We streven ernaar om dit verhaal in schoonheid af te ronden: we willen het verlies aanvaarden en met fantasie en verbeelding verder strijden voor een mooiere en groenere wereld. Met meer bos(behoud) in Vlaanderen. Onze trouwe partner VBV www.vbv.be/netwerk is daarin een voortrekker.

We willen niet vergeten dat ook de mensen van GDF SUEZ Fabricom met de minnelijke bosschikking hun nek hebben uitgestoken. Helaas niet met het verhoopte resultaat, maar zij hebben zich soepel opgesteld naar actievoerders en GGF.

De lokale overheid moet lessen trekken uit de voorbije jaren. Zij krijgt daartoe de kans met het verzoekschrift <http://www.stadsomroep.com/Detail.asp?NUM=29830> aan de Brugse gemeenteraad van 12 Brugse burgers over 'communicatie, participatie & relatie van en met burgers in actiegroepen' on line op www.ggf.be (februari 2010).

We kijken hoopvol uit naar het beloofde actieplan van bosminister Schauvliege. Samen met auteur Marc de Bel vragen GGF & de bosdichters de Vlaamse regering met aandrang om **werk te maken van wat ze afspraken in de Vlaamse regeerakkoorden van 2009**: *"We zorgen voor meer toegankelijke stadsrandbossen en stimuleren kwalitatief hoogstaande groene ruimte in de stad, speelbossen en natuur- en bosgebieden, waarbij er steeds aandacht is voor toegankelijkheid. We activeren het boscompensatiefonds ter ondersteuning daarvan. We maken ook werk van het in kaart brengen van de zonevreemde bebossing en herbestemmen de bossen waar dat nuttig en mogelijk is."* Beloofd is beloofd!

Het Lappersfortbos is deels gered en uitgeroepen tot vredes-, poëzie- en boeboeksbos. Laten we die namen eren en negen jaar bosactie in Brugge positief afronden. Ondertussen is er enorm veel werk aan de winkel met nog 44.861 hectare zonevreemde bossen!

Peter Theunynck, Lappersfort Poets Society,
0486/737220, <http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php>
Luc Vanneste, Groene Gordel Front in Brugge en ommeland, 050/390957
www.ggf.be 14 maart 2010

[Part 9 : 2002 parabel en dagboeken Joke & fietseling Vaartdijkstraat](#)

9. a Voor het Blok gezet?

("voor een moeilijke keuze" : De grote Prisma Nederlands)

Toen het FOB (Fietsoverleg Brugge - ik heb altijd moeite met afkortingen) een fietshappening organiseerde met als objectief het ombouwen van de Vaartdijk tot Fietsdijk, besloot ik als lui maar enthousiast Agalev-sympathiserend lid dan maar mee te peddelen.

Wie schetst mijn verbijstering (ikzelf dus) toen ik tussen de wachtenden op het startschot het afgeborsteld silhouet van mijn Dietse bijna naamgenoot (geen familie, maar die kies je niet, so what) meende te ontwaren? Vermits ik naast mijn gebruikelijk rum-aperitief geen andere hallucinogenen tot mij genomen had, kon er nauwelijks twijfel bestaan. Het laatste greintje hoop op een visuele misprestatie werd me ontnomen door de stereotiepe arrogante grijs - door geen dubbelganger na te bootsen - en de entourage van humorloze mij onbekende sauriërs wier door het vendelzwaaien verkrampte klauwen het fietsstuur omklemden.

*The invasion of the bodysnatchers - de Vlaams-nationalistische sequel - zowaar!
Daar ik - onze bondscoach indachtig - geen zin had in enkele overbruggingen,
besloot ik mijn onbehagen te ventileren.*

"We hebben bezoek", zei Luc, met de onheilspellende blik van Boris Karloff in de oorspronkelijke horrorversie, maar dat wist ik dus al.

Rita deelde mijn spontane kotsneigingen, maar wees er terecht op dat Agalev hier niet het hoge woord wou voeren ten einde niet van "recuperatie" te worden beschuldigd. Een shell shocked Guido siste dat hierover gepraat moest worden, waarvan akte. Jan - poker face maar ziedend - merkte droogjes op dat je niemand het gebruik van de openbare weg kan ontzeggen. Waterdichte argumentatie indeed. Een uitermate sympathieke Peter waagde dan toch een speldeprik: "Welkom, de ene al meer dan de andere..." Op mijn vraag waarom hij een "onwelkom" niet over de lippen kreeg, vertelde hij me dat hij een aantal jaren terug door de lieverds van de FVR (Fascistische Vlaamse Republiek - naamsuggestie) aan de Cactus Club in mekaar geslagen werd. En dat hij de anarchistische jongeren - overigens voorbeeldig qua zelfbeheersing - niet wou ophitsen. Vrees voor geweld dus, eveneens volkomen terecht. Met de jaren was hij ook een stukje bezadigder geworden wist hij nog , met een aarzelende blik op mijn grijze pruik. Ik zei dan maar dat ik elk jaar kwader werd (maar niet efficiënter, toegegeven).

Laten we het even positief bekijken. Zou het Blok - neergebliksemd op weg naar Damascus - plots een ecologisch bewustzijn hebben ontwikkeld?

Moeten we die bekeerlingen dan uitleggen dat progressief ecologisch protest altijd kadert in een anti-kapitalistisch cosmopolitisch maatschappijproject? Dat zo'n schijnbaar idyllisch fietstochtje een onooglijk onderdeelje is van de grote samenzwering (dat horen ze graag!) tegen de globaliserende macht van de monopolie-economie, of het nu gaat om de hormonen-, de energie-, de voedermeel- of de betonmaffia?

Moeten we hen uitleggen dat dit verzet internationaal vertakt is en dus multicultureel en dat "betogers" met een eigen-buik-eerst-programma, een segregationistische haatboodschap en een etnisch gekleurde protectio-nistische economische visie op een dergelijke betoging niet thuishoren?

Welnee, dat beseffen die cynische gladjanusjes best en ze hebben er vierkant lak aan.

De reden van hun opgedrongen aanwezigheid is dezelfde waarom ze zo graag in allerlei commissies en raden infiltreren: een populistisch maneuver om zich sociaal aanvaardbaar te maken, gekoppeld aan de intentie de democratische structuren van binnenuit te vernietigen.

Of wat Cohn-Bendit ooit definieerde als "la longue marche à travers les institutions", maar dan met een tegengesteld objectief, nml. de vestiging van een ultra-rechtse, autoritaire staat.

Veel moed vereist dit niet: ze weten immers dat wij geen knokploegen trainen om hen hardhandig te verwijderen. Ze weten ook dat wij hen niet met gelijke munt zullen betalen door met hun horden op te stappen.

We kunnen immers moeilijk "Islamieten parasieten" (even grotesk en absurd als bvb. "Katholieken incivieken") of "Migranten buiten" en meer van dat fraais scanderen. Neen, compromitterender gezelschap kan ik me echt niet indenken.

We worden dus voor het Blok gezet: verder zwijgen en ondergaan (we zijn immers softies in vandalenoptiek) of hun infiltratie-strategie counteren op een geweldloze, maar indringende wijze.

Wat zet je bekende maar ongewenste gasten voor die luid boerend de voeten onder tafel schuiven? Liefst een gerecht dat ze niet lusten of waarvoor ze allergisch zijn. Eerst een defensieve zet. Het cordon sanitaire, hoe poreus ook, werkt blijkbaar toch frustrerend. Waarom dan niet de ongewenste medestappers - of fietsers met een symbolisch gevaarlint van de wegenwerken (Opgelet! Bouwvallige ideeën!) omcirkelen?

Bij agressieve reacties koelbloedig blijven en rustig herbeginnen of een ander nog af te spreken gevaar-signaal in stelling brengen. En... misschien willen ze als neo-middeleeuwers die de burcht Europa verdedigen wel zelf de melaatsenbel hanteren?

En natuurlijk afstand laten, want isolement werkt deprimerend, zegt de huispsycholoog.

Offensief - het lijkt wel een hoofdstukje von Clausewitz - ligt het stukken moeilijker voor democraten.

Waarschijnlijk lopen ze niet graag achter anti-fascistische en anti-chauvinistische slogans aan. Aan ons dus er enkele te verzinnen die verband houden met het thema van de betoging. We kunnen ons dan met die borden in hun gezelschap ophouden. Dan krijgt de ongewenste gast last van de indoctrinerende gastheer.

Waarschijnlijk zullen ze nog minder graag gefotografeerd of gefilmd worden naast bvb. een spandoek met "Fundamentalistisch nationalisme = Balkanisering".

Daarover kan dus gepraat worden, al is het zonde van de tijd en de energie. Er zijn immers zoveel interessanter onderwerpen.

Hoe dan ook: toen de fietstocht van start ging, werd ik geveld door een acute hamstringcontractuur, een blessure die ooit Carl Lewis' loopbaan voortijdig beëindigde. In een flits dacht ik terug aan protestmarsen tegen Franco, Salazar, de Griekse kolonels, de Amerikaanse gruwelen in Viëtnam... en zag me dan naast mijn grijnzende bijna-naamgenoot in het meizonnetje peddelen. En waarom zou ik - al was het maar even - optrekken met creaturen die me misschien ooit (na 2006) zullen censureren, broodroven, molesteren, wegpesten of arresteren? Neen, trop is te veel zoals onze grootste politieke denker ooit zei.

Als vitale schizofreen verheug ik me niettemin over de grote opkomst en het welslagen van de betoging-fietshappening. Ik was eens te meer overbodig en zo hoort het. Om met een misplaatst megalomaan geintje te eindigen: La historia me absolverà.

Daniël Van Hecke.

PS. Op landelijk niveau werkt men aan een document "strategiën tegen extreem-rechts". Meer info volgt via de regionale groep.

Voor de agenda : enkele data van de Brugse Jongeren tegen racisme :

* 15 juli : Spanje onder Franco, de strijd tegen de dictatuur met B. Bono om 14u.30

* 10 augustus : Over feminisme en vrouwenstrijd met Anke Hintjens om 20u.

* 25-26 augustus : 2-daagse aktietraining plaats : BJTR-lokaal in de Zandbergstraat aan het Daverlopark te Assebroek

* 6 september 2001 : MANIFEESTJE (ism vele anderen), nav. de informele Eurotop in verband met buitenlandse handel in Brugge.

meer info : <http://www.antifa.net/bjtr-BJTR>

SINTELS

"...savoir enfin pour être, une seule fois, une seule seconde, mais à jamais."

(Albert Camus - "Le premier homme")

Weten

Van de eerste doodslag
- je zal je broeder haten -
tot de nieuwste beeldenstorm
- explosieven tegen boedha's -
heb je niets begrepen.

Taal braakt misverstand.
Ondanks het sensuele lied
van huid op huid
blijf je de Vreemdeling,
de dolk in aanslag.

En dat de zon je verblindt
is geen excuus voor
je revolte zonder gezicht:
als kind reeds
weigerde je dienst.

De zachte vliezen van
de liefde konden
je niet paaien:
de Val woedde in je genen.

Daniël Van Hecke, Lappersfort Poets Society

9. b Dagboek uit het Lappersfortbos 2002

Joke, 't leven lacht ons toe.

Dat vertelt mijn vriend mij dikwijls. We genieten dan ook met volle teugen van de schoonheid, het wonder van dit bestaan. Al te vaak worden we geconfronteerd met onrechtvaardigheden, oorlog, verwoesting, onbegrip en onverdraagzaamheid onder de mensen. En toch, ondanks alles vind ik mensen wonderlijke wezens. We hebben het fantastische vermogen om te scheppen, de mogelijkheid om te doen. We hebben al het nodige binnen handbereik; een creatieve geest en handen die enorm fijn kunnen werken. Het is aan ons de keus wat we scheppen. Jammer genoeg bedenken we met onze vertroebelde geest ideeën die totaal niet in harmonie zijn met onze omgeving en medebezitters.

Ideeën die we werkelijkheid maken om de verkeerde redenen; bezit, macht, angst,... terwijl het even goed anders kan. We kunnen mooie, opbouwende ideeën verwezenlijken in evenwicht met het leven rondom ons, zonder schade te berokkenen. Aan ons de keuze. Wij hebben het zelf in handen, jij, ik, iedereen. Waar kies jij voor? Welke wereld wil jij scheppen? De wereld wordt beïnvloed door onze gedachten, door wat wij er van willen maken. Als dat niet magisch is. Ja, waarlijk, het leven lacht ons toe. Het is enkel een kwestie van terug te lachen.

't Leven is een strijd, beweren sommige mensen. Men stelt mij vaak de vraag; is het niet vermoeiend om voortdurend te moeten vechten. Is het geen hopeloze en uitzichtloze strijd tegen de autoriteiten en de industrie? Neen, voor mij is dit geen strijd. Dit is mijn manier van leven, dit is mijn keuze. Dit zijn de waarden waarin ik geloof en naartoe leef.

Mijn leuze is, doe en denk wat je wil met verantwoordelijkheid voor de gevolgen en zonder schade te berokkenen aan levende wezens van alle soort en hun vrijheid niet te beperken. In het geval van het Lappersfort word mijn credo ruim overschreden. Daar ik mijn verantwoordelijkheid wil dragen, is het logische gevolg dan ook dat ik daadwerkelijk het bedreigd gebied met zijn duizenden levende wezens zal beschermen. Indien ik dit niet zou doen, zouden daden niet conform mijn gedachten en woorden zijn. Persoonlijk kan ik geen betere manier bedenken om iets te beschermen dan daadwerkelijk er zijn, staan, wonen en er constant mee bezig zijn. Hierdoor kunnen ze in geen geval de boel zomaar beginnen kappen, vernietigen. Zo is het toch ook als een moeder haar kind beschermt. Zij doet dit met heel haar lichaam, met heel haar zelf.

Wij staan, maar vallen niet aan. Wij beschermen door onze aanwezigheid, door ons denken, door ons doen. En de groep mensen die beschermt wordt steeds groter. Soms voel ik me wel strijdlustig en op het moment dat ze ons zouden ontruimen, zal ik die strijdlust hard nodig hebben. In groep wordt dit bovendien nog versterkt. Maar het leven is voor mij geen strijd. Ware het wel zo, dan zou ik waarschijnlijk minder oog hebben voor de mooie dingen van het leven en zou ik ook minder genieten. En inderdaad, dan zou het wel eens heel vermoeiend kunnen worden. Ik vermoed zelfs dat een mens die voortdurend in strijd is, het niet lang vol kan houden en uitgeblust raakt. Daarom, ik geniet van dit wonderlijke leven, en ja ik ben strijdlustig als dit wonderlijke leven wordt bedreigd.

Ik sta nog elke dag versteld dat zoveel mensen ons steunen. Ze brengen ons eten, bouw-materialen, dekens, brandhout,... Het is bemoedigend dat de mensen zelf eens langs komen, enorm geïnteresseerd zijn en achter onze zaak staan, ons een hart onder de riem steken.

Zij steunen ons, geven ons kracht om te doen en te blijven geloven in wat we doen. Aan de andere kant zien de mensen ook eens hoe het anders kan en hoe je daadwerkelijk iets kan doen om de natuur te beschermen. Zonder de steun van al deze mensen zou het heel wat moeilijker zijn. Bovendien kunnen we op deze manier veel meer druk uitoefenen op de autoriteiten. Als honderden mensen schreeuwen STOP, heeft dat meer effect dan als je alleen staat te roepen. Daarom wil ik iedereen danken die ons op de één of andere manier steunt. Met jullie erbij staan we veel sterker.

Ik ben zwanger
in blijde verwachting
vervuld
van een nieuwe morgen
een nieuwe dag
een nieuwe tijd
een nieuwe mogelijkheid

ik heb hoop
vreugde in mijn hart
vertrouwen in mezelf
in alles
ik ben een deel van het al
en het al is net als ik
er is geen essentieel verschil

er is geen druk
geen haast

tijd bestaat niet
enkel de cyclus
de cirkel
de spiraal
er is geen rechte lijn
enkel punten

er is geen toekomst
geen verleden
geen lichaam
geen emotie
er is niets te bereiken
geen doel
geen ideologie
geen leer
geen god
geen goed of kwaad
dag of nacht
licht of donker

er is enkel de stilte
de leegte
het niets
de rest
is een illusie

Joke van het "[lappersfront](#)" 21 mei 2002

(nvdr. Joke is de 28- jarige jonge dame die in de Koppen-reportage de vraag voorgeschoteld kreeg of ze naar het bos kwam om te vluchten voor de wereld en heel zelfbewust antwoordde dat ze dit deed om haar verantwoordelijkheid op te nemen. En dat er al zoveel verloren gaat en dat ze een kamp bouwt om de natuur te beschermen, net als Asterix...!)

9. c De week van Joke vanuit het bezette Lappersfortbos (vervolg)

Of hoe jonge mensen een teken van hoop kunnen zijn voor 'Moeder Aarde'...

VRIJDAG 5 JULI 2002

Drukte, drukte, drukte alom. Geren en geraas, geklop en getimmer.

De laatste kunstwerken hebben een plaatsje gekregen in de Brugse etalages. En dit in het kader van een kunstproject van 'Brugge Gedraaid'. Onder het motto 'Breng kunst op straat, steek het niet weg in dure musea, chique galerijen. Breng kunst onder de mensen; voor iedereen en door iedereen'.

Tegelijkertijd lopen de voorbereidingen van "Schepsels"; een kunstfeest in het bezette Lappersfortbos in Brugge. En alsof dat nog niet genoeg is, organiseren we een axieweek begin augustus.

Handen vol werk dus. Mijn hersenen draaien op volle toeren. Zoveel te doen, zoveel te gebeuren en de tijd lijkt zo kort alsof het voorbij vliegt met grote snelheid.

Soms slaat mijn hoofd ervan op hol, weet ik niet waarmee eerst te beginnen. Dan loop ik rond zoals een kiekebeest zonder kop en breng ik er niets van terecht. Dan is het chaos in mijn hoofd en chaos rond mij. Daar hou ik niet van; dan begint het hiervanboven te knetteren. Op zo'n moment, moet ik tot mezelf komen of ik krijg kortsluiting. Als dat gebeurt dan ga ik naar het moeras. Persoonlijk vind ik dat het mooiste plekje van het bos. De natuur heeft er de kans gekregen om weelderig te groeien, een grote verscheidenheid aan planten, vogels, insecten, kriskras door

elkaar. Omgevallen populieren vormen een bomenpad doorheen het moeras. Behalve de trein die je af en toe hoort voorbijrazen is er geen geciviliseerd kabaal. Mijn evenwicht zoekend loop ik over de boomstammen op zoek naar een rustplaatsje. Ik zet mij neer op één van de boomstammen en geniet van het uitzicht. Ik word er altijd rustig van. Ik laat al de drukte varen en word stil van binnen. Wat doet dat deugd. M'n hoofd wordt weer helder, alles wordt weer relatief. Ik voel me goed en ontspannen. Ik begin te zingen zonder woorden, enkel klanken. Daar kan ik van genieten, daar word ik vrolijk van.

MAANDAG 8 JULI 2002

Vandaag is er iemand uit Australië aangekomen in het bos. Hij woont evenals wij in een actiekamp ter bescherming van een bos. Het is altijd inspirerend om mensen tegen te komen die met dezelfde dingen bezig zijn in hun omgeving. Het is altijd leuk om ideeën en kennis uit te wisselen. Het doet ook deugd te weten dat overal ter wereld mensen opstaan en actie voeren om de aarde te beschermen.

Onze vriend uit Australië was verbaasd over de grote persaandacht en over het feit dat zoveel mensen ons steunen en ons zelfs komen bezoeken. Hij vertelde ons dat het bij hen er heel anders aan toe gaat. Zij krijgen praktisch geen steun van de buurt, integendeel zij worden zelfs tegengewerkt omdat de meeste mensen daar willen dat het bos verdwijnt. Zij kiezen voor industrie en beton, niet voor natuur.

Ik ben dankbaar dat wij zoveel steun en sympathie krijgen, dat hier nog mensen zijn die wel kiezen voor natuur, voor het leven.

De laatste tijd kom ik heel wat mensen tegen die me enthousiast proficiat wensen met onze overwinning. In 't begin viel ik totaal uit de lucht en vroeg verbaasd waar ze hun informatie haalden. 't Staat in de krant, 'k hoorde het op de radio, klinkt het steevast. Voor alle duidelijkheid; inderdaad de busstelplaats van De Lijn komt er niet, maar dat betekent niet dat de zaak in kannen en kruiken is.

Zolang het gewestplan en het Bpa niet gewijzigd worden, zolang het Lappersfortbos niet als natuur-gebied wordt ingekleurd, blijft het Lappersfort in gevaar. Zolang dat niet gebeurt, kunnen wij het bos niet verlaten, in de steek laten. Zolang het Lappersfort niet groen ingekleurd is blijven wij! In goede en slechte dagen, in zomer en winter, in zon en regen, wind en storm. Zolang het nodig is blijven wij!

Ik wil niet leven volgens wetten, regels
Ik wil waarden volgen
waardevol
waardig
waarachtig leven
zijn
opgeheven hoofd
zonder nederig zijn te vergeten
solide en hard als rots
en toch zacht en vloeiend als de regen
ik wil stevig staan
maar los genoeg
klaar om elk ogenblik op te stijgen
ik heb de macht
de mogelijkheid om te doen
ik heb de kracht
de wil om te vervolmaken
ik ben de liefde
de zorgzame moeder
ik ben de verwoestende orkaan
het spelende kind.

WOENSDAG 24 JULI 2002

Het is bijna middernacht.

Voor ik ga slapen maak ik nog een wandeling door het bos. Het heeft de ganse dag geregend, maar nu is de hemel helder. Duizenden sterren blinken in de nacht. Hoe langer je kijkt, hoe meer je er ziet. Ontelbaar, oneindig veel!

Net zoals de mensen die ons steunen. Zovelen die niet willen dat het bos verdwijnt. Het is bijna niet te geloven.

Ik herinner me nog goed toen we hier voor het eerst samenkwamen. Een achttal mensen rond een vuurtje. Plannen smedend, fantaserend, dromend over hoe we dit mooie stukje natuur konden redden. Nu ongeveer een jaar later zijn er een 14-tal boomhutten en een heus Fort en veel actie! Een 'lappersfront van bosbezitters' en een 'groene gordel front' (een netwerk van 69 samenwerkende verenigingen www.ggf.be) dat ons steunt! Om dan nog niet te spreken over al die mensen die ons persoonlijk steunen en bezoeken. Dit is niet slechts een groep bezitters; dit zijn een heleboel mensen van allerlei slag en soort in beweging. Iedereen draagt op zijn manier zijn steentje bij. Niet iedereen kan zijn huis, luxe,... opgeven en in het bos wonen; maar ze brengen ons wel voedsel en bouwmaterialen. Sommige mensen organiseren zelfs feestjes en schenken de opbrengst aan ons. Zo vullen we elkaar aan. Iedere steun of bijdrage is van harte welkom, en helpt ons vooruit. Ook al lijkt het niet veel, vele druppels water doen een bord vollopen. Zoveel mensen in beweging, allemaal met hetzelfde doel voor ogen : "het Lappersfortbos beschermen". Wat een wonder, wat een kracht! Meer info vind je op de websites www.lappersfront.tk of surf naar <http://users.pandora.be/a150254>

DINSDAG 6 AUGUSTUS 2002

Ik word wakker van het zeurderig geluid van de wekker. Het is kwart voor vijf in de morgen. Nog wat slaperig schiet ik in mijn kleren en spoed mij naar de andere hutten om iedereen wakker te maken. Vandaag voeren we in de vroege uurtjes actie. Wij willen burgemeester Moenaert confronteren en hem het Gentlemen's Agreement voorleggen, een alternatief plan voor " de Zuidelijke Ontsluiting, het Bpa en het gewestplan" en dit door middel van een geweldloze ludieke actie. Vier mensen zouden op de burgemeesters dak kruipen en een spandoek neer laten met een snelweg op. De rest van de actievoerders zou in de tuin en op straat lawaai maken met spandoeken in de hand. Mijn taak was aanbellen bij de burgemeester, hem een goede morgen toewensen en vragen 'stel je voor dat van uw huis en tuin een industriegebied gemaakt wordt met een snelweg er doorheen...' waarna ik hem het Gentlemen's Agreement zou overhandigen...

Het bleek ietwat anders te verlopen. Toen we om 20 voor 7 met de demonstranten aan het huis arriveerden stond de politie ons in vol ornaat op te wachten. Getooid in oproeruitrusting met schilden en knuppels. De mensen die op het dak gingen klimmen waren reeds gearresteerd. Later bleek dat ze nooit op het dak geraakt waren. Een woeste burgemeester was namelijk wakker geworden en probeerde de ladder waarop Pjotr stond omver te duwen. Pjotr vreesde voor zijn veiligheid door de agressieve reactie van de burgemeester en kon niet anders dan naar beneden komen. Ikzelf en de overige 40 actievoerders maakten lawaai voor het politieteam. De politie zei ons dat we ons moesten verwijderen. Dat konden wij niet want we hadden de burgemeester nog niet gesproken en onze vrienden waren gearresteerd. Ik zei de politie dat ik het Gentlemen's Agreement persoonlijk wou afgeven en vroeg of ik niet alleen door mocht om het de burgemeester te geven. Dat mocht natuurlijk niet. Na veel lawaai gemaakt te hebben kwam de burgemeester toch naar buiten. Ik gaf hem het Gentlemen's Agreement en vroeg of hij het nog eens goed wou bestuderen en voorleggen op de gemeenteraad. Ik weet niet meer wat hij allemaal zei, maar één ding was zeker : 'de burgemeester was boos'. Maar toen hij plots de camera's zag die op hem gericht waren , kon hij zichzelf weer in bedwang houden,

zijn gezicht in een plooi brengen en er kon zelfs een glimlachje vanaf. Wat camera's al niet kunnen doen, hé...

Toen de burgemeester weer naar binnen ging zei de politie dat we ons moesten verwijderen. We besloten dan maar uit solidariteit om in stoet naar het politiekantoor te wandelen. Waar onze vrienden opgesloten zaten. Daar aangekomen stond de politie ons op te wachten. Dansend, zingend en roepend liepen we tot voor de rij polities. Daar maakten we nog wat muziek en kabaal. Uit vreedzaam protest. Het regende pijpenstelen maar we bleven lachen.

De politie zei dat we ons tegen 8u. moesten verwijderen. We besloten in groep op de stoep te staan om geen verkeershinder te veroorzaken. Op dat moment vertrok de pers. 1 minuut later om 7 voor 8 omsingelde de politie ons en sloot ons zonder waarschuwing in. Ze duwden en verdrukten ons helemaal tegen elkaar. Enkeligen gebruikten hun knuppels en begonnen zomaar op mensen te slaan. Naast mij zag ik een politie vier maal in de maag van een meisje stampen. Een beetje verder werd een jongen in het gezicht geslagen en hardhandig weggesleept. Nog 7 anderen werden hardhandig weggesleept en anderen werden geschopt en geslagen. Het was te gek voor woorden. Totaal onrechtvaardig : een vreedvolle actie die beantwoord werd met geweld. En het ergste was dat ze wachten tot de pers weg was; zodat de geweldpleging niet te zien zou zijn op TV. Achteraf had ik nog een gesprek met de commissaris en die zei dat zijn mannen geen bevel hadden gekregen aan te vallen. Ik denk dat de politie met een probleem zit; want wat moet je met mensen die zich totaal niet kunnen beheersen en zonder orders beginnen te slaan en schoppen. Totaal onverantwoord en verre van professioneel me dunkt. Achteraf bleven we met zes mensen wachten tot de rest vrijkwam. Een vrouw uit de buurt had het allemaal zien gebeuren. Ze bracht ons thee en chocomelk en dekens om ons warm te houden. Ze was bezorgd over ons. Na die hectische toestand deed het enorm deugd te weten dat de mensen ook niet akkoord gingen met het politieoptreden. En een kop warme thee ging er ook best in. Bedankt, mevrouwtje! U was zeer aardig voor ons; U stak ons een hart onder de riem.

VRIJDAG 16 AUGUSTUS 2002

Om 16u. hadden we een afspraak met de burgemeester op zijn kabinet. Wij waren met 3 bosbezitters van het lappersfront en 2 mensen van het groene gordel front. Aan de zijde van de burgemeester zaten mevrouw Boydens, schepen van Ruimtelijke Ordening en meneer Van den Bilcke, schepen van openbare werken en ingenieur meneer Dulaing.

Het werd geen vruchtbaar gesprek. We spreken niet dezelfde taal. Zij spreken de taal van de politiek in termen van geld, structuurplannen, gewestplannen, BPA's,... Terwijl wij de taal van het hart spreken. Wij vormen de stem van de natuur. Voor ons geen moeilijke woorden, geen omwegen, geen angst voor ons "imago".

Neen, wij kiezen voor simpele klare taal : 'RED HET BOS, VOOR HET TE LAAT IS' Maar daar hadden ze geen oren naar. Mij leek het zelf alsof ze totaal niet geïnteresseerd waren in wat we zeiden. Het is triest te weten dat deze mensen die onze stad besturen geen belang hechten aan de natuur; niet luisteren naar de noodkreet van de mensen die zij zouden moeten vertegenwoordigen. En dat noemt men dan democratie...!

Aan hen deze woorden :

'herinner jij nog
herinner jij nog hoe het begon
het leven
hoe 't al begon met een bons
met een klap
met een slag van je hart
hoop doet leven

ja, hoop doet leven.'

ZATERDAG 17 AUGUSTUS 2002

Gisteren kregen we van de gerechtsdeurwaarder een dagvaardiging in onze brievenbus.

De NV Fabricom groupe, de eigenaar van het bos, eist dat we alles afbreken en het terrein verlaten. Ze willen ook een bezettingsvergoeding van 100 Euro per persoon per dag en dit vanaf 7 augustus. Op 5 september verschijnen we voor het vredegerecht.

Het is vreemd maar het maakt me niet onrustig. Ondanks de dreiging, hoge boetes, gerechtskosten en zomeer die ons boven het hoofd hangen, voel ik me aangenaam kalm van binnen. Mijn besluit staat vast; ik doe gewoon verder waar ik mee bezig ben. Er is voor mij geen reden om te vluchten. Geld is voor mij niet van belang, het bos des te meer.

Ik kan mijn waarden niet verloochenen. Ik kan de natuur waar ik deel van ben, waaruit ik ben gekomen niet ontkennen. Ik zal handelen, wandelen, staan. Fier rechtop mijn eigen pad begaan.

ZONDAG 25 AUGUSTUS 2002

Ondertussen zal de burgemeester zelf een referendum organiseren. Tenzij het bos wordt aangekocht. Om de politici te helpen is er door het groene gordel front www.ggf.be een 'Lappersfortbosfonds' opgericht. Aan natuurminnende mensen wordt gevraagd om 1 symbolische Euro te storten op 001-3811845-15. Zo geven wij zelf het goede voorbeeld!

9 . d Dagboek Joke ontruiming van het Lappersfort

Wat vooraf ging kan de lezer nalezen in de 2 voorbije dagboeken van Joke, bezetster van het Brugse Lappersfort. Te lezen op www.ggf.be

Maandag 14 oktober 2002

Lappersfortbos weg

*Vanochtend stond het nog voorgeod
in mijn landschap ingeschreven.
Nu is het weg. Lappersfortbos weg.*

*Van geritsel eet geen eekhoorn meer.
Geen mos, geen varen houdt
de ochtendmist nog aan*

*de grond. Sporen van rusband
houtversnipperaar.
Ook de boomhut*

*vermocht het niet. Grashuid
komt hier en daar boven
slecht gedrapeerd vilt uit.*

*Kinderen van stilte
niet kunnen geloven
dat vader het niet kan*

*maken. Waar gaan de vogels
nu slapen? vragen ze zout
op alle slakken strooiend.*

*Als er straks een nieuw industrieterrein komt, waar nu het Lappersfortbos is,
suggereer ik volgende straatnamen: Lappersfortbosweg, Merelweg, Lijsterweg,
Eekhoornweg, Konijnenweg, Dennenweg, Sparrenweg, Mosweg, Beukenweg,
Kastanjeweg, Varensweg, Boomhuttenweg, GeloofinMoenaertweg, Groenweg,
Hoopweg, Stilteweg, Bosgeurweg, Herinneringenweg. Kortom: Allesweg.*

Peter Theunynck

Ik word wakker rond 7u30. Buiten mijn hut klinkt alles rustig en normaal. De vogels fluiten erop los zoals elke ochtend. Gewoonlijk zou ik nu gezwind mijn bed uitspringen om koffie te maken voor de wachtploeg. Maar ik voel me nog zo moe. De laatste zes weken werd hier constant wacht gelopen. Vanaf 4u30 's morgens en dat kruipt in je koude kleren. Om nog niet te spreken van de voortdurende ontruimingsdruk.

Ik twijfel, zou ik opstaan of niet?

Ik bedenk dat er overal wachten staan en ik op tijd het alarmsignaal zal horen bij een politie-inval. Ik besluit nog even te blijven liggen maar ik ben wel wakker. Ze zullen waarschijnlijk toch niet komen vandaag; want overmorgen zitten Minister Dua en bos-eigenaar Fabricom rond de tafel om te onderhandelen.

Plots verbreekt een ijzingwekkende schreeuw het vrolijke vogelgezang.

In één tel wip ik uit mijn bed en maak m'n vriend wakker en duik mijn kleren in.

Mijn hart gaat als een razende tekeer in mijn hoofd en in mijn keel. Er vormt zich een harde klomp in mijn maag en ik sta te trillen op mijn benen.

In minder dan een halve minuut sta ik klaar met mijn ontruimingspakket op mijn rug. Ik storm mijn hut uit.

Overal rond mij zie ik sportief geklede mannen gewapend met spuitbussen en boeien. "JA, daar nog één", klinkt het. "Pakt ze!". Het volgende moment word ik vastgegrepen en de andere kant opgeduwd. Het enige wat ik kan doen is vloeken en me lostrekken uit de greep van die man. Ik zeg hem dat hij van mijn lijf moet blijven en dat ik niet zal weglopen. Hoe zou ik kunnen; het zit vol van de flikken die er niet uitzien als flikken en die zich niet eens identificeren. Het lijkt alsof de federale sportclub hier binnen gevallen is.

Samen met m'n vriend worden we naar één van de hutten geduwd waar ik een aantal van mijn companen tref; allen geboeid. Hun blikken lijken ontredderd. Er wordt amper een woord gesproken. Iemand probeert z'n snijdende handboeien los te maken. Onmiddellijk stormt een flik er op af en begint hem uit te schelden en te duwen. Om erger te voorkomen gaan we rond het slachtoffer staan om hem te beschermen. We roepen en we tieren; dat is het enige wat we kunnen doen. De flik lijkt uit z'n lood geslagen en verwijdert zich dreigend en scheldend. Iemand roept hem na : " Wij zijn geen criminelen, we beschermen gewoon een bos! "

Het volgende moment word ik ook geboeid. Veel te hard trouwens; daar houden die blauwe mannen wel van! We worden naar buiten geleid. Overal zien we flikken en geboeide mensen. De aanblik is pijnlijk! Ik zie zelfs mensen die ik nog nooit gezien heb. Waarschijnlijk zijn die gisterennacht nog toegekomen om ons te steunen.

We worden met negen in één van de vleeswagens geduwd. Onmiddellijk bevrijden we ons zelf van de bloedafsnoerende boeien. Iedereen heeft rooie striemen. Duizenden gedachten schieten door ons hoofd. Wie zou er in de boomhutten zitten? Zijn er mensen de tunnels in geraakt? Vragen zonder antwoord. Ik maak me zorgen over mijn vrienden. Ik voel me hulpeloos; ik kan me niet vrij bewegen. Ik kan hen niet helpen. Ik kan alleen maar hopen dat het goed met hen gaat en dat de flikken hen geen pijn zullen doen!

Vanuit de vleeswagen zien we de machtsvertoning van de politie. Vancaeneghem, de advocaat van Fabricom kuiert rond. Hij heeft een brede glimlach op zijn gezicht. Hoe kan je nu glimlachen bij zo'n trieste gebeurtenis. Wetend dat terwijl we ontruimd worden minister Dua en Fabricom een afspraak hebben om te onderhandelen over de aankoop van het Lappersfortbos. Nu ja, de glimlacht siert hem niet; integendeel, het spreekt boekdelen.

Ons groepje wordt als eerste naar de cel afgevoerd. Waar wij ons mochten nestelen op het betonnen slaapblok. Hoe ironisch : wij strijden tegen het beton en dan worden we opgesloten in het beton. Tegen zes uur horen we een agent paniekeren omdat er honderden mensen voor het politiekantoor demonstreren. Wat doet dat deugd om dat te weten!

Na ongeveer twaalf uur opgesloten te zijn worden we gelost. Tegen middernacht zijn de meeste mensen weer vrij. Het weerzien is hartelijk en aandoenlijk. La Familia is weer voltallig.

Zelf ben ik niet gewelddadig behandeld door de politie; op de snijdende boeien , de sympathieke scheldpartijen en wat trek- en sleurwerk van een BOB'er na. In vergelijking met sommige van mijn companen en sympathiserende betogers valt dit in het niets! Ik zal de beelden die ik later op het nieuws zag nooit meer vergeten.

Zondag 20 oktober 2002

Lappersfortbos

*Bossen hebben een bovenkant, boven bossen
kun je in bovenaardse steden wonen zonder
dat de stad je pijn doet, zonder de wonden
van de wereld. In de glimlach van het plantengroen
en aan de schaduw zonder weerga is elk weerwerk
een akte van geloof, nagenoeg genade.*

*Maar net onder die bovenkant, binnen bossen
is het bladerdak de adem waarop de afstand
van kabouterstappen traag wordt afgelegd,
de voeten meten in het mos de maat van reuk
en aarde, de stappen zijn hun stap in goud waard.
Laarzen zijn er teveel aan, leegte en laagte
zijn leerzaam voor wie hongert naar hoogte.*

*Ook bossen hebben een onderkant, varens
slorpen alle gevaren op, laten hinden en konijnen
uit hun greppels en hun hindernissen komen,
hun springen is een bidden in het wild, het schot
dat hun velt is het zoveelste teken van begrip*

aan onbegrip, dat hun begrip onbegrepen is.

Hedwig Speliers

Rond 10 uur wandel ik naar het Lappersfortbos. Ik ben een beetje nerveus. Het Groene Gordel Front www.ggf.be (het netwerk van 83 samenwerkende verenigingen dat ons steunt) gaat er wandelen zoals elke zondag om 10u30. Deze keer wordt het een burgerinspectie - een soort BOS-spotting - na de laffe daad van de ontruiming. Het is de eerste keer sinds de ontruiming dat ik weer het bos in zal gaan. We hebben de ganse week actie gevoerd op straat voor het bos en tegen het politiegeweld. Ik had dus totaal geen tijd om naar het bos te gaan.

Ik verlang ernaar, maar ik weet dat het een pijnlijk weerzien zal worden. De grove ontruiming zal zeker wrede sporen achtergelaten hebben. We wandelen met honderdvijftig het bos binnen. De onthutsing is groot. Overal vernieling. Platgereden boompjes, gesneuvelde planten. Een breed verwoestend bulldozerspoor loopt kriskras door het bos. Sommige plaatsen zijn zo erg vernield dat we ze amper herkennen. Onze natuurgids is volledig zijn oriëntatie en zijn kluts kwijt. Ze hebben kennelijk niet op een boompje gekeken. Het is heel duidelijk dat deze mensen geen respect hebben voor de natuur; voor het leven. De aanblik is pijnlijk, de emoties lopen hoog op.

Het Lappersfort is gedeeltelijk onherkenbaar geschonden!
De huisjes en de villa die er stonden : vakkundig vernield : de ramen ingeslagen en de deuren uitgerukt; de muren half ingeramd. De spirituele graffiti herinnert ons aan betere tijden. Het bezetters-fort, door kunstcritici vergeleken met Land-art van Documenta in Kassel : vernietigd tijdens Brugge 2002! Schaam U Brugge! Overal in het bos slingeren sporen van bezettingsresten : het doet denken aan de lege getto's van Krakau, Polen. Hebben ze soms de Gestapo ingehuurd??? Waarom moest het zo brutaal eindigen???

Sporen van mijn ziel geplakt tegen de muur.
Aan stukken gescheurd en open gesmeerd
op het gewapend beton.
Het versteende pad levensloos.
De aarde schreeuwt
vanuit haar verharde tombe
vanuit de chemische martelkamer
en wij?
Wij lopen erop.

's Namiddags om 15uur start de landelijke protest-betoging op het Zand. Ik verwacht ongeveer 1.000 mensen. Het worden er meer dan 4.000! Na de ontluisterende beelden van deze morgen in het bos doet het deugd deze massale betoging te mogen zien. Hartverwarmend. We staan er niet alleen voor!
Na de redding van het Lappersfort door een mogelijke aankoop door Minister Dua is dit het mooiste geschenk voor ons. Zoveel steun, zoveel begrip. Zoveel beweging. Maar ook verontwaardiging. Dit zijn de mensen waarin ik geloof. Niet in de liegende politici en de corrupte machthebbers. Neen, ik geloof in echte mensen die niet vergeten zijn waar het leven werkelijk om gaat.

Zaterdag 23 november 2002

Vanmiddag hielden we een "reclaim the streets voor het Lappersfort" door de winkelende binnenstad van Brugge. Er waren ongeveer 500 mensen en het was een bont allegaartje. Er was opgeroepen om zich te verkleden. Van 14u. tot 18u. fleurden we de straten van Brugge op. Het was een vrolijke boel. Iedereen vond het heel geslaagd. Wij ook; ware het niet dat de politie de vrede kwam verstoren.

Toen de pers en de meeste mensen huiswaarts keerden vonden ze het kennelijk nodig om de honderd dansende mensen die nog overbleven agressief in te sluiten en te intimideren gewapend met helmen en knuppels. Zeven mensen werden hardhandig opgepakt en 1 persoon is weggevoerd met de ambulance. Verwond door de politie. Velen werden agressief behandeld. Ik zelf werd geduwd en geslagen.

Zelf laat ik me niet intimideren door het geweld en het machtsvertoon van de politie. Ik voel me niet persoonlijk aangesproken als ze mij uitschelden of slaan. Maar principieel moet ik er wel tegen opkomen want het is niet correct : het is brutaal, agressief, onbeheerst en onrechtvaardig. Ik maak me op zo'n moment meer zorgen om de rest. Het is wreed te moeten zien dat een vriend(in) zomaar geslagen wordt en brutaal weggesleept. Alsof het de grootste misdadigers zijn. Het getuigt van zwakte en het onvermogen zich te beheersen. Hoe meer zij hun zwakte tonen; hoe sterker ik mij voel!

Ik heb geen robocop-kostuum nodig, geen helm noch schild. Ik ben niet bang, want ik doe in wezen niets verkeerd. Ik val niet aan, ik ben niet gewapend. In tegenstelling tot de machtstroep voor ons die ons uitdagend omsingelen in vol ornaat. Hoe belachelijk moet deze aanblik niet zijn? Zouden zij dat beseffen?

Geweldloze pracht.

*Soepele matrakken betrommelen de camera van het geweten.
(een uitzending Federale flikken om niet licht te vergeten)
Radde eekhoorns vangen in een herfstschon bos.
Punkkonijntjes uit pijpen jagen, 's morgens in de ochtendmist.
Laat de wet erop los:
zo'n verzet dient definitief geklist...*

*één vierde der goegemeente gromt heimelijk voldaan.
(één vierde vloekt schande en verontwaardigd spontaan).
Big Cheef Maankunst slijmt en piept het even uit:
" non Duae lex sed dura lex" orakelt die last of the lost.
Laat de goedendag erop los:
't alternatief dient definitief ontbost...*

*Hoogtewerkers, gladde advokaten grijpen beroepsmatig in 't rond
(Exkuzes en verwondering blijven plakken. In hun bloedserieuze mond.)
Geweldloze pracht blijkt makkelijk te breken.
De vloek van het bos dwarrelt langzaam omlaag.
Riposterend de dwingend- degoûtante regel
van industrieel aanbod en kapitale vraag...*

*Edoch, om het proper én sierlijk in uw welvoeglijkheid te rammen, heren(gezien o.a. uw Elektrabel voorlopig oppermachtig blijft regeren), willen wij - in vertaling - citeren wat Miguel de Unamuno ooit vermocht te beweren:
" vous avez vaincu, messieurs, vous n' avez pas convaincu"...*

*Brugge 2002? Tevens: theaterjaar met prestige stank.
En "die Stille" slaapt verder.
Als een kanten Sneeuwwitje.*

Maar dan wel tamelijk mank.

A.E. Maretak

Zij slaan en schoppen in naam der wet. En zij mogen dat ook.

Wel ik vind deze wet absurd. Ik vind deze wet die boven de mensen staat levensbedreigend.

In de naam van de macht en het geld mag je leven beschadigen en vernietigen. Mensen, dieren, bomen, planten.

Een wet die het leven niet op de eerste plaats zet is een VALSE wet. Ik ben voor het leven. Ik ben zelf het leven. Ik gehoorzaam geen levensvernietigende wet. Want anders zou ik mezelf verloochenen.

En als iedereen eens goed zou nadenken met een heldere blik en geest; dan weet iedereen dat. Dan ziet iedereen dat deze wet niet juist of rechtvaardig is. Een klein kind ziet dat.

Ik vraag mij af hoe lang mensen zich nog zullen blijven vastklampen aan die valse wet, die illusie. Laten we hopen dat ze er niet te vast aan hangen; want het is reeds aan het afbrokkelen. De mensheid zou dom zijn als ze deze rotzooi in stand houdt. Het is tijd voor iets nieuws; iets levends bewegend in harmonie. Wat dacht je van anarchie?

Zondag 24 november 2002

Ondertussen treden Willem Vermandere en Indianenopperhoofd Raoni van de Kayapo-Indianen uit het Regenwoud toe tot het "beschermcomité van het Lappersfortbos en de Chartreusenatuur". Op het benefietoptreden voor het regenwoud deed Raoni een dans voor ons Lappersfort. Willem Vermandere stuurt ons zijn oude lied over de geveldde bomen en ik ben ontroerd. Het draagvlak voor het integrale behoud van het Lappersfort blijft groeien midden de mensen...

De bomen

*Daar liggen dertig bomen geveld
langs de weg die leidt naar Veur'n
'k hè ze zien liggen en 'k hè ze geteld
en ik peinsde, hoe kan dat gebeur'n
want de wind kan hier al zo vreselijk loeien
en de vlakt' is zo bloot zo oneindig
en 't is voor nen boom al zo moeilijk te groeien
en der zijn d'r hier al zo bitter weinig*

*Daar liggen dertig bomen geveld
ik kon mijn oren eerst niet geloven
maar de kinders in 't dorp hèn 't mij verteld
en ik peinsde, dat is lelijk gelogen
want ze staan daar zo schone, mee met de wind
die komt van de zee daar in 't westen
bomen gelijk da'j z' hier nu nergens meer vindt
hoge kruinen met vogelnesten*

*daar liggen dertig bomen geveld
je moet daar niet om rouwen
want bomen zijn vals en plegen geweld
langs de weg zijn ze niet te vertrouwen*

*den eik is sterk lijk gewapend beton
en de populieren hèn een droge kele
platanen zijn schurftig en den olm ongezond
en de wilgen zijn d'r hier toch veel te vele*

daar liggen dertig bomen geveld
de wortels nog diep in d'eerde
verkapt en verzaagd voor een pootje geld
bomen van onschatbare weerde
ik probeer 't verdriet van de bomen te verstaan
daarom hè 'k dit liedje gezongen
nen boom is gemaakt om rechte te staan
met zijn armen naar den hemel gewrongen

Willem Vermandere

Dinsdag 26 november 2002

Eén van mijn dromen is waargekomen. Dat meer mensen in Vlaanderen en in mijn stad Brugge hun ogen openen en zien dat het anders kan. Ik droomde ervan en het is vervuld. Het leek eerst een naïeve droom en toch, ... een tijdje later werd hij werkelijkheid!

Ik heb nog veel mooie dromen; oneindig veel. En ik ben niet de enige. Er zijn massa's mensen met mooie dromen. Al die dromen worden de wereld ingestuurd; hou dat maar eens tegen !

En jij; waar droom jij van ...?

Joke van het Lappersfort

PS. Vertel iets meer over de bosparabel 'Moeder Aarde 2002' (verwoord door Em.) die de groene boskrakers inspireert en kracht geeft?

Moeder aarde, het spijt me, ik zou je willen redden en beschermen voor altijd, maar ik ben slechts een klein deeltje van jouw prachtige geheel.

Wat kan ik doen als de industrie en de multinationals de macht hebben en sommige politici enkel aan geld en kiezers denken?

Ik respecteer je met heel mijn hart, is dat genoeg?

Waar moeten de dieren heen als straks het beton valt en de aarde wordt verkracht?

Waar moeten onze kinderen spelen als straks de industrie het laatste groen vergiftigt?

Waar kan ik dan nog heen als er straks geen bomen en vogels meer zijn?

Het is nog niet te laat, we kunnen de band nog herstellen, maar de tijd dringt!

Het boomvolkje. In de zomer voor 11 september zijn ze gekomen om 'anders te gaan leven'; sommigen zijn gebleven! Ze willen in de bossen wonen. Zijn de hippies teruggekomen?

Of zijn het misschien autonomen, of separatisten of anti-globalisten?

Neen, het zijn protestmakers; noem ze maar boskrakers.

Tenten en kampementen van hout en gekleurd plastic.

Protest tegen plannen van beton en industrie. In het bos tussen de bomen aan de waterkant.

Met uitsterven bedreigd gaan ze toch door met hun strijd. Regen noch vrieskou kon hen deren; ze willen de graafmachines weren!

Koning AUTO, wat heb je toch gedaan?

Je vermoordt kinderen, voorbijgangers en dieren.

Onschuldige slachtoffers door je snelheid en roekeloosheid.

Je laat het laatste groen wijken voor je kille betonnen wegen. Je vervuilt de lucht die ons zuurstof schenkt. Je veroorzaakt oorlog omwille van je brandstof.

Zouden we met z'n allen niet wat meer de fiets nemen?

Beton! Lelijk ding, wat sta je hier te doen?

Koud, kil, grijs en stenen! Of gaan we mee met de tijd?

Is koud, kil, grijs en stenen nu in misschien?

Waar zijn de kleuren, de spelende kinderen, de bomen en de vogels?

Waar is het leven?

Maar in het bos groeide het leven, alsook in de harten van de groene gordel mensen van Brugge en Ommeland. Ze bleven doorgaan; nog vele jaren en in de herfst van 2008 kwamen ze uit de vier windstreken neergestreken voor een nieuwe bosbezetting... www.lappersfort.tk ondertussen beëindigd met het intrekken van een derde bezettersgroep eind november 2009.

Part 10

LAPPERSFORTBOS IN DE LITERATUUR

A. Bosdichters & Lappersfort Poëziebos : gedichtenwandelroute

B.de Baron in de bomen, Bioboy, Slapen in de armen van een boom, Enkel de daad. Lappersfortboeken

A. Bosdichters & Poëziebos met gedichtenwandelroute

http://www.cultuurweb.be/CNETPortal/DetailOffer.aspx?id_event=5009986C-D79F-76AA-F8FBC846485DFA84&language=nl&locale=nl-NL (levende poëzieroute Lappersfort) <http://www.uitinwestvlaanderen.be/10235/het-hugo-clauspad-voor-poetische-wandelaars>

Bezoek deze Brugse stilte- en poëzieplek . Dagelijks van zonsopgang tot zonsondergang kunnen wandelaars 21 gedichten lezen. Verspreid in het hart van het geredde bos. Ze zijn de stem van de muzes van het bos, recht uit het hart van de bosdichters & stadsdichteressen van <http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php> Lappersfort Poets Society. De muzes van het bos zingen er eeuwig...verlangend naar een eiland & hopen op een vredesbos ooit ! Meer info op www.ggf.be of op 050/390957 & 0486/737220. (Stem van brood & bossen : levende poëzieroute Lappersfort Poëziebos) Het Poëziebos is een technische realisatie van het Agentschap voor Natuur en Bos. Alle gedichten zijn geschreven tussen het einde van de twintigste eeuw en de zomer van 2009 en werden aangeleverd door de Lappersfort Poets Society, de bosdichters van het Groene Gordel Front.

<http://antwerpen.indymedia.org/node/1718> (Bosbrief aan de muzes, openingstoespraak Hugo Clauspad Poëziebos Brugge)

WELKOM IN HET POËZIEBOS (MEER INFO VIND JE OP WWW.GGF.BE)

De poëziewandelroute *Stem van brood en bossen* staat onder de hoge bescherming van de dichters en dichteresen van de Lappersfort Poets Society. De Lappersfort

Poets Society is een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Net zoals in de film 'Dead Poets Society' van Peter Weir ervaren zij de natuur en de bossen als een onmisbare bron van leven. De stem van de dichters fluistert zich een weg naar het oor van de wereld. Ook wanneer stormen van protest zijn gaan liggen en iedereen zwijgt, blijven zij koppig fluisteren en formuleren. Ze richten standbeelden op voor gesneuvelde eiken, beuken en populieren, ze schilderen miniatuurtjes voor uitgestorven vogels en vertrapte paddenstoelen. Ze hamsteren metaforen, ze bouwen machtige taalconstructies om het Lappersfortbos met het regenwoud te verbinden. Ze geven zuurstof aan het leven en houden dromen en herinneringen levendig. Ze geven eten en drinken aan idealen. Ze vertellen hoe weerloos alles van waarde is.

Doorbladert u even dit bos. U komt voorbij tien borden langs de levende poëzieroute van het Hugo Clauspad. U vindt er 21 gedichten over liefde voor mens, natuur en bos als zuurstof voor het leven. Hier vindt u een rustpunt. Kom even op adem, zodat u morgen weer onvermoeibaar mee kunt ijveren voor een wereld van duurzaamheid en dierbaarheid.

Deze poëziewandelroute wordt liefdevol opgedragen aan Mark Braet, Melanie Vanbrughe, Jotie T 'Hooft, Herman J. Claeys en Hugo Claus. De bosdichters van de Lappersfort Poets Society willen deze vijf overleden dichters in herinnering brengen en eren. De samenleving is een deelnemerschap tussen de levenden, de doden en zij die nog geboren moeten worden. Dit Poëziebos wil deze gedachte warm houden. Dit poëziebos is ook een Boeboeksbos onder de bescherming van Marc de Bel. We laten jullie een fragment lezen uit de BEHA-BOOMHUT van 1996.

Puf voelde even aan zijn boog en pijlenkoker, die hij stiekem onder het dekentje mee naar de boomhut had gesmokkeld, zette zijn sterrenslaapmuts op en liet zich diep in het hoofdkussen wegzakken. Pit volgde zijn voorbeeld en trok het dekentje tot aan haar kin.
' Welterusten, Pit, ', geeuwde Puf. ' Slaap ze, Puffie. '

De bladeren van de vogelkiers spiegelden zich in de stralen van de volle maan, die hier en daar als strak gespannen zilveren linten door de hoge boomkruinen priemden. Het viel Pit nu op hoe stil het eigenlijk in het bos was. Onwijs veel stiller dan overdag. Dit was een heel ander Biezenbos, zonder het vertrouwde vogelengezang. In deze donkere stilte kon je zelfs je eigen hart horen bonken.

Marc de Bel Met dank aan uitgeverij Clavis

B. Lappersfort in de literatuur De Baron in de bomen, Bioboy, Slapen in de armen van een boom, Enkel de daad.

1) "De baron in de bomen" van Italo Calvino

een verhaal over een jongen die eind achttiende eeuw een boom inklimt en er niet meer uit komt

2) BIOBOY geïnspireerd op verhaal bedreigde Lappersfortbos

Bioboy gaat over Floris, die op het verkeerde pad terecht komt en van de jeugdrechter veroor-deeld wordt tot een aantal uur gemeenschapsdienst. Hij moet bij de plantsoendienst gaan werken en mag af en toe mee naar het bos. Door de vervuiling leert hij van het bos te houden en komt tot inzicht wat betreft zijn 'crimineel'

verleden. Als het bos dan plots moet verdwijnen, doet hij alles wat hij kan om het bos te beschermen. Het werd op 25 maart II.- daags na de Romerodag 2007 - voorgesteld en heeft al een paar goeie reacties gekregen als jeugdboek voor 12- tot 15-jarigen, uitgegeven bij uitgeverij De Eenhoorn. Is geïnspireerd op de strijd voor het Brugse Lappersfortbos. Op deze link kun je de mooie cover bewonderen:

<http://www.eenhoorn.be/site/boeken/kinderboek.php?bkdetail=NDMxMw==&bksrt=a2luZGVyYm9law==&bkonderverdeling=b2s=&bktype=bmldXc=>
<http://inge-misschaert.skynetblogs.be> (de link van Bioboy en Klapperbos)

3) Bespreking van Vlaams Filmpje 'slapen in de armen van een boom' van Ludo Enckels, lid van het Lappersfortbosbeschermcomité www.ggf.be (gelijkenissen met Lappersfortbos 2002 dus niet toevallig en als je Vlaanderen als een reuzenstad omschrijft dan wordt om de 36 dagen her en der 18 ha bos weggehakt...)

Hanne - het jongere zusje van Lies - één van de ex-bezetsters van het bedreigde Reuzenbos schrijft een ultieme brief aan de minister. Toen het bericht dat het bos zou verdwijnen, bekend raakte sloeg het in als een bom. De grote mensen van Lies haar straat begonnen meteen een Comité voor het Behoud van Reuzenbos op te richten. Lies en Hanne liepen door de straten van hun buurt vol overtuiging en goede bedoelingen in een nooit eerder zo eensgezinde buurt. Als zoveel mensen dat willen, zal het bos wel altijd blijven, dachten ze in het begin...Sinds het gerecht met zware geldboetes dreigde, luwde het protest een beetje en werden de men-sen een beetje behoedzamer als ze vergaderden of aan een protestwandeling deelnamen. Sinds de bezetting van het Reuzenbos had de buurt van Lies en Hanne iets van een oorlogsgebied. Altijd veel politie en grote blauwe overvalwagens die rondreden in de stad. Op een dag verzamelde de politie zich bij de ingang van het bos om de bezetters eruit te drijven. Een indrukwekkende hoeveelheid blauw, helmen, wapenstokken. Maar nog voor ze het bos in konden duiken, liep de buurt te hoop en versperde de weg. Omdat er zoveel mensen waren besloot de burgemeester zijn troepen terug te trekken en nog een keer overleg te plegen. Er werd over-leg gepleegd. Heel veel overleg, met heel weinig resultaat. De bezetters bleven in Reuzenbos. Maar op de achtergrond bleef ook de dreiging van motorzagen, bulldozers, plannen voor straten en gebouwen. De eige-naar van het bos wilde dat de bezetters zouden verdwijnen. Tenslotte was het zijn bos en de wet was de wet. Hij wilde het bos wel verkopen, aan wie er het grootste bedrag voor wilde neertellen. Maar ook degene die er het meeste wilde voor betalen, wilde Reuzenbos laten verdwijnen. 'Geld is een ziekte' zei Lies vaak...Het leek wel of het hele land een rol speelde in het drama van het Reuzenbos. De pers kwam met heuse camera's en deurwaarders in stijve pakken doken op te midden van het groen. Politici gingen vlijmscherpe discussies aan. De burgemeester probeerde te bemiddelen en een minister kwam met de bezetters praten. En op 1 dag vroeg in de ochtend werd het bos dan toch ontruimd. De ontruiming van het bos was één van de hoofdpunten van het nieuws. Je zag hoe de bezetters naar overvalwagens gedragen werden. Lies stak 2 vingers op, het V-teken, voor victorie...

" Mijnheer, de minister, Ik schrijf U omdat ik niet meer weet wat ik kan doen om Reuzenbos te redden. U bent mijn, onze laatste hoop. Zonder twijfel bent u op de hoogte van ons probleem, want het gevecht voor het behoud van het bos is al vaak in het nieuws geweest. Reuzenbos ligt niet zo heel ver van ons huis. Wij, heb-ben er vaak gespeeld. Als je Reuzenbos heel goed kent, zoals wij, dan weet je dat dit bos niet mag verdwijnen. Op school horen we vaak over de oerwouden die vernietigd worden, de luchtvervuiling, het broeikas-effect en zo. Daarom kan ik helemaal niet begrijpen waarom Reuzenbos ook zou moeten verdwijnen. Het bos is van een heel rijke meneer en die wil er heel veel geld voor. Voor ons is dat bos heel veel waard en

ik wil heel graag mijn hele spaarpot aan u geven als u niet genoeg geld hebt om het bos te kopen. Er is heel veel wat ik niet begrijp mijnheer de minister. Hoe kan het nu dat een bos misschien zal verdwijnen als zoveel mensen het willen behouden? En hoe kan het dat Lies, die echt een heel goed mens is naar de gevangenis moet en gestraft zal worden ? Omdat ze in dat bos ging wonen om te tonen hoe graag de mensen dat stuk groen willen behouden ? Om te tonen hoeveel ze ervan houden, hoe erg ze dat stukje groen nodig hebben ? Ik hoop, mijnheer de minister, dat u nu beter begrijpt wat hier eigenlijk gebeurd is. En dat Reuzenbos mag blijven. Heel erg bedankt dat u mijn brief hebt willen lezen. Ik hoop dat u een goede oplossing zult vinden." Hanne

Hanne mijmert in zichzelf en denkt : 'Ja wij zijn de vrienden van het bos, van deze wereld vol levende wezens, waarin we zoveel plezier beleefden, zoveel droomden. Als ik niet zo jong was, dan was ik ook de hele tijd in het bos geweest. Heel veel vraagtekens heb ik bij dit gebeuren in dit grootse levende bos : bij de vraag waarom iets dat zo duidelijk, zo simpel is zo moeilijk kan opgelost worden. Het comité heeft toch duidelijk aangetoond dat er in de stad ruimte genoeg is voor de kantoren die hier moeten komen, dat er zelfs flink wat leegstand is....' Lies die twee dagen later thuis is herinnert zich de babbel met haar papa : 'Denk toch aan je toekomst ! zei papa. 'Welke toekomst hebben we als ze elk stukje bos gaan vernietigen?' 'Je kunt niet altijd winnen,' probeerde papa haar tot andere gedachten te brengen... (met dank aan Uitgeverij Averbode voor dit mooie Filmpje - VF, jaargang 75/16 : 6.5.2005) www.ludoenckels.be (slapen in de armen van een boom)

4) Slotwoorden uit Enkel de daad van Marijke Libert, dank aan uitgeverij Cossee De droefenis hangt tussen de bomen. Alles valt naar beneden, niets valt naar omhoog. Ik zei dat je moest vertrouwen op wat je zag, maar dat er ver voorbij het zien nog belangrijker dingen waren. En dat het dan kon dat iets plotseling naar boven ging. Als je dat maar hard genoeg geloofde dan gebeurde het ook. Klim jij maar ver weg. Hoe hoger je bent, zoveel later zullen de vlammen jou bereiken. Ik beneden ben niet veilig meer. Ik kan het niet meer. Hier sta ik, tussen de dertig en de dood, terugkeren kan niet meer.

"For me, words on a page give the world coherence... Words tell us what we, as a society, believe the world to be." A. Manguel, Dagboek van een lezer
<http://www.flanderstoday.eu/jahia/Jahia/pid/867>

Ik ben een vreemde in dit bos

Ik ben een vreemde in dit bos,
De gast van schors en mos.
Ik ben verdwaald in struikgewas
Waarover ik ooit sprookjes las.

Ik kijk met nieuwe ogen
Naar zonlicht tussen de bogen
En gewelven van een kathedraal
Uit een oud woudverhaal.

Lieve muzen van de linden,
Laat ons onszelf weer vinden
Ver van het dagelijkse jagen.

Lieve bezetters van de bomen,
Laat ze niet aan deze schat komen,

Rainbow Warrior

Luka Bloom

Warriors of the rainbow
Are answering the call
They go to where the dust will rise again
Dust will rise again and fall

Leave Polynesia alone
Polynesia, leave her alone
Leave Polynesia alone

Mon ami Francais
Ecout s'il vous plait
J'apprend a parlez Francais pour dire
Votre bomb non merci
Votre poison non merci
Ecout s'il vous plait

Warriors of the rainbow
Are answering the call
They go to where the dust will rise again
Dust will rise again and fall

Polynesia, leave her alone

Fernando Perreira gave his life to the sea
His spirit is calling out to you
To you and to me

Polynesia, leave her alone ...

